Ҷашнвораҳо

БОБИ 1

1 Ва дар соли аввали хуруҷи банӣ-Исроил аз Миср, дар моҳи сеюм, дар рӯзи шонздаҳуми моҳ, [2450 Anno Mundi], Худо ба Мусо сухан ронда, гуфт: «Ба назди Ман бар кӯҳ баро, ва Ман ба ту ду лавҳаи сангини шариат ва амрро медиҳам, ки ман онҳоро навиштаам, то ки ба онҳо таълим диҳӣ».
2 Ва Мусо ба кӯҳи Худо баромад, ва ҷалоли Худованд бар кӯҳи Сино маскан гирифт, ва абр шаш рӯз онро пӯшонд.
3 Ва Ӯ дар рӯзи ҳафтум Мусоро аз миёни абр хонд, ва намуди ҷалоли Худованд мисли оташи фурӯзон дар қуллаи кӯҳ буд.
4 Ва Мусо чил рӯз ва чил шаб дар кӯҳ буд, ва Худо ба ӯ таърихи қаблӣ ва баъдии тақсимоти ҳамаи рӯзҳои шариат ва шаҳодатро омӯзонд.
5 Ва Ӯ гуфт: «Дили худро ба ҳар сухане, ки Ман дар ин кӯҳ ба ту мегӯям, моил гардон ва онҳоро дар китобе навис, то наслҳои онҳо бубинанд, ки чӣ гуна Ман онҳоро барои тамоми бадие, ки онҳо бо вайрон кардани аҳде, ки Ман имрӯз дар кӯҳи Сино барои наслҳои онҳо дар миёни Худ ва ту бастаам, кардаанд, тарк накардаам».
6 Ва ҳангоме ки ҳамаи ин чизҳо ба сари онҳо меоянд, онҳо хоҳанд донист, ки Ман дар тамоми доварӣ ва дар тамоми амалҳояшон аз онҳо одилтарам ва хоҳанд донист, ки Ман бо онҳо ростқавл будам.
7 Ва ҳамаи ин суханонеро, ки ман имрӯз ба ту эълон мекунам, барои худат бинавис, зеро Ман исён ва гардани сахти онҳоро медонам, пеш аз он ки онҳоро ба замине биёрам, ки дар бораи он ба падаронашон, ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб, қасам хӯрда, гуфтаам: "Ба насли ту замине хоҳам дод, ки шир ва асал пур аз он ҷорист".
8 Ва онҳо мехӯранд ва сер мешаванд ва ба худоёни бегона, ба худоёне, ки наметавонанд онҳоро аз ҳеҷ яке аз ранҷу азобашон раҳо кунанд, рӯй меоранд; ва ин шаҳодат ҳамчун шаҳодат бар зидди онҳо шунида мешавад. Зеро онҳо ҳамаи аҳкоми Маро, (ҳатто) ҳар он чиро, ки Ман ба онҳо амр медиҳам, фаромӯш мекунанд ва аз паи ғайрияҳудиён, аз паи нопокии онҳо ва аз паи шармандагии онҳо мераванд ва худоёни худро ибодат мекунанд, ва инҳо барои онҳо ҷиноят, мусибат ва ранҷу азоб ва дом хоҳанд буд.
9 Ва бисёриҳо нобуд хоҳанд шуд ва асир хоҳанд шуд ва ба дасти душман хоҳанд афтод, зеро онҳо аз дастурҳо ва аҳкоми Маро ва идҳои аҳди Маро ва рӯзҳои шанбеи Маро ва макони муқаддаси Маро, ки Ман онро дар миёни онҳо барои Худ тақдис кардаам, ва хаймаи Худ ва макони муқаддаси Маро, ки Ман онро дар миёни замин барои Худ тақдис кардаам, то ки номи Худро бар он гузорам ва он (дар он ҷо) сокин шавад, тарк кардаанд.
10 Ва онҳо барои худ баландиҳо ва бутхонаҳо ва бутҳои кандакорӣ хоҳанд сохт, ва ҳар кас бутҳои худро ибодат хоҳад кард, то ки гумроҳ шаванд, ва фарзандони худро ба девҳо ва ба ҳама аъмоли хатои дилҳои худ қурбонӣ хоҳанд кард.
11 Ва Ман шоҳидонеро назди онҳо хоҳам фиристод, то ки бар зидди онҳо шаҳодат диҳам, вале онҳо нахоҳанд шунид, ва шоҳидон низ хоҳанд хӯрд, ва онҳоеро, ки шариатро меҷӯянд, таъқиб хоҳанд кард, ва ҳама чизро бекор ва тағйир хоҳанд дод, то ки дар пеши назари Ман бадӣ кунанд.
12Ва Ман рӯи Худро аз онҳо хоҳам пӯшонд, ва онҳоро барои асирӣ, барои ғорат ва барои хӯрдан ба дасти халқҳо хоҳам супурд, ва онҳоро аз миёни замин дур хоҳам кард, ва онҳоро дар миёни халқҳо пароканда хоҳам кард.
13Ва онҳо тамоми шариати Маро ва ҳамаи аҳкоми Маро ва ҳамаи довариҳои Маро фаромӯш хоҳанд кард, ва ба моҳҳои нав, шанбеҳо, идҳо, ҷашнҳо ва дастурҳо гумроҳ хоҳанд шуд.
14 Ва баъд аз ин онҳо аз миёни халқҳо бо тамоми дил ва бо тамоми ҷон ва бо тамоми қуввати худ ба Ман рӯй хоҳанд овард ва Ман онҳоро аз миёни ҳамаи халқҳо ҷамъ хоҳам кард ва онҳо Маро ҷустуҷӯ хоҳанд кард, то ки Маро онҳо пайдо кунанд, вақте ки Маро бо тамоми дил ва бо тамоми ҷонашон ҷустуҷӯ мекунанд.
15 Ва Ман ба онҳо осоиштагии фаровон ва адолатро ошкор хоҳам кард, ва бо тамоми дилу ҷонам ниҳоли ростқориро аз онҳо хоҳам бурид, ва онҳо баракат хоҳанд буд, на лаънат, ва онҳо сар хоҳанд буд, на дум.
16 Ва Ман маъбади Худро дар миёни онҳо бино хоҳам кард, ва бо онҳо сокин хоҳам шуд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо бо ростӣ ва адолат қавми Ман хоҳанд буд.
17 Ва Ман онҳоро тарк нахоҳам кард ва онҳоро тарк нахоҳам кард, зеро ки Ман Худованд Худои онҳо ҳастам».
18 Ва Мусо бар рӯи худ афтод ва дуо гуфт: «Эй Худованд Худои ман, қавми Худ ва мероси Худро тарк накун, то ки онҳо дар гумроҳии дилҳои худ саргардон нашаванд ва онҳоро ба дасти душманони худ, халқҳо, насупор, то ки бар онҳо ҳукмронӣ накунанд ва онҳоро ба гуноҳ дар назди Ту водор накунанд».
19 Бигзор раҳмати Ту, эй Худованд, бар қавми Худ боло равад ва дар онҳо рӯҳи ростқорӣ биофарӣ, ва бигзор рӯҳи беадаб бар онҳо ҳукмронӣ накунад, то онҳоро дар пеши Ту айбдор кунад ва онҳоро аз ҳамаи роҳҳои адолат банд кунад, то ки онҳо аз ҳузури Ту нобуд шаванд.
20 Аммо онҳо қавми Ту ва мероси Ту ҳастанд, ки Ту онҳоро бо қуввати бузурги Худ аз дасти мисриён раҳо кардаӣ; дар онҳо дили пок ва рӯҳи муқаддас биофар, ва нагузор, ки онҳо аз ин ба баъд то абад дар гуноҳҳои худ банд бошанд».
21 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ман мухолифат ва андеша ва гарданкашии онҳоро медонам, ва онҳо то он даме ки гуноҳи худ ва гуноҳи падаронашонро эътироф накунанд, итоат нахоҳанд кард».
22 Ва баъд аз ин онҳо бо тамоми ростқорӣ ва бо тамоми дил ва бо тамоми ҷони худ ба Ман рӯй хоҳанд

овард, ва Ман хатнаи дили онҳо ва хатнаи дили насли онҳоро хатна хоҳам кард, ва дар онҳо рӯҳи муқаддас хоҳам офарид, ва онҳоро пок хоҳам кард, то ки аз он рӯз то абад аз Ман рӯй нагардонанд.
23 Ва ҷонҳои онҳо ба Ман ва ба ҳамаи аҳкоми Ман часпида, аҳкоми Маро иҷро хоҳанд кард, ва Ман Падари онҳо хоҳам буд ва онҳо фарзандони Ман хоҳанд буд.
24 Ва ҳамаи онҳо фарзандони Худои Ҳай номида хоҳанд шуд, ва ҳар фаришта ва ҳар рӯҳ хоҳанд донист, бале, онҳо хоҳанд донист, ки инҳо фарзандони Ман ҳастанд, ва Ман Падари онҳо дар росткорӣ ва адолат ҳастам, ва Ман онҳоро дӯст медорам.
25 Ва ҳамаи ин суханонеро, ки Ман дар ин кӯҳ ба ту эълон мекунам, аввал ва охиринро барои худат бинавис, ки дар ҳамаи тақсимоти рӯзҳо дар шариат ва шаҳодат ва дар ҳафтаҳо ва ҷашнҳо то абад, то он даме ки Ман фуруд оям ва бо онҳо дар тӯли абадият зиндагӣ кунам, ба амал хоҳад омад».
26 Ва ба фариштаи ҳузур гуфт: «Барои Мусо аз ибтидои офариниш то замони сохта шудани маъбади Ман дар миёни онҳо то абад бинавис».
27 Ва Худованд ба чашмони ҳама зоҳир хоҳад шуд, ва ҳама хоҳанд донист, ки Ман Худои Исроил ва Падари ҳамаи фарзандони Яъқуб ва Подшоҳ бар кӯҳи Сион то абад ҳастам. Ва Сион ва Ерусалим муқаддас хоҳанд буд».
28 Ва фариштаи ҳузур, ки пешопеши ӯрдугоҳи Исроил мерафт, ҷадвалҳои тақсимоти солҳоро гирифт — аз замони офариниш — шариат ва шаҳодати ҳафтаҳои ҷашнҳоро мувофиқи солҳо алоҳида, мувофиқи тамоми шумораи ҷашнҳо [мувофиқи солҳои алоҳида], аз рӯзи офариниши [нав], вақте ки осмонҳо ва замин нав мешаванд ва тамоми офариниши онҳо мувофиқи қудратҳои осмон ва мувофиқи тамоми офариниши замин, то он даме ки маъбади Худованд дар Ерусалим бар кӯҳи Сион сохта шавад ва ҳамаи нурҳо барои шифо ва сулҳ ва баракат барои ҳамаи интихобкунандагони Исроил нав карда шаванд, ва аз он рӯз то тамоми рӯзҳои замин чунин бошад.

БОБИ 2

1 Ва фариштаи ҳузур мувофиқи каломи Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: «Таърихи пурраи офариниширо бинавис, ки чӣ гуна Худованд Худо дар шаш рӯз ҳамаи корҳои Худ ва ҳар чизеро, ки офаридааст, ба анҷом расонд ва рӯзи шанберо дар рӯзи ҳафтум нигоҳ дошт ва онро барои ҳама наслҳо тақдис кард ва онро ҳамчун нишонае барои ҳамаи корҳои Худ муқаррар кард».
2 Зеро дар рӯзи аввал Ӯ осмонҳоро, ки дар боло ҳастанд, ва замин ва обҳо ва ҳамаи арвоҳеро, ки пеши Ӯ хизмат мекунанд, офарид — фариштагони ҳузур ва фариштагони муқаддас, ва фариштагони рӯҳи бодҳо, ва фариштагони рӯҳи абрҳо ва торикӣ, ва барф ва жола ва сармои шадид, ва фариштагони садоҳо, ва раъду барқ, ва фариштагони рӯҳҳои сармо ва гармӣ, ва зимистон ва баҳор ва тирамоҳ ва тобистон ва ҳамаи арвоҳҳои махлуқоти Ӯ, ки дар осмон ва замин ҳастанд, (Ӯ) вартаҳо ва торикиро шомгоҳон ва шаб, ва рӯшноиро, субҳ ва рӯзро, ки Ӯ бо дониши дили Худ омода кардааст.
3 Ва дар он ҷо мо корҳои Ӯро дидем ва Ӯро ситоиш кардем ва дар пеши Ӯ барои ҳамаи корҳои Ӯ ситоиш кардем, зеро ки Ӯ дар рӯзи аввал ҳафт кори бузургро офарид.
4 Ва дар рӯзи дуюм Ӯ фалакро дар миёни обҳо офарид, ва дар он рӯз обҳо тақсим шуданд — нисфи онҳо аз боло боло ва нисфи онҳо аз фалак (ки дар миёнаи он буд) дар рӯи тамоми замин поён фаромаданд. Ва ин ягона коре буд, ки (Худо) дар рӯзи дуюм офаридааст.
5 Ва дар рӯзи сеюм Ӯ амр фармуд, ки обҳо аз рӯи тамоми замин ба як ҷо гузаранд ва хушкӣ пайдо шавад.
6 Ва обҳо ончунон ки Ӯ ба онҳо амр фармуд, амал карданд, ва онҳо аз рӯи замин ба як ҷое берун аз ин фазо рафтанд ва хушкӣ пайдо шуд.
7 Ва дар он рӯз Ӯ барои онҳо ҳамаи баҳрҳоро мувофиқи ҷамъомадгоҳҳои алоҳидаашон, ва ҳамаи дарёҳо ва ҷамъомадҳои обҳо дар кӯҳҳо ва дар тамоми замин, ва ҳамаи кӯлҳо, ва тамоми шабнами замин, ва тухми кошташуда, ва ҳама чизҳои сабзида, ва дарахтони мевадиҳанда, ва дарахтони ҷангал, ва боғи Аданро дар Адан ва ҳама растаниҳоро мувофиқи навъашон офарид.
8 Ин чор асари бузургро Худо дар рӯзи сеюм офарид. Ва дар рӯзи чорум офтоб, моҳ ва ситорагонро офарид ва онҳоро дар фалаки осмон гузошт, то ки бар тамоми замин нур бахшанд ва бар рӯз ва шаб ҳукмронӣ кунанд ва рӯшноиро аз торикӣ ҷудо кунанд.
9 Ва Худо офтобро аломати бузурге дар рӯи замин барои рӯзҳо ва шанбеҳо ва моҳҳо ва идҳо ва солҳо ва шанбеҳои солҳо ва ҷашнҳои солҳо ва барои ҳама фаслҳои солҳо гардонид.
10 Ва рӯшноиро аз торикӣ ҷудо мекунад, то ки ҳама чизҳое, ки дар замин месабзанд ва мерӯянд, шукуфон бошанд.
11 Ӯ ин се навъро дар рӯзи чорум офарид. Ва дар рӯзи панҷум Ӯ ҳайвонҳои бузурги баҳриро дар қаъри обҳо офарид, зеро инҳо аввалин мавҷудоти гӯште буданд, ки бо дастони Ӯ офарида шуда буданд: моҳӣ ва ҳар чизе ки дар об ҳаракат мекунад, ва ҳар чизе ки парвоз мекунад, паррандагон ва ҳар намуди онҳо.
12 Ва офтоб бар онҳо тулӯъ кард, то ки шукуфон шаванд, ва бар ҳар чизе ки бар замин буд, ва бар ҳар чизе ки аз замин мерӯяд, ва бар ҳар дарахтони мевадиҳанда ва бар ҳар гӯшт.
13 Ин се навъро Ӯ дар рӯзи панҷум офарид, ва дар рӯзи шашум ҳамаи ҳайвоноти рӯи замин, ва тамоми чорпоён ва ҳар чизеро, ки дар рӯи замин мехазад, офарид.
14 Ва баъд аз ҳамаи ин Ӯ одамро офарид, онҳоро мард ва зан офарид, ва ба ӯ бар ҳар чизе ки дар рӯи замин ва дар баҳрҳо ва бар ҳар чизе ки парвоз мекунад, ва бар ҳайвоноти ваҳшӣ ва бар чорпоён ва бар ҳар чизе ки дар рӯи замин мехазад, ва бар тамоми замин ҳукмронӣ дод, ва бар ҳамаи ин ба ӯ ҳукмронӣ дод.
15 Ва ин чор навъро Ӯ дар рӯзи шашум офарид, ва дар маҷмӯъ бисту ду навъ буданд.
16 Ва Ӯ тамоми кори Худро дар рӯзи шашум ба анҷом расонд — ҳар он чи дар осмон ва замин, дар баҳрҳо ва дар вартаҳо, дар рӯшноӣ ва дар торикӣ ва дар ҳама чиз.

17 Ва Ӯ ба мо аломати бузурге дод, ки рӯзи шанбе аст, ки мо бояд шаш рӯз кор кунем, вале рӯзи ҳафтумро аз ҳар кор риоя кунем.
18 Ва ҳамаи фариштагони ҳузур ва ҳамаи фариштагони муқаддас, ин ду табақаи бузург — Ӯ ба мо амр додааст, ки шанберо бо Ӯ дар осмон ва дар замин риоя кунем.
19 Ва Ӯ ба мо гуфт: «Инак, Ман аз миёни ҳамаи қавмҳо қавмеро барои Худ ҷудо хоҳам кард, ва инҳо рӯзи шанберо риоя хоҳанд кард, ва Ман онҳоро ҳамчун қавми Худ барои Худ тақдис хоҳам кард ва онҳоро баракат хоҳам дод; чунон ки Ман рӯзи шанберо тақдис кардаам ва онро барои Худ тақдис мекунам, онҳоро низ баракат хоҳам дод, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд ва Ман Худои онҳо хоҳам буд».
20 Ва Ман насли Яъқубро аз миёни ҳамаи он чи дидаам, интихоб кардам ва ӯро ҳамчун писари нахустзодаи Худ навиштаам ва ӯро барои Худ то абад тақдис кардаам; ва рӯзи шанберо ба онҳо таълим хоҳам дод, то ки онҳо рӯзи шанберо аз ҳар кор риоя кунанд».
21 Ва Ӯ дар он аломате офарид, ки мувофиқи он онҳо рӯзи шанберо бо мо дар рӯзи ҳафтум риоя кунанд, бихӯранд ва бинӯшанд ва Худоеро, ки ҳама чизро офаридааст, баракат диҳанд, чунон ки Ӯ қавми махсусеро барои Худ баракат додааст ва аз ҳамаи қавмҳо болотар гузоштааст, ва онҳо бояд рӯзи шанберо бо мо риоя кунанд.
22 Ва фармонҳои Худро ҳамчун бӯи хуше, ки дар назари Ӯ писандида аст, дар тамоми рӯзҳо боло бурд...
23 Аз Одам то Яъқуб бисту ду сари инсоният буданд ва то рӯзи ҳафтум бисту ду навъ кор анҷом дода шуд; ин муборак ва муқаддас аст; ва аввалин низ муборак ва муқаддас аст; ва ин яке бо он барои тақдис ва баракат хизмат мекунад.
24 Ва ба ин (Яъқуб ва насли ӯ) дода шуд, ки онҳо ҳамеша баракатёфтагон ва муқаддасони шаҳодати аввал ва шариат бошанд, чунон ки Ӯ рӯзи шанберо дар рӯзи ҳафтум тақдис ва баракат дода буд.
25 Ӯ осмон ва замин ва ҳар чизеро, ки дар шаш рӯз офаридааст, офарид ва Худо рӯзи ҳафтумро барои ҳамаи корҳои Худ муқаддас гардонид; аз ин рӯ, Ӯ ба номи он амр дод, ки ҳар кӣ дар он коре кунад, хоҳад мурд ва ҳар кӣ онро палид кунад, ҳатман хоҳад мурд.
26Пас, ба банӣ-Исроил амр фармо, ки ин рӯзро риоя кунанд, то ки онро муқаддас нигоҳ доранд ва дар он ҳеҷ коре накунанд ва онро палид накунанд, зеро он аз ҳамаи рӯзҳои дигар муқаддастар аст.
27Ва ҳар кӣ онро палид кунад, ҳатман хоҳад мурд, ва ҳар кӣ дар он коре кунад, ҳатман хоҳад мурд, то ки банӣ-Исроил ин рӯзро дар наслҳои худ риоя кунанд ва аз замин решакан нашаванд, зеро ки ин рӯзи муқаддас ва муборак аст.
28 Ва ҳар касе, ки онро риоя мекунад ва дар он шанберо аз тамоми корҳои худ риоя мекунад, дар тамоми рӯзҳо мисли мо муқаддас ва баракат хоҳад буд.
29 Ба банӣ-Исроил қонуни ин рӯзро эълон ва бигӯ, ки онҳо рӯзи шанберо дар он ҷо риоя кунанд ва онро бо дили хато тарк накунанд; ва дар он ҷо анҷом додани ҳеҷ кори ношоиста, ки ба хоҳиши худ писанд аст, ҷоиз нест, ва дар он ҷо чизе барои хӯрдан ва нӯшидан тайёр накунанд ва об накашанд ё аз дарвозаҳои худ боре биёранд ё берун баоранд, ки дар рӯзи шашум дар манзилҳои худ барои худ омода накарда буданд.
30Ва дар он рӯз аз хона ба хона наоранд ва набаранд, зеро ки он рӯз аз ҳар рӯзи ҷашни солгард муқаддастар ва мубороктар аст; дар он рӯз мо шанберо дар осмон нигоҳ доштем, пеш аз он ки ба ҳеҷ кас маълум шавад, ки шанберо дар рӯи замин нигоҳ дорад.
31 Ва Офаридгори ҳама чиз онро баракат дод, аммо на ҳамаи қавмҳо ва халқҳоро барои риояи шанбе, балки танҳо Исроилро тақдис кард: танҳо ба онҳо иҷозат дод, ки бихӯранд ва нӯшанд ва шанберо дар рӯи замин риоя кунанд.
32 Ва Офаридгори ҳама чиз ин рӯзеро, ки барои баракат ва муқаддасӣ ва ҷалол аз ҳама рӯзҳо офарида буд, баракат дод.
33Ин қонун ва шаҳодат ба банӣ-Исроил ҳамчун қонуни абадӣ барои наслҳои онҳо дода шуд.

БОБИ 3

1 Ва дар шаш рӯзи ҳафтаи дуюм, мувофиқи каломи Худо, мо назди Одам ҳамаи ҳайвонот ва ҳамаи чорпоён ва ҳамаи паррандагон ва ҳар чизеро, ки дар замин мехазад ва ҳар чизеро, ки дар об мехазад, мувофиқи намудҳо ва намудҳои онҳо овардем: ҳайвонот дар рӯзи аввал; чорпоён дар рӯзи дуюм; паррандагон дар рӯзи сеюм; ва ҳар чизеро, ки дар рӯи замин мехазад, дар рӯзи чорум; ва он чизеро, ки дар рӯзи панҷум дар об мехазад.
2 Ва Одам ҳамаи онҳоро бо номҳои худ ном гузошт, ва чунон ки ӯ онҳоро номгузорӣ кард, номашон низ ҳамин тавр буд.
3 Ва дар ин панҷ рӯз Одам ҳамаи инҳоро, нар ва мода, мувофиқи ҳар навъе, ки бар рӯи замин буд, дид, вале танҳо буд ва барои худ мададгоре наёфт.
4 Ва Худованд ба мо гуфт: «Хуб нест, ки мард танҳо бошад; биёед барои ӯ ёваре пайдо кунем».
5 Ва Худованд Худои мо хоби гаронеро бар ӯ гузошт, ва ӯ хобид, ва як қабурғаро аз миёни қабурғаҳояш барои зан гирифт, ва ин қабурға пайдоиши зан аз миёни қабурғаҳояш буд, ва Ӯ гӯштро ба ҷои он обод кард ва занро сохт.
6 Ва Ӯ Одамро аз хобаш бедор кард ва дар рӯзи шашум бедор шуд ва ӯро назди худ овард, ва ӯ ӯро шинохт ва ба вай гуфт: «Ин акнун устухонест аз устухонҳоям ва гӯштест аз гӯштам; вай зани ман номида мешавад, зеро ки аз шавҳараш гирифта шудааст».
7 Пас, мард ва зан як тан хоҳанд буд ва мард падару модари худро тарк карда, ба зани худ мепайвандад ва онҳо як тан хоҳанд буд.
8 Дар ҳафтаи аввал Одам ва қабурға — зани ӯ офарида шуд; дар ҳафтаи дуюм Худо ӯро ба ӯ нишон дод; ва аз ин рӯ амр дода шуд, ки барои наҷосати онҳо ҳафт рӯз ва барои барои зан ду маротиба ҳафт рӯз нигоҳ дошта шаванд.
9 Ва баъд аз он ки Одам чиҳил рӯз дар замине, ки офарида шуда буд, буд, мо ӯро ба боғи Адан овардем, то онро кишт ва нигоҳдорӣ кунад, аммо занашро дар рӯзи ҳаштодум оварданд ва баъд аз ин вай ба боғи Адан даромад.

10 Ва аз ин рӯ, амре дар лавҳаҳои осмонӣ дар бораи зане, ки таваллуд мекунад, навишта шудааст: «Агар вай писар таваллуд кунад, ҳафт рӯз мувофиқи ҳафтаи аввали рӯзҳо дар нопокии худ бимонад, ва сӣ се рӯз дар хуни покшавии худ бимонад, ва ба ҳеҷ чизи муқаддас даст нарасонад ва ба маъбад надарояд, то он даме ки ин рӯзҳоеро, ки барои писар муқаррар шудаанд, ба анҷом расонад».

11 Аммо агар духтар бошад, вай бояд ду ҳафта рӯз дар нопокии худ бимонад, мувофиқи ду ҳафтаи аввал, ва шасту шаш рӯз дар хуни покшавии худ, ва ҳамаи онҳо ҳаштод рӯз хоҳад буд».

12 Ва вақте ки ӯ ин ҳаштод рӯзро тамом кард, мо ӯро ба боғи Адан овардем, зеро ки он аз тамоми замин муқаддастар аст ва ҳар дарахте, ки дар он шинонда шудааст, муқаддас аст.

13 Аз ин рӯ, дар бораи зане, ки писар ё духтар таваллуд мекунад, қонуни он рӯзҳо муқаррар карда шуд, ки ба ҳеҷ чизи муқаддас даст нарасонад ва ба маъбад надарояд, то он даме ки ин рӯзҳо барои писар ё духтар тамом шаванд.

14 Ин аст шариат ва шаҳодате, ки барои Исроил навишта шудааст, то ки онҳо онро дар тамоми рӯз риоя кунанд.

15 Ва дар ҳафтаи аввали ҷашни аввал, [аз соати 1 то 7] Одам ва занаш дар боғи Адан ҳафт сол буданд, кишт ва нигоҳубини онро анҷом медоданд ва мо ба ӯ кор додем ва ба ӯ дастур додем, ки ҳар кореро, ки барои кишт мувофиқ аст, анҷом диҳад.

16 Ва ӯ (боғро) кишт кард, ва урён буд ва намедонист, ва шарм надошт, ва боғро аз паррандагон, ҳайвонот ва чорпоён муҳофизат кард, ва меваи онро ҷамъоварӣ кард ва хӯрд, ва боқимондаашро барои худ ва барои занаш нигоҳ дошт.

17 Ва пас аз анҷоми ҳафт сол, ки ӯ дар он ҷо ба анҷом расонд, ҳафт сол дақиқ, [8 саҳар] ва дар моҳи дуюм, дар рӯзи ҳабдаҳуми (моҳ), мор омада, ба зан наздик шуд ва мор ба зан гуфт: «Оё Худо ба ту амр фармудааст, ки аз ҳар дарахти боғ нахӯред?»

18Вай ба он гуфт: «Аз ҳамаи меваҳои дарахтони боғ Худо ба мо гуфт: "Бихӯред", аммо аз меваи дарахте ки дар мобайни боғ аст, Худо ба мо гуфт: "Аз он нахӯред ва ба он даст нарасонед, ки мабодо бимиред".

19 Ва мор ба зан гуфт: «Шумо нахоҳед мурд, зеро Худо медонад, ки дар рӯзе ки аз он бихӯред, чашмони шумо кушода хоҳад шуд, ва шумо мисли худоён хоҳед буд, ва некӣ ва бадиро хоҳед донист».

20 Ва зан дарахтро дид, ки он зебо ва ба чашм гуворо аст, ва мевааш барои хӯрок хуб аст, ва аз он гирифта хӯрд.

21 Ва вақте ки вай бори аввал шарми худро бо баргҳои анҷир пӯшонд, онро ба Одам дод ва ӯ хӯрд, ва чашмонаш кушода шуданд ва дид, ки бараҳна аст.

22 Ва баргҳои анҷирро гирифта, онҳоро ба ҳам дӯхт ва пешдомане барои худ бофта, шарми худро пӯшонд.

23 Ва Худо морро лаънат кард ва то абад бар он хашмгин шуд...

24 Ва Ӯ бар зан хашмгин шуд, зеро вай ба овози мор гӯш дода, хӯрд; ва ба вай гуфт: «Ман ғаму андӯҳи туро бағоят афзун хоҳам кард; бо ғам фарзандон хоҳӣ зоид, ва ту назди шавҳарат бармегардӣ, ва ӯ бар ту ҳукмронӣ хоҳад кард».

25 Ва ба Одам низ гуфт: «Азбаски ту ба овози занат гӯш додӣ ва аз дарахте ки ба ту амр дода будам, ки аз он нахӯрӣ, хӯрдӣ, замин барои ту малъун бод; хору хас бароят хоҳад рӯёнид, ва ту нони худро бо араќи рӯят хоҳӣ хӯрд, то даме ки ба замине ки аз он гирифта шудаӣ, баргардӣ; зеро ки ту хок ҳастӣ ва ба замин хоҳӣ баргашт».

26 Ва барои онҳо либосҳои пӯст сохт ва онҳоро пӯшонд ва онҳоро аз боғи Адан берун фиристод.

27 Ва дар он рӯзе, ки Одам аз боғ берун рафт, ӯ субҳ бо тулӯи офтоб аз рӯзе, ки шарми худро пӯшонида буд, ҳамчун бӯи хуш қурбонӣ, бухур, галбанум ва стакта ва ҳанут пешниҳод кард.

28 Ва дар он рӯз даҳони ҳамаи ҳайвонот, чорпоён, паррандагон ва ҳар роҳгард ва ҳар ҳаракаткунанда баста шуд, ба тавре ки онҳо дигар наметавонистанд сухан гӯянд, зеро ҳама бо як лаб ва бо як забон сухан мегуфтанд.

29 Ва Ӯ аз боғи Адан ҳар махлуқеро, ки дар боғи Адан буд, берун овард, ва ҳар махлуқ мувофиқи ҷинс ва мувофиқи ҷинси худ ба маконҳое, ки барояшон офарида шуда буд, пароканда шуданд.

30 Ва танҳо ба Одам (васоите) дод, ки шарми ӯро аз ҳама ҳайвонот ва чорпоён пӯшонад.

31 Аз ин рӯ, дар лавҳаҳои осмонӣ дар бораи ҳамаи онҳое ки доварии шариатро медонанд, навишта шудааст, ки шарми худро пӯшонанд ва худро ончунон ки ғайрияҳудиён худро ифшо мекунанд, напӯшонанд.

32 Ва дар моҳи нав, моҳи чорум, Одам ва занаш аз боғи Адан берун омаданд ва дар замини Элда, дар замини офаридаи худ маскан гирифтанд.

33 Ва Одам зани худро Ҳавво номид.

34 Ва онҳо то ҷашни аввали солгард, [8-и субҳ], писаре надоштанд ва баъд аз ин ӯ бо вай ҳамбистар шуд.

35 Акнун ӯ заминро мувофиқи таълимоти дар боғи Адан гирифтааш кишт мекард.

БОБИ 4

1 Ва дар ҳафтаи сеюм дар ҷашни дуюм [64-70 саҳар] ӯ Қобилро таваллуд кард ва дар чорум [71-77 саҳар] ӯ Ҳобилро таваллуд кард ва дар панҷум [78-84 саҳар] духтари худ Овонро таваллуд кард.

2 Ва дар соли аввали (соли) ҷашни сеюм [99-105 AM], Қобил Ҳобилро кушт, зеро (Худо) қурбонии Ҳобилро қабул кард ва қурбонии Қобилро қабул накард.

3 Ва ӯро дар саҳро кушт, ва хунаш аз замин то осмон фарёд зад, ки ӯро куштааст.

4 Ва Худованд Қобилро барои Ҳобил, ки ӯро кушта буд, сарзаниш кард ва ӯро барои хуни бародараш дар рӯи замин гуреза гардонд, ва ӯро бар рӯи замин лаънат кард.

5 Ва дар ин бора бар лавҳаҳои осмонӣ навишта шудааст: «Малъун аст касе ки ёри худро бо хиёнат мезанад, ва ҳамаи онҳое ки дидаанд ва шунидаанд, бигӯянд: «Афсӯс бод!» Ва касе ки дидаанд ва ошкор накардаанд, мисли дигаре малъун бод».

6 Ва аз ин рӯ, вақте ки мо ба ҳузури Худованд Худои худ меоем, тамоми гуноҳҳоеро, ки дар осмон ва бар

замин, дар рӯшноӣ ва дар торикӣ ва дар ҳама ҷо содир шудаанд, эълон мекунем.
7 Ва Одам ва занаш чор ҳафта мотам гирифтанд, [99-127 AM] ва дар соли чоруми ҳафтаи панҷум [130 AM] онҳо шод шуданд ва Одам боз бо занаш мулоқот кард ва вай барои ӯ писаре зоид, ва ӯ номи ӯро Шет гузошт, зеро гуфт: «Худо насли дуюмеро барои мо дар рӯи замин ба вуҷуд овард, ба ҷои Ҳобил, зеро Қобил ӯро кушт».
8 Ва дар ҳафтаи шашум [134-40 саҳар] ӯ духтари худ Азурароро ба дунё овард.
9 Ва Қобил хоҳари худро ба занӣ гирифт ва ӯ дар охири ҷашни чорум барои ӯ Ҳанӯхро таваллуд кард. [190-196 AM] Ва дар соли аввали ҳафтаи аввали ҷашни панҷум, [197 AM] дар рӯи замин хонаҳо сохта шуданд ва Қобил шаҳре сохт ва онро ба номи писараш Ҳанӯх номид.
10 Ва Одам бо зани худ Ҳавво хобид ва вай боз нӯҳ писар ба дунё овард.
11 Ва дар ҳафтаи панҷуми ҷашни панҷум [225-31 саҳар] Шет хоҳараш Азурароро ба занӣ гирифт ва дар чорум (соли ҳафтаи шашум) [235 саҳар] вай барои ӯ Энӯшро таваллуд кард.
12 Ӯ номи Худовандро бар замин ба забон овардан гирифт.
13 Ва дар ҷашни ҳафтум, дар ҳафтаи сеюм [309-15 AM], Анӯш хоҳари худ Нӯмро ба занӣ гирифт ва вай дар соли сеюми ҳафтаи панҷум барои ӯ писаре зоид, ва ӯ номи ӯро Кенон гузошт.
14 Ва дар охири ҷашни ҳаштум [325, 386-3992 AM] Кенон хоҳари худ Муаллетро ба занӣ гирифт ва вай дар ҷашни нӯҳум, дар ҳафтаи аввали соли сеюми ин ҳафта, [395 AM], барои ӯ писаре зоид ва номашро Маҳалалел гузошт.
15 Ва дар ҳафтаи дуюми ҷашни даҳум [449-55 AM] Маҳалалел барои худ Дина, духтари Баракиел, духтари бародари падараш,-ро ба занӣ гирифт ва дар ҳафтаи сеюми соли шашум, [461 AM], барои ӯ писаре зоид ва ӯ номи ӯро Ёред гузошт, зеро дар айёми ӯ фариштагони Худованд, онҳое ки Посбонон номида мешуданд, ба замин фуруд омаданд, то ки ба фарзандони одам таълим диҳанд ва дар замин доварӣ ва адолат кунанд.
16 Ва дар ҷашни ёздаҳум [512-18 AM], Ёред зане гирифт, ки номаш Барака буд, духтари Расуҷал, духтари бародари падараш, дар ҳафтаи чоруми ин ҷашн, [522 AM], ва дар ҳафтаи панҷум, дар соли чоруми ҷашн, барои ӯ писаре зоид, ва ӯ номи ӯро Ҳанӯх гузошт.
17 Ва ӯ аввалин касе буд, ки дар рӯи замин таваллуд шуда, навиштан, дониш ва ҳикматро омӯхт ва аломатҳои осмонро мувофиқи тартиби моҳҳояшон дар китоб навишт, то ки одамон фаслҳои солҳоро мувофиқи тартиби моҳҳои алоҳидаи худ бидонанд.
18 Ва ӯ аввалин касе буд, ки шаҳодат навишт ва ба фарзандони одам дар байни наслҳои замин шаҳодат дод ва ҳафтаҳои ҷашнҳоро нақл кард ва рӯзҳои солҳоро ба онҳо маълум кард, ва моҳҳоро тартиб дод ва шанбеҳои солҳоро, чунон ки мо ба ӯ маълум кардем, ба ёд овард.
19 Ва он чи буд ва он чи хоҳад буд, дар рӯъёи хоби худ дид, чунон ки бо банӣ-одам дар тӯли наслҳои онҳо то рӯзи қиёмат рӯй хоҳад дод; ӯ ҳама чизро дид ва фаҳмид, ва шаҳодати худро навишт ва шаҳодатро барои ҳамаи банӣ-одам ва барои наслҳои онҳо дар рӯи замин гузошт.
20 Ва дар ҷашни дувоздаҳум, [582-88] дар ҳафтаи ҳафтуми он, ӯ зане гирифт ва номаш Эдна буд, духтари Донел, духтари бародари падараш, ва дар соли шашум дар ин ҳафта [587 AM] вай барои ӯ писаре зоид ва ӯ номи ӯро Метушелаҳ гузошт.
21 Ва ӯ дар ин шаш соли ҷашн бо фариштагони Худо буд ва онҳо ба ӯ ҳар чизеро, ки дар замин ва дар осмон аст, яъне ҳукмронии офтобро нишон доданд ва ӯ ҳама чизро навишт.
22 Ва ӯ ба Нозирон, ки бо духтарони одам гуноҳ карда буданд, шаҳодат дод; зеро ки онҳо ба муттаҳид шудан бо духтарони одамӣ шурӯъ карда буданд, то ки нопок шаванд, ва Ҳанӯх бар зидди ҳамаи онҳо шаҳодат дод.
23 Ва ӯ аз миёни фарзандони одам гирифта шуд ва мо ӯро бо шукӯҳ ва шараф ба боғи Адан бурдем ва инак, дар он ҷо ӯ маҳкумият ва доварии ҷаҳон ва тамоми бадии фарзандони одамро менависад.
24 Ва аз ин сабаб (Худо) обҳои тӯфонро бар тамоми замини Адан овард; зеро ки дар он ҷо Ӯ ҳамчун аломате муқаррар карда шуд, то ки бар зидди ҳамаи фарзандони одам шаҳодат диҳад, то ки тамоми аъмоли наслҳоро то рӯзи доварӣ нақл кунад.
25 Ва ӯ бухури маъбадро сӯзонд, ки (ҳамчунин) атрҳои хушбӯйе, ки дар назари Худованд писандида буданд, бар кӯҳ.
26 Зеро Худованд дар рӯи замин чор макон дорад: боғи Адан ва кӯҳи Шарқ, ва ин кӯҳе, ки ту имрӯз дар он ҳастӣ, кӯҳи Сино ва кӯҳи Сион, ки дар офариниши нав барои тақдис кардани замин тақдис карда мешавад; тавассути он замин аз ҳама гуноҳҳо ва нопокиҳояш дар тӯли наслҳои ҷаҳон тақдис хоҳад шуд.
27 Ва дар ҷашни чордаҳум [652 AM] Метушало дар ҳафтаи сеюм, дар соли аввали ин ҳафта, [701-7 AM], Эдна, духтари Азриал, духтари бародари падарашро барои худ зан гирифт ва писаре зоид ва ӯро Ламек ном гузошт.
28 Ва дар рӯзи понздаҳуми юбилей, дар ҳафтаи сеюм, Ломак зане гирифт, ки номаш Бетенус, духтари Баракил, духтари бародари падараш буд. Ва дар ин ҳафта вай барои ӯ писаре зоид, ва ӯ номи ӯро Нӯҳ ниҳода, гуфт: «Ин маро барои ранҷу азобам ва тамоми заҳматам ва барои замине ки Худованд ба он лаънат кардааст, тасаллӣ хоҳад дод».
29 Ва дар охири ҷашни нуздаҳум, дар ҳафтаи ҳафтуми соли шашум [9:30 саҳар], Одам мурд ва ҳамаи писаронаш ӯро дар замини офаридааш дафн карданд ва ӯ аввалин касе буд, ки дар замин дафн карда шуд.
30 Ва ӯ ҳафтод сол аз ҳазор сол камӣ дошт; зеро ҳазор сол мисли як рӯз дар шаҳодати осмон аст ва аз ин рӯ дар бораи дарахти дониш навишта шудааст: «Рӯзе, ки аз он бихӯред, хоҳед мурд». Аз ин рӯ, ӯ солҳои ин рӯзро пурра накард; зеро ки дар он ҷо мурд.
31 Дар охири ин ҷашн, Қобил баъд аз ӯ дар ҳамон сол кушта шуд, зеро ки хонааш бар ӯ афтод ва ӯ дар миёни хонааш мурд ва аз сангҳояш кушта шуд, зеро ки ӯ

Ҳобилро бо санг кушта буд ва бо доварии одилона кушта шуд.
32 Аз ин рӯ, дар лавҳаҳои осмонӣ навишта шудааст: «Бо асбобе, ки касе ҳамсояи худро бо он бикушад, бояд кушта шавад; ва бо ҳамон тавре ки ӯро захмӣ кардааст, бо ӯ низ ҳамин тавр рафтор кунанд».
33 Ва дар бисту панҷум (12:05) Нӯҳ зане гирифт, ки номаш Эмзора буд, духтари Ракеъел, духтари бародари падараш, дар соли аввал дар ҳафтаи панҷум (12:07); ва дар соли сеюми он барои ӯ Сомро таваллуд кард, дар соли панҷум (12:09) барои ӯ Ҳомро таваллуд кард ва дар соли аввал дар ҳафтаи шашум (12:12) барои ӯ Ёфатро таваллуд кард.

БОБИ 5

1 Ва вақте ки фарзандони одам дар рӯи замин афзоиш ёфтанд ва духтарон барои онҳо таваллуд шуданд, фариштагони Худо онҳоро дар соли муайяни ин ҷашн диданд, ки намуди онҳо зебо буд; ва аз ҳар касе ки интихоб мекарданд, зан гирифтанд ва писарон ба дунё оварданд ва онҳо бузургҷусса шуданд.
2 Ва шарорат бар рӯи замин афзуд ва ҳар махлуқ роҳи онро фосид кард, одамон ва чорпоён, ҳайвонот ва паррандагон ва ҳар чизе ки бар рӯи замин роҳ меравад, — ҳамаашон роҳҳо ва тартиботи худро фосид карданд ва якдигарро фурӯ бурдан гирифтанд, ва шарорат бар рӯи замин афзуд ва ҳар тасаввуроти ҳамаи одамон пайваста бад буд.
3Ва Худо ба замин нигарист, ва инак, он фосид шудааст, ва ҳар башар аҳкоми онро вайрон кардааст, ва ҳар кӣ бар замин буд, дар пеши назари Ӯ ҳар гуна бадиро ба амал овардааст.
4 Ва Ӯ гуфт, ки инсон ва тамоми махлуқоти рӯи заминро, ки Ӯ офаридааст, нобуд хоҳад кард.
5 Аммо Нӯҳ дар назари Худованд файз ёфт.
6 Ва бар фариштагоне, ки Ӯ бар замин фиристода буд, сахт хашмгин шуд ва амр дод, ки онҳоро аз тамоми салтанаташон решакан кунанд ва ба мо амр дод, ки онҳоро дар умқи замин бандем ва инак, онҳо дар миёни онҳо банд шудаанд ва ҷудо нигоҳ дошта мешаванд.
7 Ва аз пеши Худо фармоне бар зидди писаронашон баромад, ки онҳоро бо шамшер зада, аз зери осмон ронда шаванд.
8 Ва Ӯ гуфт: «Рӯҳи Ман ҳамеша бар одамизод нахоҳад монд, зеро ки онҳо низ ҷисм ҳастанд ва рӯзҳои онҳо саду бист сол хоҳанд буд».
9 Ва Ӯ шамшери Худро ба миёни онҳо фиристод, то ки ҳар кас ёри худро бикушад, ва онҳо ба куштани якдигар шурӯъ карданд, то даме ки ҳама аз шамшер афтоданд ва аз замин нобуд шуданд.
10 Ва падарони онҳо шоҳиди нобудшавии онҳо буданд, ва баъд аз ин онҳо то абад дар қаъри замин баста буданд, то рӯзи доварии бузург, вақте ки доварӣ бар ҳамаи онҳое ки роҳҳо ва корҳои худро дар пеши Худованд вайрон кардаанд, анҷом дода шавад.
11 Ва Ӯ ҳамаро аз ҷояшон несту нобуд кард, ва аз онҳо касе боқӣ намонд, ки ӯро мувофиқи тамоми бадкориашон маҳкум накард.
12 Ва Ӯ барои ҳамаи аъмоли Худ табиати нав ва одилонаро ба вуҷуд овард, то ки онҳо дар тамоми табиати худ абадан гуноҳ накунанд, балки ҳар кас дар ҷинси худ ҳамеша одил бошад.
13 Ва доварии ҳама дар лавҳаҳои осмонӣ бо адолат муқаррар ва навишта шудааст — ҳатто (доварии) ҳамаи онҳое, ки аз роҳе, ки барои онҳо муқаррар шудааст, дур мешаванд; ва агар онҳо дар он роҳ нараванд, доварӣ барои ҳар махлуқ ва барои ҳар навъ навишта шудааст.
14 Ва дар осмон ва на дар замин, на дар рӯшноӣ ва на дар торикӣ, на дар гӯр ва на дар умқ ва на дар макони торикӣ ҳеҷ чиз нест, ки доварӣ карда нашавад; ва ҳамаи доварони онҳо муқаррар ва навишта ва кандакорӣ шудаанд.
15 Ӯ дар бораи ҳама доварӣ хоҳад кард, бузургро мувофиқи бузургии худ ва хурдро мувофиқи хурдии худ, ва ҳар касро мувофиқи роҳи худ.
16 Ва Ӯ касе нест, ки ба шахсияти касе эътибор диҳад ва агар гӯяд, ки бар ҳар кас доварӣ хоҳад кард, тӯҳфаҳо намегирад: агар касе ҳар чизеро, ки бар рӯи замин аст, диҳад, ба тӯҳфаҳо ва шахсияти касе эътибор нахоҳад дод ва аз дасти ӯ чизеро қабул нахоҳад кард, зеро Ӯ довари одил аст.
17 Ва дар бораи банӣ-Исроил чунин навишта ва муқаррар шудааст: «Агар онҳо ба адолат ба сӯи Ӯ рӯй оваранд, Ӯ ҳамаи гуноҳҳои онҳоро мебахшад ва ҳамаи гуноҳҳои онҳоро мебахшад».
18 Навишта ва муқаррар шудааст, ки Ӯ ба ҳамаи онҳое, ки аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй мегардонанд, ҳар сол як маротиба раҳм хоҳад кард.
19 Ва ҳамаи онҳое, ки пеш аз тӯфон роҳ ва андешаҳои худро вайрон карда буданд, ҷони касе мақбул нашуд, ба ҷуз ҷони Нӯҳ, зеро ҷони ӯ ба хотири писаронаш мақбул шуд, ки Худо онҳоро аз тӯфон наҷот дод; зеро ки дилаш дар ҳамаи роҳҳои худ росткор буд, чунон ки дар бораи ӯ амр шуда буд, ва аз ҳеҷ чизе, ки барои ӯ муқаррар шуда буд, дур нашуда буд.
20 Ва Худованд гуфт, ки ҳама чизеро, ки дар рӯи замин аст, аз ҷумла одамон ва чорпоён, ҳайвонот ва паррандагони осмон ва ҳар чизеро, ки бар рӯи замин мехазад, нобуд хоҳад кард. Ва ба Нӯҳ амр дод, ки барои худ киштӣ созад, то худро аз обҳои тӯфон наҷот диҳад.
21 Ва Нӯҳ киштиро аз ҳар ҷиҳат, чунон ки Худо ба ӯ амр фармуд, сохт, дар бисту ҳафтуми солгарди сол, дар ҳафтаи панҷуми соли панҷум (дар моҳи нав дар моҳи аввал). [13:07 AM]
22 Ва ӯ дар соли шашуми он, [13:08] дар моҳи дуюм, дар моҳи нав, то шонздаҳум, ворид шуд; ва ӯ ва ҳар чизе ки мо ба ӯ овардем, ба киштӣ даромад ва Худованд онро аз берун дар шоми ҳабдаҳум пӯшид.
23 Ва Худованд ҳафт дарвозаи осмонро кушод, ва даҳонҳои чашмаҳои умқи бузургро, ки ҳафт даҳон буданд.
24 Ва дарвозаҳои об аз осмон чил рӯз ва чил шаб об мерехтанд, ва чашмаҳои варта низ обро ҷорӣ карданд, то даме ки тамоми ҷаҳон аз об пур шуд.
25 Ва обҳо бар рӯи замин афзуданд: понздаҳ зироъ об аз болои ҳамаи кӯҳҳои баланд боло рафт, ва киштӣ аз замин боло бардошта шуд, ва он бар рӯи обҳо ҳаракат кард.
26 Ва об бар рӯи замин панҷ моҳ — яксаду панҷоҳ рӯз пур шуд.

27 Ва киштӣ рафта, дар қуллаи Лубар, яке аз кӯҳҳои Арарат, қарор гирифт.
28 Ва (дар моҳи нав) дар моҳи чорум чашмаҳои вартаи бузург баста шуданд ва дарвозаҳои осмон баста шуданд; ва дар моҳи нави моҳи ҳафтум ҳамаи даҳонҳои вартаҳои замин кушода шуданд ва об ба вартаи поён фуромадан гирифт.
29 Ва дар моҳи нави моҳи даҳум қуллаҳои кӯҳҳо намоён шуданд, ва дар моҳи нави моҳи аввал замин намоён шуд.
30 Ва дар ҳафтаи панҷуми соли ҳафтум (13:09) об аз болои замин нопадид шуд, ва дар рӯзи ҳабдаҳуми моҳи дуюм замин хушк шуд.
31 Ва дар бисту ҳафтуми он киштӣ кушода шуд, ва ҳайвоноти хонагӣ, чорпоён, паррандагон ва ҳар ҳайвониларзонро аз он берун овард.

БОБИ 6

1 Ва дар моҳи нав, моҳи сеюм, ӯ аз киштӣ берун омад ва қурбонгоҳе бар он кӯҳ сохт.
2 Ва ӯ барои замин кафорат кард, ва бузғолаеро гирифт ва бо хуни он барои тамоми гуноҳҳои замин кафорат кард, зеро ҳар чизе ки бар он буд, нобуд шуда буд, ба ҷуз онҳое ки дар киштӣ бо Нӯҳ буданд.
3 Ва чарбуи онро бар қурбонгоҳ гузошт, ва гов, буз, гӯсфанд, бузғола, намак, кабӯтар ва бачаи кабӯтарро гирифта, қурбонии сӯхтаниро бар қурбонгоҳ гузошт ва қурбонии бо равған омехташударо бар он рехт, ва шароб пошид ва лоданро бар ҳама чиз пошид ва бӯи хушеро, ки ба ҳузури Худованд писандида буд, ба вуҷуд овард.
4 Ва Худованд бӯи хушро ҳис кард ва бо ӯ аҳд баст, ки дигар тӯфоне барои хароб кардани замин нахоҳад буд; ки тамоми рӯзҳои замин, вақти киштукор ва дарав ҳеҷ гоҳ қатъ нашаванд; сармо ва гармӣ, тобистон ва зимистон ва рӯз ва шаб набояд тартиби худро тағйир диҳанд ва то абад қатъ нашаванд.
5 «Ва шумо, бар замин афзоиш ёбед ва афзун шавед, ва бар он афзун шавед, ва бар он баракат ёбед; тарси шумо ва даҳшати шуморо дар ҳар чизе ки дар замин ва дар баҳр аст, афзун хоҳам кард.
6 Ва инак, Ман ба шумо ҳама ҳайвоноти ваҳшӣ, ва ҳама ҳайвоноти болдор, ва ҳар чизеро, ки дар рӯи замин мехазад, ва моҳиро дар обҳо, ва ҳар чизеро барои хӯрок додаам; мисли гиёҳҳои сабз, Ман ба шумо ҳама чизро барои хӯрдан додаам.
7 Аммо гӯштро бо ҷони он бо хун нахӯред, зеро ҷони ҳар ҷисм дар хун аст, то ки хуни шумо талаб карда нашавад. Аз дасти ҳар инсон, аз дасти ҳар ҳайвон, Ман хуни инсонро талаб хоҳам кард.
8 Ҳар кӣ хуни одамро ба воситаи одам рехта бошад, хуни ӯ рехта мешавад, зеро ки Ӯ одамро ба сурати Худо офаридааст.
9 Ва шумо, бар рӯи замин афзоиш ёбед ва афзун шавед».
10 Ва Нӯҳ ва писаронаш қасам хӯрданд, ки хунеро, ки дар ҳеҷ гӯште бошад, нахӯранд; ва ӯ дар ин моҳ дар ҳузури Худованд Худо барои тамоми наслҳои замин аҳд баст.
11 Аз ин рӯ, Ӯ ба ту гуфт, ки дар ин моҳ дар кӯҳ бо банӣ-Исроил аҳд бандед ва ба хотири ҳамаи суханони аҳде, ки Худованд бо онҳо то абад бастааст, хунро бар онҳо пошед.
12 Ва ин шаҳодат дар бораи шумо навишта шудааст, ки шумо онро пайваста риоя кунед, то ки дар ҳеҷ рӯз хуни ҳайвонот ё паррандагон ё чорпоёнро дар тамоми айёми замин нахӯред; ва ҳар касе ки хуни ҳайвонот ё чорпоён ё паррандагонро дар тамоми айёми замин мехӯрад, ӯ ва наслаш аз замин решакан карда хоҳанд шуд.
13 Ва ба банӣ-Исроил амр фармо, ки хун нахӯранд, то ки номҳо ва насли онҳо ҳамеша дар ҳузури Худованд Худои мо бошанд.
14 Ва барои ин шариат маҳдудияти рӯзҳо вуҷуд надорад, зеро он абадӣ аст. Онҳо бояд онро дар наслҳои худ риоя кунанд, то ки бо хун дар назди қурбонгоҳ барои шумо дуо гӯянд; ҳар рӯз ва субҳ ва шом ҳамеша дар ҳузури Худованд аз шумо бахшиш пурсанд, то ки онро риоя кунанд ва решакан нашаванд.
15 Ва Ӯ ба Нӯҳ ва писаронаш аломате дод, ки дигар дар рӯи замин тӯфон нахоҳад буд.
16 Ӯ камони Худро дар абр гузошт, то нишонаи аҳди абадӣ бошад, ки дигар тӯфоне бар замин рӯй надиҳад, ки онро дар тамоми айёми замин нобуд кунад.
17 Аз ин рӯ, дар лавҳаҳои осмонӣ навишта шудааст, ки онҳо бояд дар ин моҳ як маротиба ҷашни ҳафтаҳоро дар як сол ҷашн гиранд, то ки аҳдро ҳар сол нав кунанд.
18 Ва ин ид аз рӯзи офариниш то рӯзҳои Нӯҳ дар осмон ҷашн гирифта шуд — бисту шаш ҷашни сол ва панҷ ҳафтаи сол [1309-1659 AM]: ва Нӯҳ ва писаронаш онро ҳафт ҷашни сол ва як ҳафтаи сол, то рӯзи марги Нӯҳ, ҷашн гирифтанд ва аз рӯзи марги Нӯҳ писаронаш онро то рӯзҳои Иброҳим аз байн бурданд ва хун мехӯрданд.
19 Аммо Иброҳим онро риоя карданд, ва Исҳоқ ва Яъқуб ва фарзандонаш онро то айёми ту риоя карданд, ва дар айёми ту банӣ-Исроил онро фаромӯш карданд, то он даме ки шумо онро дар ин кӯҳ аз нав ҷашн гирифтед.
20Ва ба банӣ-Исроил амр фармо, ки ин идро дар тамоми наслҳои худ ҳамчун дастури онҳо ҷашн гиранд: як рӯз дар як сол, дар ин моҳ, онҳо ин идро ҷашн гиранд.
21 Зеро ин иди ҳафтаҳо ва иди меваҳои нав аст; ин ид дугона ва дорои хусусияти дугона аст; мувофиқи он чизе ки дар бораи он навишта шудааст ва кандакорӣ шудааст, онро ҷашн гиред.
22 Зеро ман дар китоби шариати аввал, дар он чи барои ту навиштаам, навиштаам, ки ту онро дар вақти худ, як рӯз дар як сол, ҷашн гирӣ ва қурбониҳои онро ба ту фаҳмондам, то ки банӣ-Исроил онро дар наслҳои худ дар ин моҳ, як рӯз дар як сол, дар хотир нигоҳ доранд ва ҷашн гиранд.
23 Ва дар моҳи нави моҳи аввал, ва дар моҳи нави моҳи чорум, ва дар моҳи нави моҳи ҳафтум ва дар моҳи нави моҳи даҳум рӯзҳои ёдоварӣ ва рӯзҳои фаслҳо дар чор қисмати сол мебошанд, ки инҳо ҳамчун шаҳодати абадӣ навишта ва муқаррар шудаанд.
24 Ва Нӯҳ онҳоро барои худ ҳамчун зиёфатҳо барои наслҳои абадӣ муқаррар кард, то ки онҳо ба ёдгории ӯ табдил ёбанд.

25 Ва дар моҳи нав, моҳи аввал, ба ӯ амр дода шуд, ки барои худ киштӣ созад, ва дар он рӯз замин хушк шуд ва ӯ киштӣ кушода, заминро дид.
26 Ва дар моҳи нави моҳи чорум даҳонҳои умқи варта баста шуданд. Ва дар моҳи нави моҳи ҳафтум ҳамаи даҳонҳои вартаҳои замин кушода шуданд, ва обҳо ба онҳо фуруд омадан гирифтанд.
27 Ва дар моҳи нав, моҳи даҳум, қуллаҳои кӯҳҳо намоён шуданд ва Нӯҳ хурсанд шуд.
28 Ва аз ин рӯ, ӯ онҳоро барои худ ҳамчун зиёфатҳо барои ёдгории абадӣ муқаррар кард, ва онҳо чунин муқаррар карда мешаванд.
29 Ва онҳоро бар лавҳаҳои осмонӣ гузоштанд, ки ҳар кадоме сездаҳ ҳафта дошт; аз яке ба дигаре ёдгории онҳо аз аввал то дуюм, ва аз дуюм то сеюм ва аз сеюм то чорум мегузашт.
30 Ва ҳамаи рӯзҳои амр ду панҷоҳ ҳафта аз рӯзҳо иборат хоҳанд буд ва (инҳо) тамоми солро пурра хоҳанд кард. Ҳамин тавр он дар лавҳаҳои осмонӣ кандакорӣ ва муқаррар шудааст.
31 Ва як сол ё сол ба сол (ин амрро) тарк кардан мумкин нест.
32 Ва ба банӣ-Исроил амр фармо, ки солҳоро мувофиқи ин ҳисоб риоя кунанд — сесаду шасту чор рӯз, ва (инҳо) як соли пурраро ташкил медиҳанд ва онҳо вақти онро аз рӯзҳо ва идҳояш халалдор нахоҳанд кард; зеро ҳама чиз мувофиқи шаҳодати онҳо дар онҳо хоҳад буд ва онҳо ҳеҷ рӯзеро тарк нахоҳанд кард ва ҳеҷ идеро халалдор нахоҳанд кард.
33 Аммо агар онҳо беэътиноӣ кунанд ва онҳоро мувофиқи амри Ӯ риоя накунанд, онҳо ҳамаи фаслҳои худро халалдор мекунанд ва солҳо аз ин (тартиб) дур мешаванд [ва онҳо фаслҳоро халалдор мекунанд ва солҳо дур мешаванд] ва онҳо аз фармонҳои худ дур мешаванд.
34 Ва ҳамаи банӣ-Исроил роҳи солҳоро фаромӯш хоҳанд кард ва нахоҳанд ёфт, ва моҳҳои нав, фаслҳо ва шанбеҳоро фаромӯш хоҳанд кард, ва онҳо дар тамоми тартиби солҳо хато хоҳанд кард.
35 Зеро ман медонам ва аз ин ба баъд онро ба ту эълон хоҳам кард, ва ин аз фикри ман нест; зеро китобе, ки пеши ман навишта шудааст ва дар лавҳаҳои осмонӣ тақсими рӯзҳо муқаррар шудааст, то ки онҳо идҳои аҳдро фаромӯш накунанд ва мувофиқи идҳои ғайрияҳудиён пас аз хато ва нодонӣ рафтор накунанд.
36 Зеро касоне хоҳанд буд, ки ҳатман моҳро мушоҳида хоҳанд кард - чӣ гуна он фаслҳоро халалдор мекунад ва аз сол ба сол даҳ рӯз дертар меояд.
37 Аз ин рӯ, солҳое бар сари онҳо хоҳанд омад, ки тартиботро халалдор мекунанд ва рӯзи зиштро рӯзи шаҳодат ва рӯзи нопокро рӯзи ид мегардонанд, ва ҳамаи рӯзҳоро, муқаддасро бо нопок ва рӯзи нопокро бо муқаддас омехта мекунанд, зеро онҳо дар моҳҳо, шанбеҳо, идҳо ва ҷашнҳо хато хоҳанд кард.
38 Аз ин рӯ, ман ба ту амр медиҳам ва шаҳодат медиҳам, ки ту ба онҳо шаҳодат диҳӣ; зеро пас аз маргат фарзандонат онҳоро ба изтироб хоҳанд овард, то ки онҳо солро танҳо сесаду шасту чор рӯз насозанд ва аз ин рӯ онҳо дар бораи моҳҳои нав ва фаслҳо ва шанбеҳо ва идҳо хато хоҳанд кард ва ҳар навъ хунро бо ҳар навъ гӯшт хоҳанд хӯрд.

БОБИ 7

1 Ва дар ҳафтаи ҳафтуми соли аввал [13:17 саҳар], дар ин ҷашн, Нӯҳ дар кӯҳе, ки киштӣ дар он қарор дошт, ток шинонд, ки онро Лубар, яке аз кӯҳҳои Арарат, номгузорӣ карда буд ва онҳо дар соли чорум [13:20 саҳар] мева доданд ва ӯ меваҳои онҳоро нигоҳ дошт ва онро дар моҳи ҳафтум ҷамъ овард.
2 Ва аз он шароб тайёр кард ва онро ба зарфе андохт ва онро то соли панҷум, [13:21] то рӯзи аввали моҳи нав, нигоҳ дошт.
3 Ва ӯ рӯзи ин идро бо шодмонӣ ҷашн гирифт ва барои Худованд қурбонии сӯхтанӣ, як гови ҷавон ва як қӯчқор ва ҳафт гӯсфанди яксола ва як бузғола овард, то ки бо ин худаш ва писаронашро кафорат кунад.
4Ва аввал бузғоларо тайёр кард, ва аз хуни он ба гӯште, ки бар қурбонгоҳе буд, ки сохта буд, ва тамоми чарбуеро, ки бар қурбонгоҳе, ки қурбонии сӯхтанӣ меовард, мемолид, ва гов, қӯчқор ва гӯсфандро, ва тамоми гӯшти онҳоро бар қурбонгоҳ мегузошт.
5Ва ҳамаи қурбониҳои онҳоро бо равған омехта бар он гузошт, ва баъд аз он шаробро бар оташе, ки пештар бар қурбонгоҳ месӯзонид, пошид, ва бухурро бар қурбонгоҳ гузошт ва бӯи хушеро ба вуҷуд овард, ки ба ҳузури Худованд Худои худ писандида бошад.
6 Ва ӯ шодӣ кард ва аз ин шароб нӯшид, худаш ва фарзандонаш бо шодӣ.
7 Ва шом шуд, ва ӯ ба хаймаи худ даромад ва маст шуда, дароз кашид ва хобид, ва ҳангоми хоб дар хаймаи худ бараҳна хобид.
8 Ва Ҳом падараш Нӯҳро урён дид, ва берун рафт ва ба ду бародараш дар берун хабар дод.
9 Ва Сом либоси ӯро гирифта, бархост, ӯ ва Ёфат, ва либосро бар китфҳояшон пӯшонданд ва ба қафо рафта, шарми падари худро пӯшонданд, ва рӯяшон ба қафо афтода буд.
10 Ва Нӯҳ аз хоб бедор шуд ва донист, ки писари хурдиаш бо ӯ чӣ кор карда буд, ва писарашро лаънат карда, гуфт: «Канъон малъун бод! Ӯ барои бародарони худ ғулом хоҳад буд».
11Ва Сомро баракат дод ва гуфт: «Муборак аст Худованд Худои Сом, ва Канъон бандаи ӯ бошад».
12 Худо Ёфатро васеъ хоҳад кард, ва Худо дар маскани Сом маскан хоҳад гирифт, ва Канъон бандаи ӯ хоҳад буд».
13 Ва Ҳом фаҳмид, ки падараш писари хурдии ӯро лаънат кардааст, ва аз он ки писарашро лаънат кардааст, норозӣ шуд, ва аз падараш ҷудо шуд, худаш ва писаронаш, Куш ва Мисраим ва Пут ва Канъон.
14 Ва ӯ барои худ шаҳре бино кард ва номашро ба номи занаш Нилатамаук гузошт.
15 Ва Ёфат онро дид ва ба бародараш ҳасад бурд, ва ӯ низ барои худ шаҳре сохт ва номи онро ба номи занаш Адонанес гузошт.
16 Ва Сом бо падари худ Нӯҳ зиндагӣ кард, ва ӯ шаҳре дар наздикии падараш дар кӯҳ бино кард ва онро ба номи занаш Садиқателоб номид.
17 Ва инак, ин се шаҳр дар наздикии кӯҳи Лубар қарор доранд; Садеқателебоб дар шарқи кӯҳ қарор дорад; ва Наэлтамаук дар ҷануб; Адатаниён дар ғарб.

18 Ва инҳо писарони Сом ҳастанд: Элом, Ашшур ва Арфакшад — ин писар ду сол пас аз тӯфон таваллуд шуд — ва Луд ва Арам.
19 Писарони Ёфат: Ҷӯмар, Маҷуҷ, Модай ва Ёвон, Тубол, Мешек ва Тирас; инҳо писарони Нӯҳ буданд.
20 Ва дар ҷашни бисту ҳаштум (1324-1372 АМ) Нӯҳ ба фарзандони писаронаш амрҳо ва аҳком ва ҳама аҳкомеро, ки медонист, амр кардан гирифт ва писаронашро насиҳат кард, ки адолатро риоя кунанд ва шармандагии ҷисми худро пӯшонанд ва Офаридгори худро баракат диҳанд, падару модарро эҳтиром кунанд ва ҳамсояи худро дӯст доранд ва ҷонҳои худро аз зино ва нопокӣ ва ҳама гуна бадӣ нигоҳ доранд.
21 Зеро аз сабаби ин се чиз тӯфон бар замин омад, яъне аз сабаби зино, ки дар он посбонон бар хилофи қонунҳои худ аз паси духтарони одамӣ фоҳишагӣ мекарданд ва аз ҳар чизе ки мехостанд, зан мегирифтанд ва оғози нопокӣ буданд.
22 Ва онҳо писарони Нафидимро ба дунё оварданд, ва ҳамаашон нобаробар буданд, ва якдигарро мехӯрданд; ва бузургҷуссаҳо Нафилро куштанд, ва Нафилҳо Элҷоро ва инсоният Элҷоро, ва як нафар дигареро куштанд.
23 Ва ҳар кас худро ба корҳои бад ва рехтани хуни зиёд фурӯхт, ва замин пур аз бадӣ шуд.
24 Ва баъд аз ин онҳо бар зидди ҳайвонот ва паррандагон ва ҳар чизе ки бар рӯи замин мехазад ва роҳ меравад, гуноҳ карданд; ва хуни зиёде бар рӯи замин рехта шуд, ва ҳар хаёл ва хоҳиши одамӣ ҳамеша беҳуда ва бадиро тасаввур мекард.
25 Ва Худованд ҳама чизро аз рӯи замин несту нобуд кард, аз сабаби бадии аъмоли онҳо, ва аз сабаби хуни рехтаашон дар миёни замин, Ӯ ҳама чизро нобуд кард.
26 Ва мо, писаронам, ва ҳамаи онҳое, ки бо мо ба киштӣ даромаданд, боқӣ мондем, ва инак, корҳои шуморо пеши назари худ мебинам, ки шумо дар роҳи адолат рафтор намекунед; зеро ки шумо дар роҳи ҳалокат роҳ рафтанро сар кардаед ва аз якдигар ҷудо мешавед ва ба якдигар ҳасад мебаред, ва (ба ин сабаб) шумо, эй писаронам, ҳар яке бо бародари худ дар сулҳ нестед.
27 Зеро мебинам ва инак, девҳо шуморо ва фарзандонатонро фиреб медиҳанд ва акнун аз шумо метарсам, ки пас аз марги ман шумо хуни одамонро ба замин мерезед ва шумо низ аз рӯи замин нобуд хоҳед шуд.
28 Зеро ҳар кӣ хуни одамро рехта бошад ва ҳар кӣ хуни ҳар гӯштро бихӯрад, ҳама аз замин нест карда мешаванд.
29 Ва касе боқӣ нахоҳад монд, ки хун хӯрад ва хуни одамро бар замин рехта бошад, ва барои ӯ ҳеҷ насле ва ё насле боқӣ нахоҳад монд, ки дар зери осмон зиндагӣ кунад; зеро ки онҳо ба гӯр хоҳанд рафт, ва ба макони маҳкумият фурӯ хоҳанд рафт, ва ҳамаи онҳо бо марги шадид ба торикии варта бурда хоҳанд шуд.
30 Аз тамоми хунрезиҳо хуни шумо дида нашавад, дар тамоми рӯзҳое, ки шумо ягон ҳайвон ё чорпоён ё ҳар чизеро, ки бар замин мепарад, куштаед, ва бо пӯшонидани он чизе, ки бар рӯи замин рехта шудааст, барои ҷонҳои худ кори нек кунед.
31 Ва шумо набояд мисли касе бошед, ки бо хун мехӯрад, балки худро эҳтиёт кунед, то ки касе пеш аз шумо хун нахӯрад; хунро пӯшонед, зеро ба ман чунин амр дода шудааст, ки ба шумо ва фарзандонатон, бо тамоми башар, шаҳодат диҳам.
32 Ва нагузор, ки ҷон бо гӯшт хӯрда шавад, то хуни ту, ки ҷони туст, аз дасти ҳеҷ гӯште, ки онро бар замин мерезад, талаб карда нашавад.
33 Зеро замин аз хуни рехташуда пок нахоҳад шуд; зеро (танҳо) бо хуни касе ки онро рехтааст, замин дар тамоми наслҳои худ пок хоҳад шуд.
34 Ва акнун, эй фарзандонам, гӯш диҳед: инсоф ва адолатро ба амал оваред, то ки шумо дар рӯи тамоми замин адолатро шинонед ва ҷалоли худро дар пеши Худои ман, ки маро аз обҳои тӯфон наҷот дод, баланд бардоред.
35 Ва инак, шумо меравед ва барои худ шаҳрҳо месозед ва дар онҳо ҳама растаниҳои рӯи замин ва ҳар дарахти мевадиҳандаро мешинонед.
36 Се сол меваи ҳар чизе, ки хӯрда мешавад, ҷамъоварӣ карда намешавад; ва дар соли чорум меваи он муқаддас ҳисоб карда мешавад [ва онҳо меваҳои аввалро пешкаш мекунанд], ки дар назди Худои Таоло, ки осмон ва замин ва ҳама чизро офаридааст, писандида бошад. Бигзор онҳо аввалин шароб ва равғанро ҳамчун меваҳои аввал дар қурбонгоҳи Худованд, ки онро қабул мекунад, фаровон пешкаш кунанд ва он чи боқӣ мемонад, бигзор хизматгорони хонаи Худованд дар пеши қурбонгоҳе, ки онро қабул мекунад, бихӯранд.
37 Ва дар соли панҷум онро озод кунед, то ки онро бо адолат ва ростқорӣ озод кунед, ва шумо одил бошед, ва ҳар он чи шумо мекоред, муваффақ хоҳад шуд.
38 Зеро Ҳанӯх, падари падарат, ба писараш Матушолаҳ ва ба писараш Матушолаҳ, Ламак, чунин амр фармуд, ва Ламак ҳар он чиро, ки падаронаш ба ӯ амр дода буданд, ба ман амр фармуд.
39 Ва ман низ, эй писаронам, ба шумо амр хоҳам дод, чунон ки Ҳанӯх дар ҷашнҳои аввал ба писараш амр дода буд: дар ҳоле ки ҳанӯз дар синни ҳафтум дар насли худ зинда буд, ба писараш ва писарони писараш то рӯзи маргаш амр фармуд ва васият кард».

БОБИ 8

1 Дар бисту нӯҳуми солгард, дар ҳафтаи аввал, [1373 саҳар], дар аввали он Арпахшад зане гирифт, ки номаш Расуэҷа, духтари Сусан, духтари Элом буд, ва дар соли сеюми ҳамин ҳафта, [1375 саҳар], барои ӯ писаре зоид; ва ӯ номи ӯро Қайнам гузошт.
2 Ва писар калон шуд, ва падараш ба ӯ навиштанро омӯхт, ва ӯ рафт, то ҷое барои худ пайдо кунад, ки шаҳреро барои худ бигирад.
3 Ва ӯ навиштаеро ёфт, ки наслҳои пешин онро бар санг кандакорӣ карда буданд ва он чиро, ки дар он буд, хонд ва онро навишт ва аз сабаби он гуноҳ кард; зеро он таълимоти Посбононро дар бар мегирифт, ки мувофиқи он онҳо аломатҳои офтоб ва моҳ ва ситорагонро дар ҳама аломатҳои осмон мушоҳида мекарданд.

4 Ва ӯ онро навишт ва дар ин бора чизе нагуфт; зеро метарсид, ки дар ин бора бо Нӯҳ сӯҳбат кунад, то ки аз ин сабаб бар ӯ хашмгин нашавад.
5 Ва дар ҷашни сиюм, [14:29 AM], дар ҳафтаи дуюм, дар соли аввали он, ӯ зане гирифт, ки номаш Мелка буд, духтари Мадай, писари Ёфат, ва дар соли чорум [14:32 AM] ӯ писаре зоид ва номи ӯро Шело гузошт, зеро гуфт: «Ба ростӣ, ман фиристода шудаам».
6 [Ва дар соли чоруми таваллудаш], ва Шело калон шуд ва зане гирифт, ки номаш Муак буд, духтари Кесед, бародари падараш, дар ҷашни сию якум, дар ҳафтаи панҷум, дар соли аввал [1499 AM]-и он.
7 Ва вай дар соли панҷум (15:03) барои ӯ писаре зоид, ва ӯ номи ӯро Эбер номид ва барои худ зане гирифт, ки номаш Азурад, духтари Набрӯд буд, дар ҷашни сию дуюм, дар ҳафтаи ҳафтум, дар соли сеюм.
8 Ва дар соли шашум (1567), вай барои ӯ писаре зоид, ва ӯ номи ӯро Полеҷ гузошт, зеро дар рӯзҳои таваллуди ӯ фарзандони Нӯҳ ба тақсим кардани замин байни худ шурӯъ карданд; аз ин рӯ ӯ номи ӯро Полеҷ гузошт.
9 Ва онро пинҳонӣ байни худ тақсим карданд ва ба Нӯҳ хабар доданд.
10 Ва дар аввали ҷашни сию сеюм [1569 AM] рӯй дод, ки онҳо заминро ба се қисм тақсим карданд: барои Сом, Ҳом ва Ёфат, мувофиқи мероси ҳар кадоме, дар соли аввал дар ҳафтаи аввал, вақте ки яке аз мо, ки фиристода шуда будем, бо онҳо буд.
11 Ва писаронашро даъват кард, ва онҳо, бо фарзандонашон, ба ӯ наздик шуданд; ва заминро ба қитъаҳо тақсим кард, ки се писараш бояд онро тасарруф мекарданд; ва дастҳои худро дароз карда, навиштаҷотро аз оғӯши падарашон Нӯҳ гирифтанд.
12 Ва дар навиштаҷот миёнаи замин ҳамчун қисмати Сом пайдо шуд, ки ӯ бояд онро барои худ ва барои писаронаш барои наслҳои абадӣ мерос гирад, аз миёнаи қаторкӯҳи Рафо, аз лаби об аз дарёи Тина, ва қисмати ӯ ба самти ғарб аз миёнаи ин дарё мегузарад ва то он даме ки ба оби варта мерасад, тӯл мекашад, ки аз он ҷо ин дарё берун меояд ва обҳои худро ба баҳри Миъот мерезад ва ин дарё ба баҳри бузург ҷорӣ мешавад. Ва ҳар он чи дар шимол аст, аз они Ёфат аст ва ҳар он чи дар ҷануб аст, ба Сом тааллуқ дорад.
13 Ва он то ба Карасо мерасад: ин дар қаъри забонест, ки ба ҷануб менигарад.
14 Ва қисмати он аз баҳри Бузург тӯл мекашад ва ба хати рост тӯл мекашад, то он даме ки ба ғарби забоне, ки ба ҷануб нигаронида шудааст, мерасад; зеро ки ин баҳр забони баҳри Миср номида мешавад.
15 Ва он аз ин ҷо ба самти ҷануб ба самти резишгоҳи баҳри Бузург дар соҳили обҳои он гардиш карда, ба самти ғарб то Афра тӯл мекашад ва то ба оби дарёи Ҷайҳун ва ба ҷануби обҳои Ҷайҳун, то соҳили ин дарё тӯл мекашад.
16 Ва он ба самти шарқ тӯл мекашад, то ба боғи Адан мерасад, ба ҷануби он, [ба ҷануб] ва аз шарқи тамоми сарзамини Адан ва тамоми шарқ, ба шарқ гардиш мекунад ва то ба шарқи кӯҳе бо номи Рафо мерасад ва ба соҳили резишгоҳи дарёи Тина мефуроял.
17 Ин қисм барои Сом ва писаронаш аз рӯи қуръа тақсим шуд, то ки онро то абад, наслҳои ӯ, тасарруф кунанд.
18 Ва Нӯҳ аз он ки ин насиб барои Сом ва писаронаш расид, шодӣ кард ва ҳар он чиро, ки бо даҳони худ дар нубувват гуфта буд, ба ёд овард, зеро ки гуфта буд: «Муборак бод Худованд Худои Сом ва бигзор Худованд дар маскани Сом сокин бошад».
19 Ва ӯ медонист, ки боғи Адан муқаддастарин муқаддасот ва макони Худованд аст, ва кӯҳи Сино маркази биёбон ва кӯҳи Сион маркази нофи замин аст: ин се ҷой ҳамчун муқаддасоте, ки рӯ ба рӯи якдигар ҷойгир шудаанд, офарида шудаанд.
20 Ва ӯ Худои худоёнро, ки каломи Худовандро ба даҳони худ гузошта буд, ва Худовандро то абад муборакбод гуфт.
21 Ва ӯ медонист, ки насибаи баракат ва баракат ба Сом ва писаронаш то абад наслҳои дароз — тамоми замини Адан ва тамоми замини Баҳри Сурх ва тамоми замини шарқ ва Ҳиндустон ва дар Баҳри Сурх ва кӯҳҳои он ва тамоми замини Башон ва тамоми замини Лубнон ва ҷазираҳои Кофтур ва ҳамаи кӯҳҳои Санир ва Амона ва кӯҳҳои Ашшур дар шимол ва тамоми замини Элом, Ашшур ва Бобил ва Сусан ва Маъдай ва ҳамаи кӯҳҳои Арарат ва тамоми минтақаи он тарафи баҳр, ки дар он тарафи кӯҳҳои Ашшур дар шимол аст, замини баракат ва фарох ва ҳар чизе ки дар он аст, хеле хуб аст.
22 Ва қисмати дуюми Ҳом берун омад, ки аз он тарафи Ҷайҳон ба самти ҷануб, ба тарафи рости Боғ буд ва ба самти ҷануб тӯл мекашид ва ба самти ғарб то баҳри Ател тӯл мекашид ва ба самти ғарб то ба баҳри Моук — баҳре, ки ҳар чизе ки нобуд намешавад, ба он мефароояд — мерасад.
23 Ва он ба самти шимол то ҳудуди Ҷодир меравад, ва ба соҳили обҳои баҳр то обҳои баҳри Бузург меравад, то он даме ки ба дарёи Ҷайҳун наздик мешавад, ва аз дарёи Ҷайҳун мегузарад, то он даме ки ба тарафи рости боғи Адан мерасад.
24Ва ин заминест, ки барои Ҳом ҳамчун қисмате баромадааст, ки ӯ бояд онро то абад барои худаш ва писаронаш то наслҳои онҳо тасарруф мекард.
25 Ва қисми сеюми Ёфат аз он тарафи дарёи Тина, дар шимоли маҷрои обҳояш берун омад, ва он ба самти шимолу шарқ то тамоми сарзамини Ҷуҷ ва ба тамоми замини шарқии он тӯл мекашид.
26 Ва он аз шимол ба шимол тӯл мекашад ва аз шимол то кӯҳҳои Келт ва аз баҳри Моук тӯл мекашад ва аз шарқи Гадир то минтақаи обҳои баҳр тӯл мекашад.
27 Ва он то он даме тӯл мекашад, ки ба ғарби Фара наздик мешавад ва ба самти Афераг бармегардад ва ба самти шарқ то обҳои баҳри Миъот тӯл мекашад.
28 Ва он то минтақаи дарёи Тина дар самти шимолу шарқ тӯл мекашад, то он даме ки ба марзи обҳои худ ба сӯи кӯҳи Рафо наздик шавад ва ба самти шимол гардиш кунад.
29 Ин заминест, ки барои Ёфат ва писаронаш ҳамчун қисмати мероси ӯ берун омадааст, ки ӯ бояд онро барои худаш ва писаронаш барои наслҳои онҳо то абад соҳибӣ кунад; панҷ ҷазираи бузург ва як замини бузург дар шимол.
30 Аммо ҳаво сард аст, ва замини Ҳом гарм аст, ва замини Сом на гарм аст ва на сард, балки аз сармо ва гармӣ омехта аст.

БОБИ 9

1 Ва Ҳом дар миёни писаронаш тақсим кард, ва қисми аввал барои Куш дар шарқ ва аз ғарби ӯ барои Мизраим ва аз ғарби ӯ барои Пут ва аз ғарби ӯ дар соҳили баҳр барои Канъон расид.
2 Ва Сом низ дар байни писаронаш тақсим кард, ва қисмати аввал барои Ҳом ва писаронаш, дар шарқи дарёи Даҷла, то он даме ки ба шарқ наздик шавад, тамоми сарзамини Ҳиндустон, дар соҳили баҳри Сурх, дар обҳои Дедон, дар ҳамаи кӯҳҳои Мебрӣ ва Эла, дар тамоми замини Сусан ва дар ҳама он чи дар соҳили Фарнак то баҳри Сурх ва дарёи Тина аст, расид.
3Ва қисмати дуюм барои Ашшур берун омад, тамоми замини Ашшур, Нинве ва Шинор ва то сарҳади Ҳиндустон, ва он боло рафта, аз дарё мегузарад.
4Ва барои Арпахшад қисмати сеюм баромад, ки тамоми замини сарзамини халдейҳо дар шарқи Фурот, ки ба баҳри Сурх наздик аст, ва тамоми обҳои биёбон, ки дар наздикии забони баҳр, ки ба Миср нигаронида шудааст, ва тамоми замини Лубнон ва Санир ва Амоно то сарҳади Фурот буд.
5 Ва қисмати чорум барои Арам омад, тамоми замини Байнаннаҳрайн, ки байни Даҷла ва Фурот аст, то шимоли халдейҳо то сарҳади кӯҳҳои Ашшур ва замини Ароро.
6 Ва қисмати панҷум барои Луд берун омад, кӯҳҳои Ашшур ва ҳар он чи ба онҳо тааллуқ дорад, то он даме ки ба Баҳри Бузург расида, то ба шарқи бародараш Ашшур расида.
7 Ва Ёфат низ замини меросии худро дар байни писаронаш тақсим кард.
8 Ва қисми аввал аз тарафи шимол то дарёи Тина ба тарафи шарқ барои Ҷумар мерафт; ва дар шимол ҳамаи қисматҳои дарунии шимол то ба баҳри Миот барои Маҷуҷ мерафт.
9 Ва Модай ҳамчун қисмати худ аз ғарби ду бародараш ба ҷазираҳо ва ба соҳилҳои ҷазираҳо расид.
10 Ва барои Ёвон қисмати чорум ҳар ҷазира ва ҷазираҳое, ки дар наздикии марзи Луд ҳастанд, баромад.
11 Ва барои Тубол қисмати панҷум дар миёнаи забон берун омад, ки ба канори қисмати Луд ба забони дуюм, ба минтақаи он тарафи забони дуюм ба забони сеюм наздик мешуд.
12 Ва барои Мешек қисмати шашум баромад, тамоми қаламрави он тарафи забони сеюм то наздикии шарқии Ҷодир.
13 Ва барои Тирас қисмати ҳафтум баромад, чор ҷазираи бузург дар миёнаи баҳр, ки то қисмати Ҳам мерасанд [ва ҷазираҳои Каматурӣ ба таври қуръа барои писарони Арпахшад ҳамчун мероси ӯ тақсим карда шуданд].
14 Ва писарони Нӯҳ дар ҳузури падарашон Нӯҳ ба писарони худ тақсим шуданд ва ӯ ҳамаи онҳоро бо қасам баста, ба ҳар касе, ки мехост қисматеро, ки аз рӯи қуръа ба ӯ нарасидааст, бигирад, лаънат хонд.
15 Ва ҳама гуфтанд: «Бигзор ҳамин тавр бошад, бигзор ҳамин тавр бошад!» Барои худашон ва писаронашон то абад дар наслҳои онҳо то рӯзи доварӣ, ки дар он Худованд Худо онҳоро бо шамшер ва оташ барои тамоми бадии нопоки хатоҳояшон, ки заминро аз гуноҳ ва нопокӣ ва зино ва гуноҳ пур кардаанд, доварӣ хоҳад кард.

БОБИ 10

1 Ва дар ҳафтаи сеюми ин ҷашн девҳои нопок ба гумроҳ кардани фарзандони писарони Нӯҳ ва гумроҳ кардан ва нобуд кардани онҳо шурӯъ карданд.
2 Ва писарони Нӯҳ назди падари худ Нӯҳ омаданд ва ба ӯ дар бораи девҳое, ки писарони писаронашро гумроҳ мекарданд ва кӯр мекарданд ва мекушанд, нақл карданд.
3 Ва ӯ дар пеши Худованд Худои худ дуо гуфт: «Эй Худои арвоҳи ҳама башар, ки ба ман раҳм кардӣ. Ва маро ва писаронамро аз обҳои тӯфон наҷот додӣ, ва маро мисли писарони ҳалокат нобуд накардӣ; зеро файзи Ту бар ман бузург буд ва раҳми Ту бар ҷони ман бузург буд; бигзор файзи Ту бар писаронам афзун шавад, ва бигзор арвоҳи бад бар онҳо ҳукмронӣ накунанд, ки онҳоро аз замин нобуд накунанд».
4 Аммо ман ва писаронамро баракат деҳ, то ки мо афзун шавем ва афзун шавем ва заминро пур кунем.
5 Ва Ту медонӣ, ки Посбонони Ту, падарони ин арвоҳ, дар замони ман чӣ гуна амал карданд; ва ин арвоҳеро, ки зиндаанд, зиндонӣ кун ва дар ҷои маҳкумият маҳкам нигоҳ дор, ва бигзор онҳо ба писарони бандаат, Худои ман, нобудӣ наоранд; зеро инҳо бадхоҳанд ва барои нобуд кардан офарида шудаанд.
6 Ва бигзор онҳо бар арвоҳи зиндагон ҳукмронӣ накунанд, зеро танҳо Ту метавонӣ бар онҳо ҳукмронӣ кунӣ. Ва бигзор онҳо аз ин ба баъд ва то абад бар фарзандони одилон ҳукмронӣ накунанд».
7 Ва Худованд Худои мо ба мо амр дод, ки ҳамаро бандед.
8 Ва сардори арвоҳ, Мастема, омад ва гуфт: «Худовандо, эй Офаридгор, бигзор баъзе аз онҳо дар пеши ман бимонанд ва бигзор онҳо ба овози ман гӯш диҳанд ва ҳар чизеро, ки ман ба онҳо мегӯям, иҷро кунанд; зеро агар баъзе аз онҳо ба ман намонанд, ман наметавонам қудрати иродаи худро бар фарзандони одам иҷро кунам; зеро инҳо барои фасод ва гумроҳӣ пеш аз доварии ман ҳастанд, зеро бадии фарзандони одам бузург аст».
9 Ва Ӯ гуфт: «Бигзор даҳяки онҳо дар пеши Ӯ бимонад ва нӯҳ қисм ба макони маҳкумият фуруд ояд».
10 Ва яке аз мо Ӯ амр кард, ки ба Нӯҳ ҳамаи доруҳои онҳоро биомӯзем; зеро Ӯ медонист, ки онҳо дар роҳи ростқавлӣ роҳ нахоҳанд рафт ва дар роҳи ростӣ талош нахоҳанд кард.
11 Ва мо мувофиқи ҳамаи суханони Ӯ рафтор кардем: ҳамаи бадкирдорони бадкирдорро дар ҷои маҳкумият бандӣ кардем ва як даҳяки онҳоро боқӣ гузоштем, то ки онҳо дар рӯи замин ба шайтон итоат кунанд.
12 Ва ба Нӯҳ ҳамаи доруҳои бемориҳои онҳоро, инчунин васвасаҳои онҳоро, ки чӣ гуна ӯ онҳоро бо гиёҳҳои замин шифо мебахшад, фаҳмондем.
13 Ва Нӯҳ ҳама чизро дар китобе навишт, чунон ки ба ӯ дар бораи ҳар навъ дору дастур додем ва бо ин роҳ арвоҳи палид аз он боздошта шуданд, ки ба фарзандони Нӯҳ (а) зарар расонанд.

14 Ва ӯ ҳар чиро, ки навишта буд, ба Сом, писари калонии худ, дод, зеро ки ӯро аз ҳамаи писаронаш хеле бештар дӯст медошт.
15 Ва Нӯҳ бо падаронаш хобид ва дар кӯҳи Лубор, дар замини Арарат дафн карда шуд.
16 Ӯ дар тӯли умри худ нӯҳсаду панҷоҳ сол, нуздаҳ ҷашни солгард ва ду ҳафта ва панҷ солро ба анҷом расонд. [1659 саҳар]
17 Ва дар ҳаёти заминии худ, ӯ аз фарзандони одамӣ, ба ҷуз аз Ҳанӯх, бартарӣ дошт, зеро ки ӯ комил буд. Зеро ки вазифаи Ҳанӯх барои наслҳои ҷаҳон шаҳодате муқаррар карда шуд, то ки ӯ тамоми корҳои аз насл ба насл то рӯзи қиёматро нақл кунад.
18 Ва дар соли сеюми юбилей, дар соли аввал дар ҳафтаи дуюм, Пелег зане гирифт, ки номаш Ломно, духтари Синъор буд, ва дар соли чоруми ҳамин ҳафта барои ӯ писаре зоид, ва ӯ номи ӯро Рау гузошт, зеро ки гуфт: «Инак, банӣ-одам аз сабаби бадкорӣ барои худ шаҳр ва бурҷе дар замини Шинъор сохтан бадкор шудаанд».
19 Зеро онҳо аз замини Аророт ба самти шарқ ба Шинъор кӯчиданд; зеро ки дар айёми ӯ шаҳр ва бурҷро бино карда, мегуфтанд: «Биёед, бо он ба осмон бароем».
20 Ва онҳо ба сохтмон шурӯъ карданд, ва дар ҳафтаи чорум онҳо хиштро бо оташ сохтанд, ва хиштҳо ба ҷои санг барои онҳо хизмат мекарданд, ва гил, ки онҳоро бо он мустаҳкам мекарданд, асфалт буд, ки аз баҳр ва аз чашмаҳои об дар замини Шинъор берун меомад.
21 Ва онҳо онро сохтанд: чилу се сол [1645-1688 эраи мо], ки онро сохтанд; паҳнои он 203 хишт ва баландии (як хишт) сеяки як хишт буд; баландии он 5433 зироъ ва 2 дарахти хурмо буд ва (дарозии як девор) сездаҳ зина (ва сӣ зинаи дигар) буд.
22 Ва Худованд Худои мо ба мо гуфт: «Инак, онҳо як халқанд ва (ин) корро оғоз кардаанд, ва акнун аз онҳо ҳеҷ чиз боздошта намешавад. Биёед, биёед поён равем ва забони онҳоро омехта кунем, то ки сухани якдигарро нафаҳманд ва ба шаҳрҳо ва халқҳо пароканда шаванд, ва як ният то рӯзи қиёмат бо онҳо боқӣ нахоҳад монд».
23 Ва Худованд фуруд омад, ва мо бо ӯ фуруд омадем, то шаҳр ва бурҷеро, ки фарзандони одам сохта буданд, бубинем.
24 Ва Ӯ забони онҳоро омехта кард, ва онҳо дигар сухани якдигарро намефаҳмиданд, ва аз сохтани шаҳр ва бурҷ даст кашиданд.
25 Аз ин рӯ, тамоми замини Шинъор Бобил номида шудааст, зеро ки дар он ҷо Худованд тамоми забони банӣ-одамро омехта кард, ва аз он ҷо онҳо, мувофиқи забон ва миллати худ, ба шаҳрҳои худ пароканда шуданд.
26 Ва Худованд боди сахте бар бурҷ фиристод ва онро бар замин чаппа кард, ва инак, он дар миёни Ашшур ва Бобил, дар замини Шинъор воқеъ буд, ва номи онро «Сарнагун» номиданд.
27 Дар ҳафтаи чоруми соли аввал [1688 саҳар], дар аввали соли чорум ва сиюмин, онҳо аз замини Шинъор пароканда шуданд.
28 Ва Ҳом ва писаронаш ба замине рафтанд, ки ӯ бояд онро тасарруф мекард ва онро ҳамчун ҳиссаи худ дар замини ҷануб ба даст овард.
29 Ва Канъон замини Лубнонро то дарёи Миср дид, ки хеле хуб аст, ва ба замини мероси худ дар ғарб (яъне дар соҳили баҳр) надаромад, ва дар замини Лубнон, аз марзи Урдун ва аз марзи баҳр ба самти шарқ ва ғарб маскан гирифт.
30 Ва падараш Ҳом ва бародаронаш Куш ва Мисраим ба ӯ гуфтанд: «Ту дар замине маскан гирифтаӣ, ки аз они ту нест ва ба мо бо қуръа нарасидааст; ин корро накун; зеро агар чунин кунӣ, ту ва писаронат дар ин замин фурӯ меғалтӣ ва аз фитна лаънат хоҳӣ ёфт; зеро ки ту бо фитна маскан гирифтаӣ ва фарзандонат бо фитна хоҳанд афтод ва ту ба таври абадӣ решакан хоҳӣ шуд».
31 Дар хонаи Сом маскан нагир, зеро ки он ба Сом ва писаронаш аз рӯи қуръаи онҳо расид.
32 Ту лаънатӣ ва аз ҳамаи фарзандони Нӯҳ болотар лаънат хоҳӣ буд, ба лаънате ки мо худро бо савганд дар ҳузури довари муқаддас ва дар ҳузури падарамон Нӯҳ баста будем».
33 Аммо ӯ ба онҳо гӯш надод, ва ӯ ва писаронаш то имрӯз дар замини Лубнон, аз Ҳамот то даромадгоҳи Миср, маскан гирифт.
34 Ва аз ин рӯ, он замин Канъон ном дорад.
35 Ва Ёфат ва писаронаш ба сӯи баҳр рафтанд ва дар замини худ маскан гирифтанд, ва Модай замини баҳрро дид, аммо ин ба ӯ писанд наомад, ва аз Ҳом, Ашшур ва Арфакшад, бародари занаш, қисмате талаб кард, ва то имрӯз дар замини Модай, дар наздикии бародари занаш маскан гирифт.
36 Ва ӯ маскани худ ва маскани писаронашро ба номи падарашон Мадай, Мидия номид.

БОБИ 11

1 Ва дар соли сию панҷуми ҷашн, дар ҳафтаи сеюм, дар соли аввал [1681 AM], Рау зане барои худ гирифт, ки номаш «Уро», духтари «Ур», писари Кесед буд, ва вай барои ӯ писаре зоид, ва ӯ дар соли ҳафтуми ин ҳафта, дар ин ҷашн, номи ӯро Серох гузошт. [1687 AM]
2 Ва писарони Нӯҳ ба ҷанг бо якдигар шурӯъ карданд, асир гирифтан ва куштани якдигар, рехтани хуни одамон дар рӯи замин, хӯрдани хун, сохтани шаҳрҳои мустаҳкам, деворҳо ва бурҷҳо шурӯъ карданд ва афрод худро аз миллат болотар гузоштанд ва ибтидои салтанатҳоро таъсис доданд ва ба ҷанги мардум бар зидди мардум, ва миллат бар зидди миллат, ва шаҳр бар зидди шаҳр рафтанд ва ҳама ба бадӣ кардан ва силоҳ ба даст овардан ва ба писарони худ ҷангро таълим додан шурӯъ карданд ва ба забт кардани шаҳрҳо ва фурӯхтани ғуломони марду зан шурӯъ карданд.
3 Ва Ур, писари Кесед, шаҳри Араи халдейҳоро бино кард ва номи онро ба номи худ ва номи падараш гузошт. Ва онҳо барои худ бутҳои гудохта сохтанд ва ҳар яке ба бут, бутҳои гудохтае, ки барои худ сохта буданд, ибодат карданд ва ба сохтани бутҳои кандакорӣ ва симулякҳои нопок шурӯъ карданд ва

арвоҳи бад ба онҳо кумак карданд ва онҳоро ба содир кардани гуноҳ ва нопокӣ фиреб доданд.
4 Ва шоҳзода Мастема тамоми кӯшишро ба харҷ дод, то ҳамаи ин корро анҷом диҳад ва арвоҳи дигареро, ки зери дасти ӯ буданд, фиристод, то ҳар гуна бадӣ ва гуноҳ ва ҳар гуна зулмро анҷом диҳанд, то фасод ва харобӣ кунанд ва бар замин хунрезӣ кунанд.
5Аз ин рӯ, ӯ номи Серӯҳро Серуҷ номид, зеро ки ҳар касе ки ба ҳар гуна гуноҳ ва фиск рӯй овардааст.
6 Ва ӯ ба воя расид ва дар Ури халдейҳо, наздики падари модари занаш, маскан гирифт ва бутҳоро парастиш мекард ва дар ҷашни сию шашум, дар ҳафтаи панҷум, дар соли аввали он, [1744 саҳар], зане барои худ гирифт ва номаш Мелка буд, духтари Кабер, духтари бародари падараш.
7 Ва ӯ Ноҳӯрро дар соли аввали ин ҳафта барои ӯ таваллуд кард, ва ӯ калон шуда, дар Ури халдейҳо маскан гирифт, ва падараш ба ӯ омӯзиши халдейҳоро барои фолбинӣ ва фолбинӣ мувофиқи аломатҳои осмон омӯхт.
8 Ва дар ҷашни сию ҳафтум, дар ҳафтаи шашум, дар соли аввали он, [18:00 саҳар], ӯ зане барои худ гирифт, ки номаш Ияска буд, духтари Нестаги халдейҳо.
9 Ва ӯ Тораҳро дар соли ҳафтуми ин ҳафта барои ӯ таваллуд кард. [18:06 AM]
10 Ва шоҳзода Мастема зоғҳо ва паррандагонро фиристод, то тухмии кошташударо дар замин бихӯранд, то заминро хароб кунанд ва фарзандони одамонро аз меҳнати онҳо маҳрум кунанд. Зоғҳо пеш аз он ки тухмиро шудгор кунанд, онро аз сатҳи замин чинанд.
11 Ва аз ин сабаб номи худро Тораҳ гузошт, зеро зоғҳо ва паррандагон онҳоро ба фақр гирифтор карданд ва тухми онҳоро хӯрданд.
12 Ва солҳо аз сабаби паррандагон бесамар шуданд ва онҳо тамоми меваҳои дарахтонро аз дарахтон хӯрданд: танҳо бо саъю кӯшиши зиёд онҳо тавонистанд каме аз тамоми меваҳои заминро дар айёми худ нигоҳ доранд.
13 Ва дар ин ҷашни сию нӯҳум, дар ҳафтаи дуюми соли аввал, [1870 субҳ] Тораҳ зане гирифт, ки номаш Эдна буд, духтари Абром, духтари хоҳари падараш. Ва дар соли ҳафтуми ин ҳафта [1876 субҳ] вай барои ӯ писаре зоид, ва ӯ ӯро бо номи падари модараш Абром номид.
14 зеро ӯ пеш аз он ки духтараш писардор шавад, вафот карда буд.
15 Ва кӯдак ба дарки хатоҳои заминӣ шурӯъ кард, ки ҳама пас аз бутҳои кандакорӣ ва пас аз нопокӣ гумроҳ шуданд ва падараш ба ӯ навиштанро омӯхт, ва ӯ ду ҳафта дошт, [1890 саҳар] ва худро аз падараш ҷудо кард, то ки бо ӯ бутҳоро ибодат накунад.
16 Ва ӯ ба Офаридгори ҳама чиз дуо кардан гирифт, то ӯро аз хатоҳои фарзандони одам наҷот диҳад ва насибаш пас аз нопокӣ ва зиштӣ ба хато наафтад.
17 Ва вақти кишти тухмӣ бар замин фаро расид, ва ҳама якҷоя берун рафтанд, то тухми худро аз зоғҳо муҳофизат кунанд; ва Абром бо онҳое ки мерафтанд, берун рафт; ва кӯдак писари чордаҳсола буд.
18 Ва абрҳои зоғон барои фурӯ бурдани тухмӣ омаданд, ва Абром пеш аз он ки онҳо ба замин нишинанд, ба пешвози онҳо давид, ва пеш аз он ки онҳо ба замин нишинанд, то тухмиро бихӯранд, ба онҳо фарёд зад ва гуфт: «Фаромадан накунед, ба ҷое ки аз он омадаед, баргардед». Ва онҳо баргаштанд.
19 Ва Ӯ дар он рӯз абрҳои зоғҳоро ҳафтод маротиба баргардонд, ва аз ҳамаи зоғҳо дар тамоми замине, ки Абром дар он ҷо буд, ҳатто як нафар ҳам дар он ҷо маскан нагирифт.
20Ва ҳамаи онҳое ки бо ӯ дар тамоми замин буданд, доду фарёди ӯро диданд, ва ҳамаи зоғон баргаштанд, ва номи ӯ дар тамоми замини халдейҳо бузург шуд.
21 Ва имсол ҳамаи онҳое ки мехостанд кишт кунанд, назди ӯ омаданд, ва ӯ то ба охир расидани вақти кишт бо онҳо рафт, ва онҳо замини худро кишт карданд, ва дар он сол ғаллаи кофӣ ба хона оварданд ва хӯрданд ва сер шуданд.
22 Ва дар соли аввали ҳафтаи панҷум [1891 AM] Абром ба онҳое, ки асбобҳои говҳоро месохтанд, ҳунармандонро аз чӯб таълим дод ва онҳо зарферо дар болои замин, рӯ ба рӯи чаҳорчӯбаи омоч, месохтанд, то тухмиро бар он гузоранд ва тухм аз он ба болои омоч афтод ва дар замин пинҳон шуд ва дигар аз зоғон наметарсиданд.
23 Ва ба ин тартиб, онҳо дар болои замин бар ҳамаи чаҳорчӯбаҳои омоҷҳо (зарфҳо) сохтанд, ва чунон ки Абром ба онҳо амр дода буд, тамоми заминро кишт ва шудгор карданд, ва дигар аз паррандагон наметарсиданд.

БОБИ 12

1 Ва дар ҳафтаи шашум, дар соли ҳафтуми он, [19:04 AM], Абром ба падараш Тораҳ гуфт: «Эй падар!»
2 Ва ӯ гуфт: «Инак, ман писарам». Ва ӯ гуфт: «Инак, писарам».
«Мо аз он бутҳое, ки ту онҳоро мепарастӣ, чӣ кумак ва фоида дорем,
Ва пеши он саҷда мекунӣ?
3Зеро дар онҳо рӯҳе нест,
Зеро онҳо шаклҳои аблаҳона ва фиребандаи дил ҳастанд.
Онҳоро ибодат накунед:
4Ба Худои осмон саҷда кунед,
Кист, ки борон ва шабнамро бар замин меборонад?
Ва ҳама чизро дар рӯи замин мекунад,
Ва ҳама чизро бо каломи Худ офаридааст,
Ва тамоми ҳаёт аз рӯи Ӯст.
5 Чаро шумо чизҳоеро парастиш мекунед, ки дар онҳо рӯҳе нест?
Зеро онҳо кори дастҳои (мардон) ҳастанд,
Ва онҳоро бар китфи худ мебардоред,
Ва шуморо аз онҳо ҳеҷ ёрие нест,
Аммо онҳо барои онҳое, ки онҳоро месозанд, сабаби шармандагии бузурге ҳастанд,
Ва фиребандаи дилҳо барои онҳое, ки онҳоро мепарастанд:
«Онҳоро ибодат накунед».
6 Ва падараш ба ӯ гуфт: «Ман низ медонам, писарам, аммо бо қавме, ки маро ба хизмати худ водор кардаанд, чӣ кор кунам?»
7 Ва агар ба онҳо рост гӯям, маро хоҳанд кушт, зеро ҷони онҳо ба онҳо часпидааст, то онҳоро парастиш кунанд ва эҳтиром кунанд.

8 Хомӯш бош, писарам, ки мабодо туро накушанд». Ва
ин суханонро ба ду бародараш гуфт ва онҳо аз ӯ
хашмгин шуданд ва ӯ хомӯш монд.
9 Ва дар соли чилумуми ҷашн, дар ҳафтаи дуюм, дар
соли ҳафтуми он, [1925 саҳар] Абром зане гирифт, ва
номаш Сорай, духтари падараш, ва ӯ зани ӯ шуд.
10 Ва бародараш Ҳорон, дар соли сеюми ҳафтаи сеюм,
[1928 саҳар], барои худ зан гирифт ва вай дар соли
ҳафтуми ҳамин ҳафта, [1932 саҳар] барои ӯ писаре зоид;
ва ӯ номи ӯро Лут гузошт.
11 Ва бародараш Ноҳӯр зане барои худ гирифт.
12 Ва дар соли шастуми ҳаёти Абром, яъне дар ҳафтаи
чорум, дар соли чоруми он, [19:36] Абром шабона
бархоста, хонаи бутҳоро сӯзонд ва ҳар чизеро, ки дар
хона буд, сӯзонд, ва касе аз ин огоҳ набуд.
13 Ва онҳо шабона бархостанд ва хостанд худоёни
худро аз миёни оташ наҷот диҳанд.
14 Ва Ҳорон шитоб кард, то онҳоро наҷот диҳад, аммо
оташ ӯро фаро гирифт ва ӯ дар оташ сӯхт ва дар Ури
халдейҳо пеши падараш Тораҳ мурд; ва ӯро дар Ури
халдейҳо дафн карданд.
15 Ва Тораҳ бо писаронаш аз Ури халдейҳо берун омад,
то ба замини Лубнон ва ба замини Канъон биравад, ва
дар замини Ҳоррон маскан гирифт; ва Абром бо
падараш Тораҳ дар Ҳоррон ду ҳафта зиндагӣ кард.
16 Ва дар ҳафтаи шашум, дар соли панҷуми он, [1951
саҳар] Абром тамоми шаб дар моҳи нави моҳи ҳафтум
нишаст, то ситорагонро аз шом то субҳ мушоҳида
кунад, то бубинад, ки боронгариҳо дар соли ҷорӣ чӣ
гуна хоҳанд буд, ва ӯ танҳо буд, вақте ки нишаста
мушоҳида мекард.
17 Ва сухане ба дили ӯ омад ва гуфт: «Ҳамаи
аломатҳои ситорагон ва аломатҳои моҳ ва офтоб ҳама
дар дасти Худованд аст; чаро ман онҳоро ҷустуҷӯ
кунам?»
18 Агар хоҳад, борон меборонад, субҳу шом.
Ва агар хоҳад, онро бозмедорад,
Ва ҳама чиз дар дасти ӯст».
19 Ва ӯ шаби он рӯз дуо гуфт ва гуфт:
«Худои ман, Худои Таоло, танҳо Ту Худои ман ҳастӣ,
Ва ман Туро ва салтанати Туро интихоб кардаам.
Ва Ту ҳама чизро офаридаӣ,
Ва ҳама чизҳое, ки амали дастҳои Ту ҳастанд.
20 Маро аз дасти арвоҳи бад, ки бар андешаҳои дилҳои
одамон ҳукмронӣ мекунанд, раҳо кун.
Ва нагузоранд, ки маро аз Ту, эй Худои ман, дур
кунанд.
Ва маро ва насли маро то абад устувор гардон,
Ки мо аз ин ба баъд ва то абад гумроҳ нашавем».
21 Ва ӯ гуфт: «Оё ман ба Ури халдейҳо links бармегардам,
ки рӯи маро меҷӯянд, то назди онҳо баргардам? Оё ман
бояд дар ин ҷо дар ин ҷо бимонам? Роҳи ростро пеши
Ту дар дасти бандаат муваффақ гардон, то ки ӯ онро ба
ҷо оварад ва ман дар макри дили худ наравам, эй
Худои ман».
22 Ва ӯ сухан гуфтан ва дуо гуфтанро ба анҷом расонд,
ва инак, каломи Худованд ба воситаи ман ба ӯ
фиристода шуд: «Аз замини худ, аз хешовандони худ
ва аз хонадони падари худ ба замине ки Ман ба ту
нишон медиҳам, баргард, ва туро халқи бузург ва
сершумор хоҳам сохт».
23 Ва туро баракат хоҳам дод
Ва номи Туро бузург хоҳам гардонид,
Ва ту дар замин баракат хоҳӣ ёфт,
Ва ҳамаи қабилаҳои рӯи замин дар Ту баракат хоҳанд
ёфт,
Ва Ман онҳоеро, ки туро баракат медиҳанд, баракат
хоҳам дод,
Ва ба онҳое, ки туро лаънат мекунанд, лаънат бигӯ.
24 Ва Ман барои ту ва писарат, ва барои писари
писарат, ва барои тамоми насли ту Худо хоҳам буд;
натарс; аз ин ба баъд то тамоми наслҳои замин Ман
Худои ту ҳастам».
25 Ва Худованд Худо гуфт: «Даҳон ва гӯшҳои ӯро
кушоед, то ки бо даҳони худ, бо забоне ки ваҳй
шудааст, бишнавад ва сухан гӯяд», зеро ки он аз рӯзи
сарнагун шудани Бобил аз даҳони ҳамаи банӣ-одам
хомӯш шуда буд.
26 Ва ман даҳон, гӯшҳо ва лабҳояшро кушодам ва бо ӯ
ба забони ибронӣ бо забони махлуқот сухан гуфтанро
сар кардам.
27 Ва ӯ китобҳои падаронашро гирифт, ки инҳо ба
забони ибронӣ навишта шуда буданд ва онҳоро
нусхабардорӣ кард ва аз он вақт инҷониб ба омӯзиши
онҳо шурӯъ кард ва ман ба ӯ он чиро, ки намефаҳмид,
ошкор кардам ва ӯ онҳоро дар шаш моҳи боронӣ омӯхт.
28 Ва дар соли ҳафтуми ҳафтаи шашум [1953 саҳар] ӯ
бо падараш сӯҳбат карда, ба ӯ хабар дод, ки ӯ аз
Ҳоррон меравад, то ба замини Канъон равад, то онро
бубинад ва назди ӯ баргардад.
29Ва падараш Тораҳ ба ӯ гуфт: «Ба саломатӣ бирав!
Худои азизу меҳрубон роҳи шуморо рост гардонад.
Ва Худованд бо ту бошад ва туро аз ҳама бадиҳо нигоҳ
дорад,
Ва ба ту файз, раҳмат ва лутфро дар пеши онҳое ки
туро мебинанд, ато фармоям,
Ва бигзор ҳеҷ яке аз фарзандони одам бар ту зараре
нарасонад;
Ба саломатӣ бирав.
30 Ва агар заминеро бинӣ, ки барои зиндагӣ дар
назарат писанд аст, бархез ва маро назди худ бибар ва
Лутро, писари бародарат Ҳоронро, мисли писари худат,
бо худ бибар: Худованд бо ту бошад».
31 Ва бародарат Ноҳӯр то он даме ки ту ба саломатӣ
баргардӣ, бо ман бимон, ва мо ҳама якҷоя бо ту
меравем».

БОБИ 13

1 Ва Абром аз Ҳоррон равона шуд, ва Сорай, занаш ва
Лут, писари бародараш Ҳорон, ба замини Канъон рафт;
ва ба Ашшур омад, ва ба Шакем рафт ва дар наздикии
дарахти булути баланд маскан гирифт.
2 Ва ӯ дид, ки инак, замин аз даромадгоҳи Ҳамот то
булути баланд хеле гуворо буд.
3 Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Ин заминро ба ту ва ба
насли ту хоҳам дод».
4 Ва дар он ҷо қурбонгоҳе бино кард, ва дар он ҷо
барои Худованд, ки бар ӯ зоҳир шуда буд, қурбонии
сӯхтанӣ тақдим намуд.
5 Ва аз он ҷо ба кӯҳ кӯчид... Байт-Ил дар ғарб ва Ай
дар шарқ, ва хаймаи худро дар он ҷо барпо кард.

6 Ва ӯ дид, ки замин хеле васеъ ва хуб аст, ва ҳама чиз дар он мерӯяд — токҳо, анҷирҳо, анорҳо, булутҳо, дарахтони илексҳо, дарахтони ҷазира, дарахтони равғанӣ, кедрҳо, сарвҳо, дарахтони хурмо ва ҳама дарахтони саҳро, ва дар кӯҳҳо об буд.
7 Ва ӯ Худовандро, ки ӯро аз Ури халдейҳо берун оварда, ба ин замин оварда буд, баракат дод.
8 Ва дар соли аввал, дар ҳафтаи ҳафтум, дар моҳи нави моҳи аввал, соати 19:54 саҳар, ӯ қурбонгоҳе бар ин кӯҳ сохт ва исми Худовандро хонд: «Ту, эй Худои ҷовидонӣ, Худои ман ҳастӣ».
9 Ва ӯ бар қурбонгоҳ барои Худованд қурбонии сӯхтанӣ овард, то ки бо ӯ бошад ва тамоми айёми умраш ӯро тарк накунад.
10 Ва аз он ҷо кӯч карда, ба самти ҷануб рафт ва ба Ҳебрӯн омад, ва Ҳебрӯн дар он вақт сохта шуда буд, ва ӯ дар он ҷо ду сол зиндагӣ кард, ва аз он ҷо ба замини ҷануб, ба Баалӯт рафт, ва дар он замин қаҳтӣ ҳукмфармо буд.
11 Ва Абром дар соли сеюми ҳафта ба Миср рафт, ва панҷ сол пеш аз он ки занаш аз ӯ ҷудо шавад, дар Миср зиндагӣ кард.
12 Ва Танаис дар Миср дар он вақт сохта шуда буд — ҳафт сол пас аз Ҳебрӯн.
13 Ва вақте ки фиръавн Соройро, зани Абромро, дастгир кард, Худованд фиръавн ва хонадони ӯро аз боиси Сорой, зани Абром, ба балоҳои сахт гирифтор кард.
14 Ва Абром бо сарвати гӯсфандон, говон, харон, аспон, шутурон, ғуломон ва канизон ва нуқра ва тиллои азим хеле шуҳратёр буд; ва Лут, писари бародараш, низ сарватманд буд.
15 Ва фиръавн Сорайро, зани Абромро, баргардонд ва ӯро аз замини Миср фиристод; ва ӯ ба ҷое ки дар аввал хаймаи худро барпо карда буд, ба ҷои қурбонгоҳ, ки Ай дар шарқ ва Байт-Ил дар ғарб буд, рафт ва Худованд Худои худро, ки ӯро ба саломатӣ баргардонида буд, баракат дод.
16 Ва дар соли сеюми ҳафтаи аввал, [1963 AM], дар ҷашни чилу якум, ӯ ба ин макон баргашт ва дар он ҷо қурбонии сӯхтанӣ овард ва номи Худовандро хонд ва гуфт: «Ту, эй Худои Таоло, Худои ман то абад ҳастӣ».
17 Ва дар соли чоруми ин ҳафта [1964 AM] Лут аз ӯ ҷудо шуд ва Лут дар Садӯм зиндагӣ кард, ва мардуми Садӯм гуноҳкори бағоят бузург буданд.
18 Ва дар дилаш ғамгин шуд, ки писари бародараш аз ӯ ҷудо шудааст, зеро ӯ фарзанде надошт.
19 Дар он сол, вақте ки Лут асир гирифта шуд, Худованд ба Абром, баъд аз он ки Лут аз ӯ ҷудо шуд, дар соли чоруми ин ҳафта, гуфт: «Чашмони худро аз маконе ки дар он зиндагӣ мекунӣ, ба самти шимол ва ҷануб ва ғарб ва шарқ бардор».
20 Зеро тамоми заминеро, ки ту мебинӣ, ба ту ва ба насли ту то абад медиҳам, ва насли туро мисли реги баҳр мегардонам: ҳатто агар касе хоки заминро шумурда тавонад ҳам, насли ту шумурда нахоҳад шуд.
21 Бархез ва дар тамоми замин сайр кун ва паҳнои онро тай кун ва ҳамаашро бубин, зеро ки онро ба насли ту хоҳам дод». Ва Абром ба Ҳебрӯн рафт ва дар он ҷо маскан гирифт.
22 Ва дар ҳамин сол Кедорлоумер, подшоҳи Элом, ва Амрафел, подшоҳи Шинор, ва Ариёх, подшоҳи Селласор, ва Тергал, подшоҳи халқҳо, омада, подшоҳи Амӯроро куштанд, ва подшоҳи Садӯм фирор кард, ва бисёриҳо дар водии Сиддим, дар назди баҳри Намак, аз захмҳо мурданд.
23 Ва онҳо Садӯм ва Одам ва Сабӯимро ба асирӣ бурданд, ва Лутро низ, писари бародари Абром, бо тамоми дороияш, ба асирӣ бурданд ва ба Дон рафтанд.
24 Ва яке аз онҳое, ки фирор карда буд, омада, ба Абром хабар дод, ки писари бародараш асир гирифта шудааст ва (Абром) хизматгорони хонаашро мусаллаҳ кардааст...
25 ... барои Абром ва барои наслаш даҳяки аввалинро барои Худованд дод, ва Худованд онро ҳамчун қонуни абадӣ муқаррар кард, ки онро ба коҳиноне, ки дар ҳузури Ӯ хизмат мекарданд, диҳанд, то ки онҳо онро то абад соҳиб шаванд.
26 Ва барои ин шариат маҳдудияти рӯзҳо вуҷуд надорад, зеро Ӯ онро барои наслҳои абадӣ муқаррар кардааст, ки онҳо даҳяки ҳар чизеро, аз тухмӣ, шароб ва равған, аз гову гӯсфандон, ба Худованд диҳанд.
27 Ва онро ба коҳинони Худ дод, то ки дар ҳузури Ӯ бо шодӣ бихӯранд ва бинӯшанд.
28 Ва подшоҳи Садӯм назди ӯ омад ва ба ӯ саҷда кард ва гуфт: «Эй Парвардигори мо, Абром, ҷонҳоеро, ки наҷот додаӣ, ба мо деҳ, аммо ғанимат аз они ту бошад».
29 Ва Абром ба ӯ гуфт: «Ман дастҳоямро ба сӯи Худои Таоло боло мебардорам, ки аз ришта то қулфи пойафзол чизе аз они туро намегирам, то ки ту нагӯӣ: «Ман Абромро сарватманд кардам», — ҷуз он чи ҷавонон хӯрдаанд ва насиби мардоне, ки бо ман рафтанд — Онер, Эшкол ва Мамре. Инҳо насиби худро хоҳанд гирифт».

БОБИ 14

1 Баъд аз ин ҳодисаҳо, дар соли чоруми ин ҳафта, дар моҳи нав, моҳи сеюм, каломи Худованд дар хоб ба Абром расид ва гуфт: «Натарс, эй Абром; Ман пуштибони ту ҳастам, ва мукофоти ту бағоят бузург хоҳад буд».
2 Ва ӯ гуфт: «Худовандо, Худовандо, ба ман чӣ медиҳӣ, дар ҳоле ки ман бефарзанд меравам, ва писари Масек, писари канизи ман, Дамасек Элиазер аст; ӯ вориси ман хоҳад буд, ва ту ба ман насл надодаӣ».
3 Ва ба ӯ гуфт: «Ин (мард) вориси ту нахоҳад буд, балки касе ки аз даруни ту берун меояд; ӯ вориси ту хоҳад буд».
4 Ва ӯро берун оварда, ба ӯ гуфт: «Ба осмон нигоҳ кун ва агар ситорагонро шумурда тавонӣ, онҳоро шумур».
5 Ва ба осмон нигарист ва ситорагонро дид, ва ба ӯ гуфт: «Насли ту чунин хоҳад буд».
6 Ва ӯ ба Худованд имон овард, ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд.
7 Ва Ӯ ба ӯ гуфт: «Ман Худованд ҳастам, ки туро аз Ури халдейҳо берун овардам, то ки замини канъониёнро ба ту диҳам, то онро то абад тасарруф кунӣ; ва Ман барои ту ва насли ту баъд аз ту Худо хоҳам буд».

8 Ва ӯ гуфт: «Худовандо, Худовандо, аз куҷо ман бидонам, ки мерос хоҳам гирифт?»
9 Ва ба ӯ гуфт: «Барои ман гӯсолаи сесола, бузи сесола ва гӯсфанди сесола, кабӯтар ва кабӯтар бигир».
10Ва ӯ ҳамаи инро дар нисфи моҳ гирифта, дар булути Мамре, ки дар наздикии Ҳебрӯн аст, маскан гирифт.
11 Ва дар он ҷо қурбонгоҳе сохт ва ҳамаи инҳоро қурбонӣ кард; ва хуни онҳоро бар қурбонгоҳ рехт, ва онҳоро дар миёна тақсим кард ва онҳоро рӯ ба рӯи якдигар гузошт, аммо паррандагонро тақсим накард.
12 Ва паррандагон бар пораҳо фуруд омаданд, ва Абром онҳоро ронданд ва нагузошт, ки паррандагон ба онҳо даст расонанд.
13 Ва ҳангоме ки офтоб ғуруб кард, Абромро шодӣ фаро гирифт ва инак, даҳшати торикии бузурге ӯро фаро гирифт, ва ба Абром гуфта шуд: «Бидон, ки насли ту дар замине, ки аз они онҳо нест, ғариб хоҳанд буд ва онҳоро ба ғуломӣ хоҳанд бурд ва ба муддати чорсад сол азоб хоҳанд дод».
14 Ва миллатеро, ки онҳо ба онҳо ғуломӣ хоҳанд кард, Ман доварӣ хоҳам кард, ва баъд аз он онҳо бо сарвати зиёд аз он ҷо берун хоҳанд омад.
15 Ва ту ба саломатӣ назди падаронат меравӣ ва дар пирии некӯ дафн хоҳӣ шуд.
16 Аммо дар насли чорум онҳо ба ин ҷо бармегарданд, зеро гуноҳи амӯриён ҳанӯз пур нашудааст».
17 Ва ӯ аз хоб бедор шуд ва бархост, ва офтоб ғуруб карда буд; ва алангае буд, ва инак, кӯрае дуд медод, ва алангаи оташ аз миёни пораҳо гузашт.
18 Ва дар он рӯз Худованд бо Абром аҳд баста, гуфт: «Ман ин заминро аз дарёи Миср то дарёи бузург, дарёи Фурот, киниён, кенизиён, кадмониён, фаризиён, рафоиён, факориён, ҳивиён, амӯриён, канъониён, гиргошиён ва ябусиёнро ба насли ту хоҳам дод».
19 Ва рӯз гузашт, ва Абром пораҳо, ва паррандагон, ва ҳадияҳои мева ва ҳадияҳои нӯшокии онҳоро тақдим кард, ва оташ онҳоро сӯзонд.
20 Ва дар он рӯз мо бо Абром аҳд бастем, чунон ки дар ин моҳ бо Нӯҳ аҳд баста будем; ва Абром ид ва расму оинро барои худ то абад аз нав эҳё кард.
21 Ва Абром шод шуд ва ҳамаи ин чизҳоро ба занаш Сорай хабар дод; ва ӯ фикр мекард, ки насл хоҳад дошт, аммо вай назоид.
22 Ва Сорой ба шавҳараш Абром маслиҳат дода, гуфт: «Назди Ҳоҷар, канизи мисрии ман, бирав; шояд ман аз вай барои ту насл гузорам».
23 Ва Абром ба сухани занаш Сорай гӯш дода, ба вай гуфт: «(Ҳамин тавр кун)». Ва Сорай Ҳоҷари канизи мисриро гирифта, ба шавҳараш Абром дод, то ки ба занӣ гирад.
24 Ва ӯ назди вай даромад; ва ӯ ҳомила шуда, барои ӯ писаре зоид; ва ӯ дар соли панҷуми ин ҳафта [1965 саҳар] номи ӯро Исмоил гузошт; ва ин соли ҳаштоду шашуми ҳаёти Абром буд.

БОБИ 15

1 Ва дар соли панҷуми ҳафтаи чоруми ин юбилей, [1979 AM], дар моҳи сеюм, дар миёнаи моҳ, Абром иди аввалин ҳосили ғалладонаро ҷашн гирифт.
2Ва ӯ қурбониҳои навро бар қурбонгоҳ, аввалин меваҳои ҳосилро, барои Худованд пешкаш кард, гӯсола ва бузу гӯсфанд бар қурбонгоҳ ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ барои Худованд; қурбониҳои мева ва қурбониҳои нӯшокии онҳоро бо бухур бар қурбонгоҳ пешкаш кард.
3 Ва Худованд ба Абром зоҳир шуда, гуфт: «Ман Худои Қодир ҳастам; худро дар пеши Ман тасдиқ кун ва комил бош».
4Ва Ман аҳди Худро байни Худам ва ту хоҳам баст, ва туро хеле афзун хоҳам кард».
5 Ва Абром бар рӯи худ афтод, ва Худо бо ӯ сухан ронда, гуфт:
6«Инак, ҳукми Ман бо туст,
Ва ту падари халқҳои бисёр хоҳӣ шуд.
7Ва номи ту дигар Абром хонда нашавад,
Аммо номи ту аз ин ба баъд, ҳатто то абад, Иброҳим хоҳад буд.
Зеро ки Ман туро падари халқҳои бисёр офаридаам.
8Ва туро хеле бузург хоҳам кард,
Ва туро ба халқҳо табдил хоҳам дод,
Ва подшоҳон аз ту бароянд.
9Ва Ман аҳди Худро байни Худам ва ту ва насли ту баъд аз ту, дар тӯли наслҳои онҳо, ҳамчун аҳди абадӣ барқарор хоҳам кард, то ки Ман барои ту ва насли ту баъд аз ту Худо бошам.
10 «Ва ба ту ва ба насли ту баъд аз ту заминеро, ки ту дар он ҷо мусофир будӣ, — замини Канъонро хоҳам дод, то ки онро то абад соҳиб шавӣ, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд».
11 Ва Худованд ба Иброҳим гуфт: «Ва ту, аҳди Маро риоят кун, ту ва насли ту баъд аз ту, ва ҳар наринаи худро хатна кун ва ғилофаки худро хатна кун, ва ин нишонаи аҳди абадӣ байни Ман ва шумо хоҳад буд».
12 Ва кӯдакро дар рӯзи ҳаштум хатна кунед, ҳар писарбачаро дар наслҳои худ, ҳар ки дар хона таваллуд шавад, ё ҳар киро аз бегонае, ки аз насли шумо набошад, бо пул харида бошед, хатна кунед.
13 Касе ки дар хонадони ту таваллуд мешавад, бояд хатна шавад ва онҳое ки ту бо пул харидаӣ, бояд хатна шаванд; ва аҳди Ман дар бадани ту ҳамчун қонуни абадӣ хоҳад буд.
14Ва марди хатнанашудае ки дар рӯзи ҳаштум бо пӯсти ғилофаш хатна нашавад, аз байни қавми худ бурида хоҳад шуд, зеро ки аҳди Маро вайрон кардааст».
15 Ва Худо ба Иброҳим гуфт: «Аммо номи занат Соро дигар Соро номида нашавад, балки номи ӯ Соро хоҳад буд».
16 Ва Ман ӯро баракат медиҳам ва аз вай ба ту писаре хоҳам дод, ва Ман ӯро баракат медиҳам, ва аз ӯ халқе ба вуҷуд хоҳад омад, ва подшоҳони халқҳо аз ӯ пайдо хоҳанд шуд».
17 Ва Иброҳим рӯ ба замин афтод ва шодӣ кард ва дар дили худ гуфт: «Оё барои садсола писар таваллуд мешавад ва оё Соро, ки навадсола аст, зоид?»
18 Ва Иброҳим ба Худо гуфт: «Кошки Исмоил дар пеши Ту зинда мемонд!»
19 Ва Худо гуфт: «Бале, ва Соро низ ба ту писаре хоҳад зоид, ва ту ӯро Исҳоқ хоҳӣ номид, ва Ман аҳди Худро бо ӯ, ва барои насли ӯ баъд аз ӯ, барқарор хоҳам кард, ки аҳди абадӣ бошад».

20 Ва дар бораи Исмоил низ туро шунидам, ва инак, ӯро баракат медиҳам ва бузург мегардонам ва ӯро хеле афзун мекунам, ва ӯ дувоздаҳ миронро ба дунё меорад, ва Ман аз ӯ халқи бузурге хоҳам сохт.
21 Аммо аҳди Худро бо Исҳоқ, ки Соро ӯро барои ту хоҳад таваллуд кард, дар ин рӯзҳо, дар соли оянда, барқарор хоҳам кард».
22 Ва Худо бо ӯ сӯҳбат карданро бас кард, ва Худо аз пеши Иброҳим боло рафт.
23 Ва Иброҳим ончунон ки Худо ба ӯ гуфта буд, амал кард, ва писараш Исмоил ва ҳамаи онҳоеро, ки дар хонааш таваллуд шуда буданд ва бо пулаш харида буданд, яъне ҳар наринаи хонаашро гирифта, хатнаи онҳоро кард.
24 Ва дар ҳамон рӯз Иброҳим хатна карда шуд, ва ҳамаи мардони хонадонаш, ва онҳое ки дар хона таваллуд шудаанд, ва ҳамаи онҳое ки аз фарзандони бегона бо пул харида буданд, бо ӯ хатна карда шуданд.
25Ин шариат барои ҳамаи наслҳо то абад аст, ва хатнаи рӯзҳо ва партофтани як рӯз аз ҳашт рӯз вуҷуд надорад, зеро он як қонуни абадӣ аст, ки бар лавҳаҳои осмонӣ муқаррар ва навишта шудааст.
26 Ва ҳар касе ки таваллуд мешавад ва пӯсти ғилофаш дар рӯзи ҳаштум хатна нашудааст, на ба фарзандони аҳде, ки Худованд бо Иброҳим бастааст, балки ба фарзандони ҳалокат тааллуқ дорад; ва дар ӯ аломате нест, ки ӯ аз они Худованд бошад, балки (таъйин шудааст) нобуд ва кушта шавад ва аз замин решакан карда шавад, зеро ки ӯ аҳди Худованд Худои моро вайрон кардааст.
27 Зеро ҳамаи фариштагони ҳузур ва ҳамаи фариштагони муқаддас аз рӯзи офаринишашон чунин офарида шудаанд, ва Ӯ Исроилро дар пеши фариштагони ҳузур ва фариштагони муқаддас муқаддас гардонидааст, то ки онҳо бо Ӯ ва бо фариштагони муқаддаси Ӯ бошанд.
28Ва ба банӣ-Исроил амр фармо, ва бигзор онҳо аломати ин аҳдро барои наслҳои худ ҳамчун қонуни абадӣ риоя кунанд, ва онҳо решакан нашаванд.
29Зеро ин амр ҳамчун аҳд муқаррар шудааст, то ки онро дар миёни тамоми банӣ-Исроил то абад риоя кунанд.
30Худованд Исмоил ва писаронаш ва бародаронаш ва Эсоврo ба худ наздик накард, ва онҳоро на аз он сабаб интихоб кард, ки онҳо фарзандони Иброҳим ҳастанд, балки онҳоро мешинохт, балки Исроилро барои қавми Худ интихоб кард.
31 Ва Ӯ онро тақдис кард ва онро аз миёни ҳамаи фарзандони одам ҷамъ овард; зеро ки миллатҳо ва қавмҳои зиёде ҳастанд, ва ҳама аз они Ӯ ҳастанд, ва Ӯ бар ҳама арвоҳро ба қудрат гузошт, то онҳоро аз Худ гумроҳ кунанд.
32 Аммо Ӯ бар Исроил фаришта ё рӯҳе таъин накардааст, зеро ки танҳо Ӯ ҳокими онҳост, ва Ӯ онҳоро муҳофизат хоҳад кард ва аз дасти фариштагон ва арвоҳи Худ ва аз дасти тамоми қудратҳои Худ талаб хоҳад кард, то ки онҳоро муҳофизат кунад ва баракат диҳад, ва онҳо аз они Ӯ бошанд ва Ӯ аз ин ба баъд то абад аз они онҳо бошад.
33 Ва акнун ман ба шумо эълон мекунам, ки банӣ-Исроил ба ин дастур риоя нахоҳанд кард ва писарони худро мувофиқи тамоми ин шариат хатна нахоҳанд кард, зеро онҳо бо ҷисми хатнаи худ ин хатнаи писарони худро тарк хоҳанд кард ва ҳамаи онҳо, писарони Белиор, писарони худро ҳамон тавре ки таваллуд шудаанд, номахтун хоҳанд гузошт.
34 Ва хашми бузурге аз ҷониби Худованд бар банӣ-Исроил хоҳад омад, зеро онҳо аҳди Ӯро тарк кардаанд ва аз каломи Ӯ рӯй гардондаанд ва ба хашм омадаанд ва куфр гуфтаанд, зеро онҳо ба ин қонун риоя намекунанд; зеро онҳо бо аъзои худ мисли халқҳо рафтор кардаанд, то ки онҳо аз замин дур карда шаванд ва решакан карда шаванд. Ва дигар барои ҳамаи гуноҳҳои ин хатои абадӣ бахшиш ва бахшоиш нахоҳад буд.

БОБИ 16

1 Ва дар моҳи нав, моҳи чорум, мо ба Иброҳим дар булути Мамре зоҳир шудем ва бо ӯ сӯҳбат кардем ва ба ӯ эълон кардем, ки занаш Соро ба ӯ писаре хоҳад дод.
2 Ва Соро хандид, зеро шунид, ки мо ин суханонро бо Иброҳим гуфтаем ва ӯро сарзаниш кардем, ва тарсид ва инкор кард, ки аз ин суханон хандидааст.
3 Ва номи писарашро ба ӯ гуфтем, чунон ки номаш дар лавҳҳои осмонӣ (яъне Исҳоқ) навишта шудааст.
4 Ва (ки) вақте ки мо ба назди ӯ дар вақти муайяне баргаштем, писаре ҳомила мешуд.
5 Ва дар ин моҳ Худованд довариҳои Худро бар Садӯм, Амӯро, Сабӯим ва тамоми минтақаи Урдун иҷро кард ва онҳоро бо оташ ва кибрит сӯзонд ва то имрӯз нобуд кард, чунон ки [инак] Ман ба шумо ҳамаи аъмоли онҳоро эълон кардам, ки онҳо бадкор ва бағоят гуноҳкоранд ва худро палид мекунанд ва бо ҷисми худ зино мекунанд ва дар замин корҳои нопокӣ мекунанд.
6 Ва ба ҳамин монанд, Худо бар ҷойҳое, ки онҳо мувофиқи нопокии Садӯмиён анҷом додаанд, мисли доварии Садӯм, доварӣ хоҳад кард.
7 Аммо мо Лутро наҷот додем; зеро ки Худо Иброҳимро ба ёд овард ва ӯро аз миёни харобӣ берун овард.
8Ва ӯ ва духтаронаш бар замин гуноҳе карданд, ки аз айёми Одам то замони ӯ дар рӯи замин чунин набуд; зеро ки мард бо духтарони худ хобид.
9 Ва инак, дар бораи тамоми насли ӯ дар лавҳаҳои осмонӣ амр ва нақш баста шуд, ки онҳоро аз байн баранд ва решакан кунанд ва бар онҳо доварӣ кунанд, мисли доварии Садӯм, ва дар рӯзи доварӣ насли одамро дар рӯи замин боқӣ нагузоранд.
10 Ва дар ҳамин моҳ Иброҳим аз Ҳебрӯн кӯчид ва рафт ва дар байни Қодеш ва Шур дар кӯҳҳои Ҷарор маскан гирифт.
11 Ва дар миёнаи моҳи панҷум ӯ аз он ҷо кӯчид ва дар чоҳи Қасам маскан гирифт.
12 Ва дар миёнаи моҳи шашум Худованд Сороро тафаққуд кард ва он чи гуфта буд, бо вай амал кард; ва вай ҳомиладор шуд.
13 Ва дар моҳи сеюм писаре зоид, ва дар миёнаи моҳ, дар вақти гуфтани Худованд ба Иброҳим, дар иди аввалин ҳосил, Исҳоқ таваллуд шуд.

14 Ва Иброҳим писари худро дар рӯзи ҳаштум хатна кард: ӯ аввалин шахсе буд, ки мувофиқи аҳде, ки барои абад муқаррар шудааст, хатна карда шуд.
15 Ва дар соли шашуми ҳафтаи чорум мо назди Иброҳим, ба чоҳи Қасам, расидем ва ба ӯ зоҳир шудем [чунон ки ба Соро гуфта будем, ки назди вай баргардем ва ӯ писардор мешуд].
16 Ва мо дар моҳи ҳафтум баргаштем ва Сороро дар пеши худ ҳомиладор дидем [ва ӯро баракат додем] ва ба ӯ ҳама чизҳоеро, ки дар бораи ӯ муқаррар шуда буд, эълон кардем, ки ӯ то он даме ки шаш писари дигар таваллуд накунад ва онҳоро пеш аз маргаш набинад, нахоҳад мурд; балки ном ва насли ӯ аз Исҳоқ номида шавад.
17 Ва (ки) ҳамаи насли писаронаш ғайрияҳудиён бошанд ва бо ғайрияҳудиён ҳисоб карда шаванд; вале аз насли Исҳоқ насли муқаддас гардад ва дар байни ғайрияҳудиён ҳисоб карда нашавад.
18 Зеро ки ӯ бояд насиби Худои Таоло мешуд, ва тамоми насли ӯ ба моликияти Худо мерафт, то ки он барои Худованд қавме барои моликияти (Ӯ) аз ҳамаи халқҳо болотар бошад ва он подшоҳӣ ва коҳинон ва халқи муқаддас гардад.
19 Ва мо рафтем ва ҳар чизеро, ки ба Соро гуфта будем, ба ӯ нақл кардем ва ҳардуи онҳо аз шодӣ хеле хурсанд шуданд.
20 Ва дар он ҷо қурбонгоҳе барои Худованде, ки ӯро раҳо карда буд ва ӯро дар замини ғарибиаш шод мегардонд, бино кард ва дар ин моҳ ҳафт рӯз дар назди қурбонгоҳе, ки дар чоҳи Қасам сохта буд, иди шодӣ ҷашн гирифт.
21 Ва ӯ дар ин ид барои худ ва хизматгоронаш хаймаҳо сохт ва аввалин касе буд, ки иди хаймаҳоро дар рӯи замин ҷашн гирифт.
22 Ва дар тӯли ин ҳафт рӯз ӯ ҳар рӯз барои Худованд қурбонии сӯхтанӣ, ду гов, ду қӯчқор, ҳафт гӯсфанд ва як бузро барои қурбонии гуноҳ ба қурбонгоҳ меовард, то ки бо ин худаш ва наслашро кафорат кунад.
23Ва барои қурбонии шукрона ҳафт қӯчқор, ҳафт буз, ҳафт гӯсфанд ва ҳафт буз, бо қурбониҳои мева ва қурбониҳои нӯшокии онҳо, ва тамоми чарбуи онро бар қурбонгоҳ сӯзонд, ки қурбонии интихобшуда барои Худованд барои бӯи гуворо буд.
24 Ва субҳ ва шом ӯ хушбӯйҳо, лодан ва галбанум, стакета ва нард, мур, ҳанут ва либосро сӯзонд; ҳамаи ин ҳафтторо кӯфта, бо қисмҳои баробар омехта ва холис қурбонӣ кард.
25 Ва ӯ ин идро ҳафт рӯз бо тамоми дилу ҷонаш ҷашн гирифт, худаш ва ҳамаи онҳое ки дар хонааш буданд, шодӣ карданд, ва ҳеҷ бегонае бо ӯ набуд ва ҳеҷ каси номахтун ҳам набуд.
26 Ва Ӯ Офаридгори Худро, ки ӯро дар насли Ӯ офаридааст, баракат дод, зеро ки Ӯ ӯро мувофиқи иродаи Худ офаридааст; зеро Ӯ медонист ва дарк мекард, ки аз Ӯ ниҳоли адолат барои наслҳои абадӣ ва аз Ӯ тухми муқаддас хоҳад баромад, то ки он ба Ӯ монанд бошад, ки ҳама чизро офаридааст.
27 Ва ӯ баракат дод ва шодӣ кард, ва номи ин идро ҷашни Худованд номид, ки шодмонии писандидаи Худои Таолост.
28 Ва мо ӯро то абад баракат додем, ва тамоми насли баъд аз ӯ дар тамоми наслҳои замин, зеро ки ӯ ин идро дар вақти худ, мувофиқи шаҳодати лавҳаҳои осмонӣ, ҷашн гирифт.
29 Аз ин рӯ, дар лавҳаҳои осмонӣ дар бораи Исроил фармон дода шудааст, ки онҳо иди хаймаҳоро ҳафт рӯз бо шодмонӣ, дар моҳи ҳафтум, ки дар назари Худованд писандида бошад, ҷашн гиранд, — ин қонуни абадӣ барои наслҳои онҳо ҳар сол аст.
30Ва барои ин рӯзҳо маҳдудият вуҷуд надорад; зеро барои Исроил то абад муқаррар шудааст, ки онро ҷашн гиранд ва дар хаймаҳо зиндагӣ кунанд, ва гулчанбарҳо бар сарҳои худ гузоранд, ва шохаҳои баргдор ва бедҳоро аз ҷӯйбор гиранд.
31 Ва Иброҳим шохаҳои дарахтони хурмо ва меваҳои дарахтони некӯро гирифт ва ҳар рӯз субҳ ҳафт маротиба дар атрофи қурбонгоҳ бо шохаҳо гашта, Худои худро барои ҳама чиз бо шодӣ ситоиш ва шукргузорӣ мекард.

БОБИ 17

1 Ва дар соли аввали ҳафтаи панҷум, Исҳоқ дар ин ҷашнвора, [1982 AM] аз сина ҷудо шуд ва Иброҳим дар моҳи сеюм, дар рӯзе ки писараш Исҳоқ аз сина ҷудо шуд, зиёфати калоне барпо кард.
2 Ва Исмоил, писари Ҳоҷари мисрӣ, дар пеши падараш Иброҳим дар ҷои худ буд; ва Иброҳим шод шуд ва Худоро баракат дод, зеро писаронашро дид ва бефарзанд намурд.
3 Ва суханонеро, ки Ӯ дар рӯзе ки Лут аз ӯ ҷудо шуд, ба ӯ гуфта буд, ба ёд овард ва шодӣ кард, ки Худованд ба ӯ тухмӣ бар замин додааст, то заминро вориси худ кунад ва бо тамоми даҳони худ Офаридгори ҳама чизро баракат дод.
4 Ва Соро Исмоилро дид, ки бозӣ мекунад ва рақс мекунад, ва Иброҳим аз шодӣ шодӣ мекунад, ва ба Исмоил ҳасад бурда, ба Иброҳим гуфт: «Ин каниз ва писарашро пеш кун, зеро писари ин каниз бо писари ман Исҳоқ ворис нахоҳад буд».
5 Ва ин сухан барои Иброҳим аз сабаби канизи худ ва писараш хеле бад буд, ки ӯро аз худ дур кард.
6 Ва Худо ба Иброҳим гуфт: «Бигзор аз барои кӯдак ва аз барои каниз дар назари ту ғамгин нашавад; дар ҳар чизе ки Соро ба ту гуфтааст, ба суханони вай гӯш деҳ ва онҳоро иҷро намо; зеро ки номи ту ва насли ту аз Исҳоқ хонда хоҳад шуд».
7 Аммо писари ин канизро Ман халқи бузурге хоҳам сохт, зеро ки ӯ аз насли ту аст».
8 Ва Иброҳим субҳи барвақт бархоста, нон ва як шиша об гирифт ва онҳоро бар китфи Ҳоҷар ва кӯдак гузошт ва ӯро равона кард.
9 Ва ӯ рафта, дар биёбони Беэр-Шобаъ саргардон шуд, ва оби шиша тамом шуд, ва кӯдак ташна монд ва натавонист роҳ равад, ва афтод.
10 Ва модараш ӯро гирифта, зери дарахти зайтун партофт ва рафта, худро дар рӯ ба рӯи ӯ, дар масофаи тири камон шинонд, зеро гуфт: «Бигзор марги фарзандамро набинам», ва ҳангоми нишастан гиря кард.
11 Ва фариштаи Худо, яке аз муқаддасон, ба вай гуфт: «Эй Ҳоҷар, чаро гиря мекунӣ? Бархез ва кӯдакро бигир

ва ӯро дар дастат бигир, зеро Худо овози туро шунид ва кӯдакро дидааст».
12 Ва чашмонашро кушод, ва чоҳи оберо дид, ва рафта, кӯзаи худро аз об пур кард, ва бачаашро об дод, ва бархоста, ба сӯи биёбони Форон рафт.
13 Ва кӯдак калон шуда, камонвар шуд, ва Худо бо ӯ буд, ва модараш барои ӯ аз байни духтарони Миср зане гирифт.
14Ва вай барои ӯ писаре зоид, ва ӯ номашро Набойӯт гузошт, зеро гуфт: «Вақте ки ман Ӯро хондам, Худованд ба ман наздик буд».
15 Ва дар ҳафтаи ҳафтум, дар соли аввали он, [2003 AM], дар моҳи аввал дар ин юбилей, дар дувоздаҳуми ин моҳ, дар осмон овозҳое дар бораи Иброҳим шунида шуданд, ки ӯ дар ҳар чизе ки ба ӯ гуфта буд, вафодор буд ва Худовандро дӯст медошт ва дар ҳар андӯҳ вафодор буд.
16 Ва шоҳзода Мастема назди Худо омад ва гуфт: «Инак, Иброҳим писари худ Исҳоқро дӯст медорад ва аз ҳама чиз бештар аз ӯ лаззат мебарад; ба ӯ бигӯ, ки ӯро ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ бар қурбонгоҳ биёрад ва Ту мебинӣ, ки оё ӯ ин амрро иҷро мекунад ва Ту медонӣ, ки оё ӯ дар ҳар коре, ки Ту ӯро месанҷӣ, вафодор аст ё не».
17 Ва Худованд медонист, ки Иброҳим дар ҳамаи ранҷу азобҳояш вафодор аст; зеро ки Ӯ ӯро дар заминаш ва бо қаҳтӣ озмоиш карда буд, ва ӯро бо сарвати подшоҳон озмоиш карда буд, ва ӯро бори дигар тавассути занаш, вақте ки вай аз ӯ ҷудо шуда буд, ва бо хатна озмоиш карда буд; ва ӯро тавассути Исмоил ва Ҳоҷар, канизи худ, вақте ки онҳоро фиристод, озмоиш карда буд.
18 Ва дар ҳар коре, ки Ӯ ӯро санҷида буд, вафодор ёфт, ва ҷони ӯ бесабр набуд ва дар амал сустӣ накард, зеро ки ӯ вафодор ва дӯстдори Худованд буд.

БОБИ 18

1 Ва Худо ба ӯ гуфт: «Иброҳим, Иброҳим!» Ва ӯ гуфт: «Инак, ман ҳастам».
2 Ва гуфт: «Писари маҳбуби худро, ки дӯст медорӣ, яъне Исҳоқро, бигир ва ба кӯҳи баланд бирав ва ӯро дар яке аз кӯҳҳое, ки ба ту нишон медиҳам, қурбонӣ кун».
3 Ва субҳи барвақт бархоста, харашро зин кард, ва ду ҷавонаш ва писараш Исҳоқро бо худ бурд ва ҳезуми қурбонии сӯхтаниро тарошид, ва рӯзи сеюм ба он ҷо рафт, ва он ҷойро аз дур дид.
4 Ва ӯ ба чоҳи об расид ва ба ҷавононаш гуфт: «Шумо дар ин ҷо бо хар бимонед, ва ман ва писар (он ҷо) меравем, ва баъд аз ибодат назди шумо бармегардем».
5 Ва ҳезуми қурбонии сӯхтаниро гирифта, бар писараш Исҳоқ гузошт, ва оташ ва кордро ба дасташ гирифт, ва ҳарду якҷоя ба он ҷо рафтанд.
6 Ва Исҳоқ ба падараш гуфт: «Падар!» Ва ӯ гуфт: «Инак ман, писарам». Ва ӯ ба ӯ гуфт: «Оташ ва корд ва ҳезумро бубин; аммо гӯсфанде барои қурбонии сӯхтанӣ куҷост, эй падар?»
7 Ва ӯ гуфт: «Писарам, Худо барои худ гӯсфанде барои қурбонии сӯхтанӣ фароҳам хоҳад овард». Ва ӯ ба макони кӯҳи Худо наздик шуд.
8 Ва қурбонгоҳе сохт ва ҳезумро бар қурбонгоҳ гузошт, ва писари худ Исҳоқро баста, бар ҳезуми қурбонгоҳ гузошт ва дасташро дароз кард, то кордро гирад, то писараш Исҳоқро бикушад.
9 Ва ман дар пеши ӯ ва дар пеши шоҳзода Мастема истодам ва Худованд гуфт: «Ба ӯ амр надеҳ, ки дасташро бар писар нагузорад ва бо ӯ коре накунад, зеро ман нишон додам, ки ӯ аз Худованд метарсад».
10 Ва ман аз осмон ӯро фарёд зада, гуфтам: «Иброҳим, Иброҳим!» Ва ӯ тарсида, гуфт: «Инак, ман ҳастам».
11 Ва ман ба ӯ гуфтам: «Дастатро бар писар нагузор ва бо ӯ коре накун; зеро акнун нишон додам, ки ту аз Худованд метарсӣ ва писари худро, ки нахустзодаи ту аст, аз ман дареғ надорӣ».
12 Ва шоҳзода Мастема хиҷолат кашид; ва Иброҳим чашмонашро боло карда, нигарист, ки инак, қӯчқоре аз шохҳояш гирифта шудааст; ва Иброҳим рафта, қӯчқорро гирифт ва онро барои қурбонии сӯхтанӣ ба ҷои писараш тақдим кард.
13 Ва Иброҳим он маконро «Худованд дидааст» номид, бинобар ин дар кӯҳ гуфта мешавад, ки «Худованд дидааст»: он кӯҳи Сион аст.
14 Ва Худованд бори дуюм аз осмон Иброҳимро бо номи худ хонд, зеро моро водор кард, ки бо номи Худованд бо ӯ сухан гӯем.
15 Ва ӯ гуфт: «Ба Худ қасам мехӯрам, мегӯяд Худованд, ки азбаски ту ин корро кардӣ ва писари худро, писари маҳбуби худро, аз Ман дареғ надоштӣ, туро баракат хоҳам дод ва насли туро мисли ситорагони осмон ва мисли реге, ки дар соҳили баҳр аст, афзун хоҳам кард. Ва насли ту шаҳрҳои душманони худро мерос хоҳад гирифт.
16 Ва дар насли ту ҳамаи халқҳои рӯи замин баракат хоҳанд ёфт, зеро ки ту ба овози Ман гӯш додӣ, ва Ман ба ҳама нишон додам, ки ту ба Ман вафодор ҳастӣ, дар ҳар он чи ба ту гуфтам: "Ба саломатӣ бирав».
17 Ва Иброҳим назди ҷавонони худ рафт, ва онҳо бархоста, якҷоя ба Беэр-Шобаъ рафтанд; ва Иброҳим дар назди чоҳи Қасам маскан гирифт.
18 Ва ӯ ин идро ҳар сол ҳафт рӯз бо шодмонӣ ҷашн мегирифт ва онро мувофиқи ҳафт рӯзе, ки дар давоми он ӯ ба саломатӣ рафта, баргашт, иди Худованд номид.
19 Ва мувофиқи ин дар лавҳаҳои осмонӣ дар бораи Исроил ва насли он навишта ва муқаррар шудааст, ки онҳо ин идро ҳафт рӯз бо шодмонии ид ҷашн гиранд.

БОБИ 19

1 Ва дар соли аввали ҳафтаи аввал, дар соли чилу дуюми юбилей, Иброҳим баргашт ва дар муқобили Ҳебрӯн, ки Кирьят-Арба бошад, ду ҳафта сол маскан гирифт.
2 Ва дар соли аввали ҳафтаи сеюми ин юбилей рӯзҳои ҳаёти Соро ба охир расиданд, ва ӯ дар Ҳебрӯн вафот кард.
3 Ва Иброҳим рафт, то барои вай мотам гирад ва ӯро дафн кунад, ва мо ӯро санҷида дидем, то бубинем, ки оё рӯҳаш сабр дорад ва аз суханони даҳонаш хашмгин нест; ва ӯ дар ин кор сабр кард ва ноҳоҳат нашуд.
4 Зеро ӯ бо сабри рӯҳонӣ бо писарони Ҳит сӯҳбат кард, то ки ба ӯ ҷое барои дафн кардани мурдааш диҳанд.

5 Ва Худованд ба ӯ дар пеши ҳамаи онҳое ки ӯро медиданд, файз бахшид, ва ӯ бо нармӣ аз писарони Ҳит илтимос кард, ва онҳо замини ғори дукаратаро, ки дар рӯ ба рӯи Мамре аст, яъне Ҳебрӯн аст, ба ӯ ба маблағи чорсад тангаи нуқра доданд.
6 Ва аз ӯ илтимос карданд: «Мо онро ба ту бепул медиҳем», аммо ӯ намехост онро аз дасти онҳо бепул гирад, зеро ӯ нархи ҷойро пурра дод ва ду маротиба пеши онҳо саҷда кард ва баъд аз ин мурдаи худро дар ғори дукарата дафн кард.
7 Ва тамоми рӯзҳои умри Соро саду бисту ҳафт сол буд, яъне ду юбилей ва чор ҳафта ва як сол: инҳо рӯзҳои солҳои умри Соро ҳастанд.
8 Ин даҳумин озмоишест, ки Иброҳимро озмоиш карданд ва ӯ дар рӯҳ содиқ ва пурсабр ёфт.
9 Ва ӯ дар бораи овозае, ки дар замин паҳн шуда буд, як калима ҳам нагуфт, ки Худо гуфтааст, ки онро ба ӯ ва ба наслаш баъд аз ӯ хоҳад дод, ва ӯ ҷое барои дафн кардани мурдагонаш дар он ҷо талаб кард, зеро ки ӯ вафодор ёфт ва дар лавҳаҳои осмонӣ ҳамчун дӯсти Худо навишта шудааст.
10 Ва дар соли чоруми он ӯ барои писараш Исҳоқ зане гирифт, ки номаш Ривқо [духтари Батуил, писари Ноҳӯр, бародари Иброҳим] буд, ки хоҳари Лобон ва духтари Батуил буд; ва Батуил писари Малқо буд, ки зани Ноҳӯр, бародари Иброҳим буд.
11 Ва Иброҳим зани сеюме барои худ гирифт, ки номаш Қатура буд, аз духтарони хизматгорони хонааш, зеро Ҳоҷар пеш аз Соро мурда буд. Ва вай барои ӯ шаш писар таваллуд кард: Зимром, Ёқшон, Мадон, Мадян, Ишбоқ ва Шуаҳ, дар ду ҳафтаи сол.
12 Ва дар ҳафтаи шашум, дар соли дуюми он, Ривқо барои Исҳоқ ду писар, Яъқуб ва Эсовро зоид.
13 Ва [2046 AM] Яъқуб марди ҳамвор ва ростқавл буд, ва Эсов хашмгин, марди саҳрой ва мӯйсафед буд, ва Яъқуб дар хаймаҳо зиндагӣ мекард.
14 Ва ҷавонон калон шуданд, ва Яъқуб навиштанро ёд гирифт; аммо Эсов ёд нагирифт, зеро ки ӯ марди саҳроӣ ва шикорчӣ буд, ва ҷангро ёд гирифт, ва ҳамаи корҳои ӯ бераҳмона буданд.
15 Ва Иброҳим Яъқубро дӯст медошт, вале Исҳоқ Эсовро дӯст медошт.
16 Ва Иброҳим аъмоли Эсовро дид ва медонист, ки ном ва насли ӯ бояд дар Яъқуб номида шавад; ва Ривқоро даъват кард ва дар бораи Яъқуб васият кард, зеро медонист, ки вай низ Яъқубро аз Эсов бештар дӯст медорад.
17 Ва ба вай гуфт: «Духтарам, писарам Яъқубро нигаҳбонӣ кун, зеро ки ӯ ба ҷои ман дар рӯи замин хоҳад буд, ва дар миёни банӣ-одам баракат хоҳад буд, ва ҷалоли тамоми насли Сом хоҳад буд».
18Зеро ман медонам, ки Худованд ӯро аз ҳамаи қавмҳое ки бар рӯи замин ҳастанд, баргузидааст, то ки қавме барои моликияти Худ бошад.
19 Ва инак, писарам Исҳоқ Эсовро аз Яъқуб бештар дӯст медорад, вале ман мебинам, ки ту Яъқубро дар ҳақиқат дӯст медорӣ.
20 Ба ӯ эҳсони худро бештар намо, ва чашмони Худро ба муҳаббати ӯ дӯз; зеро ки ӯ барои мо дар рӯи замин аз ин ба баъд то ба ҳамаи наслҳои рӯи замин баракат хоҳад буд.
21 Бигзор дастҳоят қавӣ бошанд, ва дилат аз писарат Яъқуб шодӣ кунад, зеро ки Ман ӯро аз ҳамаи писаронам бештар дӯст доштаам. Ӯ то абад баракат хоҳад ёфт, ва насли ӯ тамоми заминро пур хоҳад кард.
22Агар касе реги заминро шумурда тавонад, насли ӯ низ шумурда хоҳад шуд.
23 Ва тамоми баракатҳое, ки Худованд ба ман ва насли ман баракат додааст, то абад ба Яъқуб ва насли ӯ тааллуқ хоҳад дошт.
24 Ва номи ман дар насли ӯ ва номи падаронам, Сом, Нӯаб, Ҳанӯх, Маҳалалъил, Анӯш, Шет ва Одам, муборак хоҳад буд.
25 Ва инҳо барои гузоштани пояҳои осмон ва мустаҳкам кардани замин ва нав кардани ҳамаи нурҳое, ки дар фалак ҳастанд, хизмат хоҳанд кард.
26 Ва Яъқубро дар пеши назари модараш Ривқо хонд ва ӯро бӯсид ва баракат дод ва гуфт:
27 «Эй Яъқуб, писари азизам, ки ҷони ман ӯро дӯст медорад, бигзор Худо туро аз болои фалак баракат диҳад ва тамоми баракатҳоеро, ки ба Одам, Ҳанӯх, Нӯҳ ва Сом дода буд, ба ту ато кунад; ва ҳар он чизеро, ки ба ман гуфтааст ва ҳар он чизеро, ки ба ман ваъда додааст, ба ту ва насли ту то абад часпонида гардонад, чунон ки рӯзҳои осмон аз болои замин аст».
28 Ва арвоҳи Мастема бар ту ва бар насли ту ҳукмронӣ нахоҳанд кард, то туро аз Худованд, ки Худои туст, аз ин ба баъд то абад дур накунанд.
29 Ва бигзор Худованд Худо барои ту ва ту, писари нахустзода, ва барои қавм то абад Падар бошад.
30 «Ба саломатӣ бирав, писарам». Ва ҳарду якҷоя аз пеши Иброҳим рафтанд.
31 Ва Ривқо Яъқубро бо тамоми дилу ҷонаш аз Эсов хеле бештар дӯст медошт; вале Исҳоқ Эсовро аз Яъқуб хеле бештар дӯст медошт.

БОБИ 20

1 Ва дар соли аввали ҳафтаи ҳафтум, дар чилу дуюми юбилей, Иброҳим Исмоилро [2052 (2045?) AM] ва дувоздаҳ писарашро, ва Исҳоқро ва ду писарашро, ва шаш писари Қатураро ва писаронашонро ном ниҳод.
2 Ва ба онҳо амр фармуд, ки роҳи Худовандро риоя кунанд; то ки адолатро риоя кунанд ва ҳамсояи худро дӯст доранд ва дар байни ҳамаи одамон чунин рафтор кунанд; то ки ҳар кас бо онҳо рафтор кунад, то ки дар рӯи замин адлу инсофро ба амал орад.
3 То ки онҳо писарони худро мувофиқи аҳде, ки Ӯ бо онҳо баста буд, хатна кунанд ва аз ҳама роҳҳое, ки Худованд ба мо амр дода буд, ба тарафи рост ё чап нараванд; ва мо худро аз ҳама гуна зино ва нопокӣ дур нигоҳ дорем [ва аз ҳама гуна зино ва нопокӣ даст кашем].
4Ва агар зане ё духтаре дар миёни шумо зино кунад, ӯро дар оташ бисӯзонед ва бигзор онҳо бо чашмони худ ва дилҳои худ зино накунанд; ва бигзор онҳо аз духтарони Канъон зан нагиранд, зеро ки насли Канъон аз замин решакан карда хоҳад шуд.
5 Ва ӯ ба онҳо дар бораи доварии бузургон ва доварии сокинони Садӯм нақл кард, ки чӣ тавр онҳо аз сабаби бадии худ доварӣ шуда буданд ва аз сабаби зино ва

нопокӣ ва фасоди мутақобила тавассути зино мурда буданд.
6 Ва худро аз ҳар гуна зино ва нопокӣ ва аз ҳар гуна олудагии гуноҳ эҳтиёт кунед, то ки номи моро лаънат ва тамоми умри худро ба ҳила табдил надиҳед, ва ҳамаи писарони худро бо шамшер нобуд накунед, ва шумо мисли Садӯм малъун гардед, ва тамоми боқимондаи шумо мисли писарони Амӯро.
7 Эй писаронам, аз шумо илтимос мекунам, ки Худои осмонро дӯст доред ва ба ҳамаи аҳкоми Ӯ часпида, аз пайи бутҳои онҳо ва аз пайи нопокиҳои онҳо наравед.
8 Ва худоёни гудохта ё кандакорӣ барои худ насозед; зеро ки онҳо ҳеҷу пучанд, ва дар онҳо рӯҳ нест; зеро ки онҳо кори дастони одамӣ ҳастанд, ва ҳамаи онҳое ки ба онҳо таваккал мекунанд, ба ҳеҷ чиз таваккал намекунанд.
9 Ба онҳо хизмат накунед ва онҳоро ибодат накунед, балки ба Худои Таоло хизмат кунед ва Ӯро пайваста ибодат кунед: Ва ҳамеша ба ҳузури Ӯ умед бандед, ва дар пеши Ӯ ростқорӣ ва адолатро ба ҷо оваред, то ки Ӯ аз шумо хушнуд шавад ва ба шумо раҳмати Худро ато кунад, ва субҳ ва шом борон бар шумо фиристад, ва ҳамаи корҳои шуморо, ки бар замин кардаед, баракат диҳад, ва нону оби худро баракат диҳад, ва меваи батни шумо ва меваи замини шуморо, ва рамаҳои чорвои худро ва гӯсфандони шуморо баракат диҳад.
10 Ва ту бар замин баракат хоҳӣ буд, ва ҳамаи халқҳои рӯи замин туро орзу хоҳанд кард, ва писарони туро ба исми Ман баракат хоҳанд дод, то ки онҳо мисли ман баракат ёбанд.
11 Ва ба Исмоил ва писаронаш ва ба писарони Қатура тӯҳфаҳо дод ва онҳоро аз писараш Исҳоқ фиристод, ва ҳама чизро ба писараш Исҳоқ дод.
12 Ва Исмоил ва писаронаш ва писарони Қатура ва писаронашон якҷоя рафта, аз Форон то даромадгоҳи Бобил дар тамоми замине ки ба самти шарқ, рӯ ба рӯи биёбон аст, маскан гирифтанд.
13 Ва инҳо бо ҳамдигар омехта шуданд, ва номи онҳо арабҳо ва исмоилиён номида шуд.

БОБИ 21

1 Ва дар соли шашуми ҳафтаи ҳафтуми ин ҷашн Иброҳим Исҳоқро писари худ номид ва [2057 (2050?) AM] ба ӯ амр дод: «Ман пир шудаам ва рӯзи марги худро намедонам ва аз рӯзҳои худ пур шудаам».
2 Ва инак, ман саду ҳафтоду панҷсолаам ва дар тамоми рӯзҳои умрам Худовандро ба ёд овардаам ва бо тамоми дилам кӯшиш кардаам, ки иродаи Ӯро иҷро кунам ва дар ҳамаи роҳҳои Ӯ ростқавлона рафтор кунам.
3 Ҷони ман аз бутҳо нафрат дорад ва ман аз онҳое, ки онҳоро ибодат мекунанд, нафрат дорам ва дилу ҷонамро бахшидаам, то иродаи Офаридагори маро иҷро кунам.
4 Зеро ки Ӯ Худои зинда аст, ва Ӯ муқаддас ва амин аст, ва Ӯ аз ҳама одилтар аст, ва бо Ӯ қабул кардани одамон ва қабул кардани тӯҳфаҳо вуҷуд надорад; зеро Худо одил аст ва бар ҳамаи онҳое ки аҳкоми Ӯро вайрон мекунанд ва аҳди Ӯро рад мекунанд, доварӣ мекунад.
5Ва ту, эй писарам, аҳком ва дастурот ва довариҳои Ӯро риоят кун, ва аз паи корҳои зишт ва аз паи бутҳои кандакорӣ ва бутҳои гудохта нарав.
6 Ва хуни ҳайвонот ва чорпоён ва паррандаеро, ки дар осмон парвоз мекунад, нахӯред.
7Ва агар қурбониро ҳамчун қурбонии сулҳи писандида кушед, онро забҳ кунед ва хунашро бар қурбонгоҳ рехта, тамоми чарбуи қурбониро бо орди маҳин ва қурбонии ордиро, ки бо равған омехта шудааст, бо қурбонии нӯшокии он бар қурбонгоҳ пешкаш кунед, — ҳамаи онҳоро якҷоя бар қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ пешкаш кунед; ин бӯи гуворо дар ҳузури Худованд аст.
8Ва чарбуи қурбонии шукронаро бар оташе ки бар қурбонгоҳ аст, ва чарбуеро, ки бар шикам аст, ва тамоми чарбуеро, ки бар даруни ҳайвон аст, ва ду гурда, ва тамоми чарбуеро, ки бар онҳост, ва бар камар ва ҷигар, якҷоя бо гурдаҳо ҷудо кун.
9Ва ҳамаи инро барои атри гуворое ки ба ҳузури Худованд писандида бошад, бо ҳадияи ордӣ ва бо ҳадияи нӯшокӣ, барои атри гуворо, нони қурбонӣ барои Худованд тақдим кунед.
10 Ва гӯшти онро дар он рӯз ва дар рӯзи дуюм бихӯред ва нагузоред, ки офтоб дар рӯзи дуюм то хӯрданаш бар он ғуруб кунад ва барои рӯзи сеюм чизе боқӣ намонад, зеро он қобили қабул нест [зеро он писандида нест] ва дигар набояд хӯрда шавад, ва ҳар кӣ онро бихӯрад, гуноҳро бар дӯши худ хоҳад овард; зеро ки ман инро дар китобҳои падаронам ва дар суханони Ҳанӯх ва дар суханони Нӯҳ чунин навишта ёфтаам.
11Ва бар ҳамаи қурбониҳои худ намак пош, ва намаки аҳдро дар ҳамаи қурбониҳои худ ба ҳузури Худованд кам накун.
12 Ва дар мавриди ҳезуми қурбониҳо, эҳтиёт шавед, ки барои қурбонгоҳ ғайр аз инҳо ҳезумҳои дигаре наоред: сарв, лавр, бодом, арча, санавбар, кедр, савин, анҷир, зайтун, мур, лавр ва аспал.
13 Ва аз ин навъ чӯбҳо, ки намуди зоҳирии онҳо санҷида шудааст, бар қурбонгоҳ хобидаанд, ва чӯби шикаста ё сиёҳро бар он нагузоранд, балки сахт ва тоза, беайб, солим ва наврӯй дошта бошанд; ва чӯби кӯҳнаро бар он нагузоранд, зеро бӯи он гум шудааст, зеро дигар бӯи он мисли пештара нест.
14 Ғайр аз ин навъҳои чӯб, чизи дигаре барои қурбонгоҳ нагузоред, зеро ки бӯи он пахн шудааст ва бӯи он ба осмон намерасад.
15 Ин амрро риоят кун ва онро иҷро кун, эй писарам, то ки дар ҳама корҳои худ ростқавл бошӣ.
16 Ва ҳамеша бадани худро пок нигоҳ дор ва пеш аз наздик шудан ба қурбонӣ бар қурбонгоҳ худро бо об бишӯй, ва дастҳо ва пойҳои худро пеш аз наздик шудан ба қурбонгоҳ бишӯй; ва ҳангоме ки қурбонӣ карданро тамом кардӣ, дастҳо ва пойҳои худро дубора бишӯй.
17 Ва бигзор хун бар ту ва либосат пайдо нашавад; писарам, аз хун эҳтиёт бош, хеле эҳтиёт бош; онро бо хок пӯшон.
18 Ва ҳеҷ хунро нахӯред, зеро ки он ҷон аст; ҳеҷ хунро нахӯред.
19 Ва барои хуни одам тӯҳфа нагиред, то ки он беҷазо ва бе доварӣ рехта нашавад; зеро хуни рехташуда заминро ба гуноҳ водор мекунад ва заминро аз хуни одам пок кардан мумкин нест, магар бо хуни рехтаи он.

20 Ва ҳеҷ тӯҳфа ё ҳадяро барои хуни одам қабул накун, хунро дар ивази хун, то ки дар ҳузури Худованд, Худои Таоло, мақбул шавӣ, зеро ки Ӯ ҳимоятгари некӣ аст, ва туро аз ҳар бадӣ эмин нигоҳ дорад ва Ӯ туро аз ҳар гуна марг наҷот диҳад.
21 Эй писарам, мебинам, ки ҳамаи аъмоли банӣ-одам гуноҳ ва шарорат аст, ва ҳамаи аъмоли онҳо нопокӣ ва зиштӣ ва ифлосӣ аст, ва дар онҳо адолате нест.
22 Эҳтиёт шав, мабодо дар роҳҳои онҳо равӣ ва дар роҳҳои онҳо қадам гузорӣ ва дар пеши Худои Таоло гуноҳе ба амал оварӣ, ки боиси марг гардад. Вагарна Ӯ рӯи Худро аз ту пинҳон мекунад ва туро ба дасти гуноҳи ту бармегардонад ва туро аз замин ва насли туро аз зери осмон решакан мекунад, ва ном ва насли ту аз тамоми замин нобуд мешавад.
23Аз ҳамаи аъмол ва нопокиҳои онҳо рӯй гардонед, ва дастуроти Худои Таолоро риоя кунед, ва иродаи Ӯро ба ҷо оваред ва дар ҳар чиз росткор бошед.
24 Ва Ӯ туро дар тамоми аъмолат баракат хоҳад дод, ва аз ту ниҳоли адолатро дар тамоми замин, дар тамоми наслҳои замин хоҳад гузошт, ва номи ман ва номи ту дар зери осмон то абад фаромӯш нахоҳад шуд.
25 Бирав, писарам, ба саломатӣ. Бигзор Худои Таоло, Худои ман ва Худои ту, туро барои иҷрои иродаи Худ тақвият диҳад, ва тамоми насли ту ва боқимондаи насли туро то абад бо тамоми баракатҳои одилона баракат диҳад, то ки ту дар тамоми замин баракат ёбӣ».
26 Ва ӯ бо шодӣ аз пеши ӯ берун рафт.

БОБИ 22

1 Ва дар ҳафтаи аввали соли чилу чоруми ҷашн, дар соли дуюм, яъне соле, ки Иброҳим вафот кард, Исҳоқ ва Исмоил аз чоҳи Қасам омаданд, то иди ҳафтаҳоро, яъне иди аввалин ҳосилро, ҷашн гиранд ва Иброҳим аз омадани ду писараш шодӣ кард.
2 Зеро ки Исҳоқ дар Беэр-Шобаъ молу мулки зиёде дошт, ва Исҳоқ одат дошт, ки рафта молу мулки худро бубинад ва назди падараш баргардад.
3 Ва дар он рӯзҳо Исмоил барои дидани падараш омад, ва ҳарду бо ҳам ҷамъ омаданд; ва Исҳоқ қурбонии сӯхтанӣ овард ва онро бар қурбонгоҳи падараш, ки дар Ҳебрӯн сохта буд, пешкаш кард.
4 Ва ӯ қурбонии шукргузорӣ зада, дар пеши бародараш Исмоил зиёфати шодмонӣ барпо кард. Ва Ривқо аз ғаллаи нав кулчаҳои нав пухта, ба писараш Яъқуб дод, то ки онҳоро аз аввалин меваҳои замин назди падараш Иброҳим бибарад, то ки ӯ бихӯрад ва Офаридгори ҳама чизро пеш аз мурданаш баракат диҳад.
5 Ва Исҳоқ низ ба воситаи Яъқуб барои Иброҳим қурбонии беҳтарини шукргузорӣ фиристод, то ки бихӯрад ва бинӯшад.
6 Ва ӯ хӯрд ва нӯшид ва Худои Таолоро, ки осмон ва заминро офаридааст, ва ҳама чизҳои пурмазмуни заминро офаридааст, ва онҳоро ба банӣ-одам додааст, то ки бихӯранд ва бинӯшанд ва Офаридгори худро баракат диҳанд, ҳамду сано хонд.
7Ва акнун ман Туро, эй Худои ман, шукр мегӯям, ки Ту маро ба ин рӯз расондӣ: инак, ман саду севу понздаҳсола ҳастам, пир ва пур аз рӯзҳо ҳастам, ва тамоми рӯзҳоям барои ман осоишта буданд.
8 Шамшери душман маро дар ҳар он чи Ту аз тамоми айёми умрам то имрӯз ба ман ва фарзандонам додаӣ, мағлуб накардааст.
9 Худоё, бигзор раҳмат ва осоиштагии Ту бар бандаат ва бар насли писаронаш бод, то ки онҳо барои Ту халқи интихобшуда ва меросе аз миёни ҳамаи халқҳои рӯи замин бошанд, аз ин ба баъд то тамоми рӯзҳои наслҳои рӯи замин, то тамоми наслҳо».
10 Ва Яъқубро хонда, гуфт: «Писарам Яъқуб, Худои ҳама туро баракат диҳад ва туро барои иҷрои адолат ва иродаи Худ дар пеши Худ устувор гардонад, ва Ӯ туро ва насли туро интихоб кунад, то ки шумо қавми мероси Ӯ гардед, мувофиқи иродаи Ӯ ҳамеша.
11 Ва ту, эй писарам, Яъқуб, наздик шав ва маро бӯсид». Ва ӯ наздик шуд ва ӯро бӯсид ва гуфт: «Муборак бод писарам Яъқуб ва ҳамаи писарони Худои Таоло то абад! Бигзор Худо ба ту тухми адолат ато кунад; ва баъзе аз писаронатро дар миёни тамоми замин тақдис кунад; бигзор халқҳо ба ту хизмат кунанд, ва ҳамаи халқҳо пеши насли ту саҷда кунанд».
12 Дар ҳузури мардум қавӣ бош, ва бар тамоми насли Шет ҳукмронӣ намо, то роҳҳои ту ва роҳҳои писаронат сафед карда шаванд, то ки онҳо халқи муқаддас шаванд.
13 Бигзор Худои Таоло ба ту тамоми баракатҳоеро, ки маро бо он баракат додааст, ва бо он ба Нӯҳ ва Одам баракат додааст, ато кунад; бигзор онҳо аз насл ба насл то абад бар сари муқаддаси насли ту бимонанд.
14 Ва Ӯ туро аз ҳар гуна нопокӣ ва нопокӣ пок кунад, то ки ҳамаи гуноҳҳоеро, ки аз рӯи нодонӣ кардаӣ, бахшида шавӣ, ва Ӯ туро тақвият диҳад ва туро баракат диҳад, ва ту тамоми заминро мерос гирӣ,
15 Ва Ӯ аҳди Худро бо ту нав кунад, то ки ту барои Ӯ халқе барои мероси Ӯ бошӣ, то ки дар тамоми айёми замин Ӯ барои ту ва барои насли ту Худои ростӣ ва адолат бошад.
16 Ва ту, эй писарам Яъқуб, суханони маро ба ёд овар ва аҳкоми падарат Иброҳимро риоят намо: Худро аз халқҳо ҷудо кун ва бо онҳо хӯрок нахӯр; ва мувофиқи аъмоли онҳо рафтор накун ва шарики онҳо нашав; зеро ки аъмоли онҳо нопок аст, ва ҳамаи роҳҳои онҳо ифлосӣ ва зиштӣ ва нопокӣ аст.
17 Онҳо қурбониҳои худро ба мурдагон меоранд, ва арвоҳи палидро ибодат мекунанд, ва бар қабрҳо хӯрок мехӯранд, ва ҳамаи аъмоли онҳо беҳудагӣ ва ҳеҷу пуч аст.
18 Онҳо дил надоранд, ки бифаҳманд, ва чашмонашон намебинад, ки аъмоли онҳо чист, ва чӣ гуна онҳо хато мекунанд, ки ба чӯб мегӯянд: «Ту Худои ман ҳастӣ», ва ба санг: «Ту Худованди ман ҳастӣ ва ту наҷотдиҳандаи ман ҳастӣ». [Ва онҳо дил надоранд.]
19Ва туро, эй писарам Яъқуб, Худои Таоло туро мададгор бошад, ва Худои осмон туро баракат диҳад, ва туро аз нопокии онҳо ва аз тамоми гуноҳи онҳо дур кунад.
20 Эй писарам Яъқуб, эҳтиёт шав, ки аз ҳар насли духтарони Канъон зан бигирӣ, зеро тамоми насли ӯ аз замин решакан хоҳад шуд.
21Зеро ки Канъон аз сабаби гуноҳи Ҳом гумроҳ шуд, ва тамоми насли ӯ аз замин ва тамоми боқимондаи он нобуд хоҳад шуд, ва ҳеҷ яке аз онҳо дар рӯзи қиёмат наҷот нахоҳад ёфт.

22 Ва дар бораи ҳамаи бутпарастон ва бутпарастони кофир
(а) Дар сарзамини зиндагон барои онҳо умеде нахоҳад буд;
(б) Ва дар рӯи замин аз онҳо ёдоварӣ нахоҳад шуд;
(в) Зеро онҳо ба гӯр хоҳанд афтод,
(г) Ва онҳо ба макони маҳкумият хоҳанд рафт,
Чунон ки фарзандони Садӯм аз замин нест карда шуданд, ҳамаи онҳое ки бутпарастанд, низ аз замин дур карда хоҳанд шуд.
23 Натарс, эй писарам Яъқуб, ва натарс, эй писари Иброҳим. Худои Таоло туро аз ҳалокат нигоҳ дорад, ва аз ҳама роҳҳои гумроҳӣ раҳой диҳад.
24 Ин хонаро ман барои худам сохтаам, то ки номи Худро бар он дар замин гузорам; [он ба ту ва ба насли ту то абад дода шудааст], ва он хонаи Иброҳим номида хоҳад шуд; он ба ту ва ба насли ту то абад дода мешавад; зеро ки ту хонаи Маро бино хоҳӣ кард ва номи Маро дар пеши Худо то абад устувор хоҳӣ кард; насли ту ва номи Ту дар тамоми наслҳои замин хоҳад монд».
25 Ва ӯ аз амр додан ва баракат додан даст кашид.
26 Ва ҳарду дар як бистар хобиданд ва Яъқуб дар оғӯши Иброҳим, падари падараш, хобид ва ӯро ҳафт маротиба бӯсид; ва меҳру муҳаббаташ ва дилаш аз ӯ шодӣ кард.
27 Ва ӯро бо тамоми дил баракат дод ва гуфт: «Худои Таоло, Худои ҳама чиз ва Офаридгори ҳама чиз, ки маро аз Ури халдейҳо берун овард, то ки ин заминро ба ман диҳад, то онро то абад мерос гирам ва насли муқаддасро барқарор кунам — Худои Таоло то абад муборак бошад».
28 Ва Яъқуброро баракат дод ва гуфт: «Писарам, ки бо тамоми дилу ҷон ва муҳаббати худ бар ӯ шодӣ мекунам, бигзор файз ва раҳмати Ту то абад бар ӯ ва бар наслаш бошад».
29 Ва ӯро аз ин ба баъд то рӯзҳои абадият тарк накун ва ӯро нодида нагир; ва бигзор чашмони Ту бар ӯ ва бар наслаш кушода шавад, то ки ӯро нигаҳбонӣ кунӣ ва баракат диҳӣ ва ӯро ҳамчун қавме барои мероси Худ тақдис кунӣ;
30 Ва аз ин ба баъд то тамоми рӯзҳои абадият ӯро бо тамоми баракатҳои Худ баракат деҳ ва аҳди Худ ва файзи Худро бо ӯ ва бо наслаш мувофиқи тамоми лутфи Худ барои ҳамаи наслҳои замин нав кун».

БОБИ 23

1 Ва ду ангушти Яъқуброро бар чашмони ӯ гузошт ва Худои худоёнро муборак гуфт, ва рӯи худро пӯшонд ва пойҳояшро дароз кард ва дар хоби абадӣ хобид, ва ба назди падарони худ пайваст шуд.
2 Бо вуҷуди ҳамаи ин, Яъқуб дар оғӯши ӯ хобида буд ва намедонист, ки Иброҳим, падари падараш, мурдааст.
3 Ва Яъқуб аз хоб бедор шуд, ва инак, Иброҳим мисли ях хунук буд ва гуфт: «Эй падар, падар!»; вале касе сухан намегуфт, ва ӯ медонист, ки мурдааст.
4 Ва аз оғӯшаш бархоста, давида, ба модараш Ривқо хабар дод; ва Ривқо шабона назди Исҳоқ рафта, ба ӯ хабар дод; ва онҳо якҷоя рафтанд, ва Яъқуб бо онҳо буд, ва чароғе дар дасташ буд; ва ҳангоме ки даромаданд, Иброҳимро мурда ёфтанд.
5 Ва Исҳоқ бар рӯи падараш афтод ва гирист ва ӯро бӯсид.
6 Ва овозҳо дар хонадони Иброҳим шунида шуданд, ва писараш Исмоил бархоста, назди падараш Иброҳим рафт ва барои падараш Иброҳим гирист, худаш ва тамоми хонадони Иброҳим, ва бо гиряи зиёд гиристанд.
7 Ва писаронаш Исҳоқ ва Исмоил ӯро дар ғори дугона, дар наздикии занаш Соро, дафн карданд ва чил рӯз барои ӯ мотам гирифтанд, ҳамаи мардони хонадонаш, ва Исҳоқ ва Исмоил ва ҳамаи писаронашон, ва ҳамаи писарони Қатура дар ҷояшон; ва рӯзҳои мотам барои Иброҳим ба охир расиданд.
8 Ва ӯ се сол ва чор ҳафта сол, яъне саду ҳафтоду панҷ сол зиндагӣ кард, ва рӯзҳои умри худро ба итмом расонд, пир ва пур аз рӯзҳо буд.
9 Зеро рӯзҳои аҷдодони онҳо нуздаҳ солгард буданд; ва баъд аз тӯфон онҳо аз нуздаҳ солгард камтар шуданд ва солгардҳо кам шуданд, зуд пир шуданд ва аз сабаби ранҷу азобҳои зиёд ва бадии рафторашон пур шуданд, ба истиснои Иброҳим.
10 Зеро ки Иброҳим дар ҳама корҳои худ назди Худованд комил буд ва дар тамоми айёми умраш аз рӯи адолат писандида буд; ва инак, ӯ чор солгарди умрашро пурра накард, вақте ки аз сабаби бадӣ пир шуда буд ва аз рӯзҳои пур аз умраш пур шуда буд.
11 Ва ҳамаи наслҳое, ки аз ин замон то рӯзи қиёмати бузург бармехезанд, пеш аз он ки ду солгардро пурра кунанд, зуд пир хоҳанд шуд ва донишашон онҳоро аз сабаби пирӣ тарк хоҳад кард, замин ҳама донишашон аз байн хоҳад рафт.
12 Ва дар он рӯзҳо, агар касе як солу ним сол умр бинӯшад, дар бораи ӯ хоҳанд гуфт: «Ӯ умри дароз дидааст, ва қисми зиёди рӯзҳояш дард ва андӯҳ ва мусибат аст, ва осоиштагӣ нест».
13 Зеро бало бар сари бало ва захм бар сари захм ва мусибат бар сари бало ва хабари бад бар сари хабари бад ва беморӣ бар сари беморӣ ва ҳама доварони бад, ба монанди инҳо, яке бо дигаре, беморӣ ва сарнагунӣ, барф ва сармо ва ях, таб ва ларза ва сӯзиш ва гуруснагӣ, марг ва шамшер ва асирӣ ва ҳар навъ бало ва дардҳо меоянд».
14 Ва ҳамаи инҳо бар насли бадкоре хоҳанд омад, ки бар замин фосид мешаванд; аъмоли онҳо нопокӣ ва зино, ифлосӣ ва корҳои зишт аст.
15 Он гоҳ хоҳанд гуфт: «Рӯзҳои аҷдодони мо бисёр буданд, ҳатто то ҳазор сол ва хуб буданд; аммо инак, рӯзҳои умри мо, агар одам бисёр зиндагӣ карда бошад, сӣ саду даҳ сол аст, ва агар қавӣ бошад, чор саду даҳ сол ва он бадӣ, ва дар рӯзҳои ин насли бад сулҳ нест».
16 Ва дар он насл писарон падарон ва пирони худро ба гуноҳ ва беадолатӣ, суханони даҳонашон ва бадиҳои бузурге, ки мекунанд, ва дар бораи тарк кардани аҳде, ки Худованд дар миёни онҳо ва Ӯ бастааст, маҳкум хоҳанд кард, то ки онҳо ҳамаи аҳком ва дастурот ва ҳамаи қонунҳои Ӯро риоя ва иҷро кунанд, бе он ки ба тарафи рост ё чап гарданд.
17 Зеро ҳама бадӣ кардаанд, ва ҳар даҳон бадӣ мегӯяд, ва ҳамаи аъмоли онҳо нопокӣ ва зишт аст, ва ҳамаи роҳҳои онҳо ифлосӣ, нопокӣ ва харобӣ аст.

18 Инак, замин аз сабаби тамоми аъмоли онҳо хароб хоҳад шуд, ва на тухми ток ва на равған хоҳад буд, зеро ки аъмоли онҳо тамоман беимон аст, ва ҳама якҷоя нобуд хоҳанд шуд, ҳайвонот ва чорво ва паррандагон ва ҳамаи моҳиёни баҳр, аз боиси банӣ-одам.
19 Ва онҳо бо якдигар, ҷавонон бо пирон ва пирон бо ҷавонон, камбағалон бо сарватмандон, мискинон бо бузургон ва гадо бо ҳоким, аз рӯи шариат ва аҳд, ҷанҷол хоҳанд кард; зеро онҳо аҳком ва аҳд ва идҳо ва моҳҳо ва шанбеҳо ва ҷашнҳо ва ҳама доваронро фаромӯш кардаанд.
20 Ва онҳо бо камон ва шамшер ва ҷанг истода, онҳоро ба роҳ баргардонанд; аммо то он даме, ки хуни зиёд бар рӯи замин яке паси дигаре рехта нашавад, барнамегарданд.
21 Ва онҳое ки раҳо шудаанд, аз бадии худ ба роҳи адолат барнамегарданд, балки ҳама худро ба макр ва сарват баланд мекунанд, то ки ҳар кас ҳар чизеро, ки аз они ёри худ аст, бигирад ва номи бузургро ба забон орад, аммо на бо ростӣ ва на бо адолат, ва муқаддасоти муқаддасро бо нопокии худ ва фасоди ифлосии худ олуда хоҳанд кард.
22 Ва аз ҷониби Худованд барои аъмоли ин насл ҷазои бузурге хоҳад омад, ва Ӯ онҳоро ба шамшер ва доварӣ ва ба асирӣ, ва барои ғорат ва нобуд шудан таслим хоҳад кард.
23 Ва Ӯ гуноҳкорони халқҳоро, ки раҳм ва дилсӯзӣ надоранд, бар зидди онҳо бедор хоҳад кард, ва ба ҳеҷ кас, на пир ва на ҷавон, ва на ба касе эҳтиром намегузоранд, зеро онҳо аз ҳамаи фарзандони одам бадтар ва ба бадӣ қавитаранд. Ва онҳо бар зидди Исроил зулм ва бар зидди Яъқуб исён хоҳанд кард, ва хуни зиёд бар замин рехта хоҳад шуд, ва касе нахоҳад буд, ки ҷамъ кунад ва касе барои дафн кардан набошад.
24 Дар он рӯзҳо онҳо бо овози баланд фарёд мезананд ва дуо мекунанд, то ки аз дасти гунаҳкорон, яъне ғайрияҳудиён, наҷот ёбанд; аммо ҳеҷ яке аз онҳо наҷот нахоҳад ёфт.
25 Ва сари кӯдакон сафед ва мӯйҳои сафед хоҳанд шуд, ва кӯдаки сеҳафтаина мисли марди садсола хоҳад буд, ва қомати онҳо аз андӯҳ ва зулм нобуд хоҳад шуд.
26 Ва дар он рӯзҳо кӯдакон ба омӯхтани қонунҳо шурӯъ хоҳанд кард, ва аҳкомро меҷӯянд, ва ба роҳи адолат бармегарданд.
27 Ва рӯзҳо дар байни он фарзандони одам зиёд ва фаровон хоҳанд шуд, то он даме ки рӯзҳои онҳо ба ҳазор сол наздик шаванд ва шумораи рӯзҳо нисбат ба (пештар) ба солҳо бештар бошад.
28 Ва пире нахоҳад буд ва касе нахоҳад буд, ки аз рӯзҳои худ сер нашавад, зеро ҳама мисли кӯдак ва ҷавон хоҳанд буд.
29 Ва тамоми рӯзҳои худро дар сулҳу осоиштагӣ ва шодӣ ба анҷом хоҳанд расонд ва зиндагӣ хоҳанд кард, ва шайтон ва ҳеҷ харобкунандаи бад нахоҳад буд; зеро тамоми рӯзҳои онҳо рӯзҳои баракат ва шифо хоҳанд буд.
30 Ва дар он вакт Худованд бандагони Худро шифо хоҳад дод, ва онҳо бархоста, сулҳу осоиштагии бузургро хоҳанд дид, ва душманони худро берун хоҳанд кард. Ва одилон хоҳанд дид ва шукр хоҳанд кард, ва аз шодӣ то абад шод хоҳанд шуд, ва ҳамаи доварӣ ва ҳамаи лаънатҳои худро бар душманони худ хоҳанд дид.
31 Ва устухонҳои онҳо дар замин ором хоҳанд ёфт, ва рӯҳҳои онҳо шодӣ хоҳанд ёфт, ва онҳо хоҳанд донист, ки Худованд доварӣ мекунад, ва ба садҳо ва ҳазорҳо ва ба ҳамаи онҳое ки Ӯро дӯст медоранд, марҳамат мекунад.
32 Ва ту, эй Мусо, ин суханонро бинавис, зеро ки онҳо чунин навишта шудаанд ва онҳо дар лавҳаҳои осмонӣ барои шаҳодате барои наслҳои абадӣ сабт шудаанд.

БОБИ 24

1 Ва баъд аз марги Иброҳим, Худованд писари ӯ Исҳоқро баракат дод, ва ӯ аз Ҳебрӯн бархоста, дар соли аввали ҳафтаи сеюми ин юбилей, ҳафт сол, дар чоҳи рӯъё маскан гирифт.
2 Ва дар соли аввали ҳафтаи чорум, [2080 AM], ғайр аз қаҳтии аввал, ки дар замони Иброҳим буд, дар замин қаҳтӣ сар зад.
3 Ва Яъқуб шӯрбои наскро хӯрд, ва Эсов аз саҳро гурусна омад. Ва ба бародараш Яъқуб гуфт: «Аз ин шӯрбои сурх ба ман деҳ». Ва Яъқуб ба ӯ гуфт: «Ҳаққи нахустзодагии худро ба ман бифурӯш, ва ман ба ту нон ва аз ин шӯрбои наск низ медиҳам».
4Ва Эсов дар дили худ гуфт: «Ман мемирам; аз ин нахустзодагӣ ба ман чӣ фоида?
5 Ва ӯ ба Яъқуб гуфт: «Ман онро ба ту медиҳам». Ва Яъқуб гуфт: «Имрӯз ба ман қасам хӯр», ва ӯ ба ӯ қасам хӯрд.
6 Ва Яъқуб ба бародараш Эсов нон ва шӯрбо дод, ва ӯ то сер шуданаш хӯрд; ва Эсов аз ҳуқуқи нахустзодагии худ нафрат кард; аз ин рӯ, номи Эсовро Эдом номиданд, ба хотири шӯрбои сурхе, ки Яъқуб ба ӯ ҳамчун ҳуқуқи нахустзодагиаш дод.
7 Ва Яъқуб пир шуд, ва Эсов аз ҷалоли худ паст карда шуд.
8 Ва қаҳтӣ тамоми заминро фаро гирифт, ва Исҳоқ дар соли дуюми ҳамин ҳафта барои рафтан ба Миср рафт, ва назди подшоҳи фалиштиён ба Ҷарор, назди Абималик, рафт.
9 Ва Худованд бар ӯ зоҳир шуда, гуфт: «Ба Миср нарав; дар замине ки ба ту мегӯям, маскан гир, ва дар ин замин маскан гир, ва Ман бо ту хоҳам буд ва туро баракат хоҳам дод».
10 Зеро ки Ман тамоми ин заминро ба ту ва ба насли ту хоҳам дод, ва қасами Худро, ки ба падарат Иброҳим қасам хӯрда будам, иҷро хоҳам кард, ва насли туро мисли ситорагони осмон афзун хоҳам кард, ва тамоми ин заминро ба насли ту хоҳам дод.
11 Ва дар насли ту ҳамаи халқҳои рӯи замин баракат хоҳанд ёфт, зеро ки падарат ба овози Ман гӯш дод ва фармонҳо ва аҳком ва қонунҳо ва дастурҳои Маро риоят кард; ва акнун ба овози Ман гӯш диҳед ва дар ин замин сокин шавед».
12 Ва ӯ дар Гелар се ҳафта сол зиндагӣ кард.
13 Ва Абималик дар бораи ӯ ва дар бораи ҳар чизе ки дошт, фармон дода, гуфт: «Ҳар кӣ ба ӯ ё ба ҳар чизе ки аз они ӯ аст, даст расонад, ҳатман хоҳад мурд».

14 Ва Исҳоқ дар миёни фалиштиён қавӣ шуд, ва дороии зиёде, говҳо, гӯсфандон, шутурҳо, харҳо ва хонаи бузурге дошт.
15 Ва ӯ дар замини фалиштиён кишт кард ва сад баробар ҳосил овард, ва Исҳоқ хеле бузург шуд, ва фалиштиён ба ӯ ҳасад бурданд.
16 Ва ҳамаи чоҳҳоеро, ки хизматгорони Иброҳим дар замони ҳаёти Иброҳим кофта буданд, фалиштиён баъд аз марги Иброҳим баста, онҳоро бо хок пур карда буданд.
17 Ва Абималик ба Исҳоқ гуфт: «Аз мо бирав, зеро ки ту аз мо хеле пурқувваттар ҳастӣ». Ва Исҳоқ дар соли аввали ҳафтаи ҳафтум аз он ҷо рафт ва дар водиҳои Ҷарор ғурбат гузаронд.
18 Ва чоҳҳои оберо, ки хизматгорони падараш Иброҳим кофта буданд ва фалиштиён онҳоро пас аз марги падараш Иброҳим баста буданд, дубора кофтанд; ва ӯ номҳои онҳоро ҳамон тавре ки падараш Иброҳим онҳоро номгузорӣ карда буд, ниҳод.
19 Ва хизматгорони Исҳоқ дар водӣ чоҳе кофтанд ва оби ҳаёт ёфтанд; ва чӯпонони Ҷарор бо чӯпонони Исҳоқ ҷанҷол карда, гуфтанд: «Об аз они мост». Ва Исҳоқ номи чоҳро «Фалокат» номид, зеро онҳо бо мо бадкирдор буданд.
20 Ва онҳо чоҳи дуюм кофтанд ва барои он низ мубориза бурданд, ва ӯ номи онро «Душманӣ» номид. Ва ӯ аз он ҷо бархост ва чоҳи дигаре кофтанд, ва барои ин мубориза накарданд, ва ӯ номи онро «Ҷой» номид ва Исҳоқ гуфт: «Акнун Худованд барои мо фазо фароҳам овард ва мо дар замин фаровон шудем».
21 Ва ӯ аз он ҷо ба чоҳи Қасам дар соли аввали ҳафтаи аввал дар соли чилу чоруми юбилей баромад.
22 Ва Худованд дар он шаб, дар моҳи нав, ба ӯ зоҳир шуд ва ба ӯ гуфт: «Ман Худои падарат Иброҳим ҳастам; натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам ва туро баракат хоҳам дод ва насли туро мисли реги замин афзун хоҳам кард, ба хотири бандаи ман Иброҳим».
23 Ва дар он ҷо қурбонгоҳе бино кард, ки падараш Иброҳим онро аввал сохта буд, ва исми Худовандро хонд ва барои Худои падараш Иброҳим қурбонӣ овард.
24 Ва онҳо чоҳе кофтанд ва оби ҳаёт ёфтанд.
25 Ва хизматгорони Исҳоқ чоҳи дигаре кофтанд, вале об наёфтанд; ва рафта, ба Исҳоқ хабар доданд, ки об наёфтаанд; ва Исҳоқ гуфт: «Имрӯз ба фалиштиён қасам хӯрдам ва ин ба мо эълон шудааст».
26Ва номи он маконро Чоҳи Қасам номид, зеро ки дар он ҷо ба Абималик ва Аҳуззат, дӯсташ, ва Фикӯл, сардор, лашкараш, қасам хӯрда буд.
27 Ва Исҳоқ дар он рӯз фаҳмид, ки бо маҷбурӣ ба онҳо қасам хӯрдааст, ки бо онҳо сулҳ кунад.
28 Ва Исҳоқ дар он рӯз фалиштиёнро лаънат карда, гуфт: «Фалиштиён то рӯзи хашм ва ғазаб аз миёни ҳамаи халқҳо лаънат карда шаванд; бигзор Худо онҳоро дар дасти гунаҳкорон, яъне халқҳои гунаҳкор ва дар дасти Киттим, мавриди масхара ва лаънат ва мавриди хашм гардонад».
29 Ва ҳар кӣ аз шамшери душман ва Киттим раҳо шавад, бигзор халқи одил дар рӯзи доварӣ аз зери осмон решакан шавад, зеро онҳо дар тамоми наслҳои худ дар замин душманон ва душманони фарзандони Ман хоҳанд буд.
30 Ва ҳеҷ боқимондае барои онҳо боқӣ нахоҳад монд, ва касе дар рӯзи ғазаби доварӣ наҷот нахоҳад ёфт; зеро ки нобудшавӣ ва решакан шудан ва аз замин ронда шудан тамоми насли фалиштиён аст (маҳфуз аст), ва дигар барои ин Кафториён номе ва насле дар рӯи замин боқӣ нахоҳад монд.
31 Зеро, агар ӯ ба осмон сууд кунад, аз он ҷо поён оварда мешавад, ва агар дар замин мустаҳкам шавад, аз он ҷо кашола карда мешавад, ва агар дар миёни халқҳо пинҳон шавад, аз он ҷо решакан карда мешавад, ва агар ӯ ба гӯр фурӯ равад, дар он ҷо маҳкумияти ӯ бузург хоҳад буд, ва дар он ҷо низ осоиштагӣ нахоҳад дошт.
32 Ва агар ӯ ба асирӣ равад, бо дасти онҳое ки ҷонашро мехоҳанд, ӯро дар роҳ хоҳанд кушт, ва дар тамоми замин барои ӯ на ном ва на насл боқӣ нахоҳад монд, зеро ки ӯ ба лаънати абадӣ хоҳад рафт».
33 Ва дар бораи Ӯ дар лавҳаҳои осмонӣ чунин навишта ва ҳаккокӣ шудааст, то ки дар рӯзи қиёмат бо Ӯ амал кунад, то ки Ӯ аз замин решакан карда шавад.

БОБИ 25

1 Ва дар соли дуюми ин ҳафта, дар ин ҷашн, Ривқо писараш Яъқубро хонда, ба ӯ гуфт: «Писарам, зане аз духтарони Канъон нагир, мисли бародарат Эсов, ки ду зан аз духтарони Канъон гирифт ва онҳо ҷони маро бо тамоми аъмоли нопоки худ хашмгин карданд; зеро ки ҳамаи аъмоли онҳо зино ва шаҳват аст, ва дар онҳо адолат нест, зеро ки аъмоли онҳо бад аст».
2 Ва ман, писарам, туро бениҳоят дӯст медорам, ва дилу меҳрам туро дар ҳар соати рӯз ва шаб баракат медиҳад.
3 Ва акнун, эй писарам, ба овози ман гӯш кун ва иродаи модаратро иҷро кун ва аз духтарони ин сарзамин зан нагир, балки танҳо аз хонадони падарам ва аз хешовандони падарам зан гир. Ту аз хонадони падарам зан хоҳӣ гирифт ва Худои Таоло туро баракат хоҳад дод ва фарзандонат насли одил ва насли муқаддас хоҳанд буд».
4 Ва Яъқуб бо модараш Ривқо сухан ронда, ба вай гуфт: «Эй модар, ман нӯҳҳафтаина ҳастам ва на бо ягон зан ламс кардаам ва на бо касе номзад шудаам ва ҳатто фикр ҳам намекунам, ки аз духтарони Канъон зан гирам».
5 Зеро, эй модар, суханони Иброҳим, падарамонро дар ёд дорам, зеро ӯ ба ман амр дод, ки аз духтарони Канъон зан нагирам, балки аз насли хонадони падарам ва аз хешовандонам зане барои худ бигирам.
6 Ман пештар шунида будам, ки бародарат Лобон духтарон таваллуд кардаанд ва ман ба онҳо қарор додам, ки аз миёни онҳо зане бигирам.
7 Ва аз ин рӯ, ман дар тамоми айёми умрам худро дар рӯҳи худ аз гуноҳ кардан ё вайрон шудан дар ҳама роҳҳои худ нигоҳ доштам; зеро падарам Иброҳим дар мавриди шаҳват ва зино ба ман амрҳои зиёде додааст.
8 Ва бо вуҷуди ҳама чизе, ки ӯ ба ман фармуда буд, бародарам дар ин ду бист сол бо ман ҷанҷол мекард ва борҳо бо ман гап мезад ва мегуфт: «Эй бародарам, аз ду занам хоҳаре барои худ бигир», аммо ман аз он ки ӯ чӣ кор кардааст, худдорӣ мекунам.

9 Эй модар, ба ту қасам мехӯрам, ки дар тамоми умрам аз духтарони насли Канъон зан нахоҳам гирифт ва мисли бародарам бадкорӣ нахоҳам кард.
10 Натарс, эй модар, итминон дошта бош, ки ман иродаи Туро ба ҷо меорам ва бо ростӣ роҳ хоҳам рафт ва роҳҳои худро то абад вайрон нахоҳам кард».
11 Ва он гоҳ ӯ рӯи худро ба осмон бардошт ва ангуштони дастонашро дароз кард ва даҳонашро кушода, Худои Таолоро, ки осмон ва заминро офаридааст, баракат дод ва ба Ӯ шукргузорӣ ва ҳамду сано гуфт.
12Ва ӯ гуфт: «Худованд Худо муборак бод, ва номи муқаддаси Ӯ то абад муборак бод, ки ба ман Яъқубро ҳамчун писари пок ва насли муқаддас ато кардааст, зеро ки ӯ аз они Ту аст, ва насли ӯ то абад ва дар тамоми наслҳо аз они Ту хоҳад буд».
13 Эй Худованд, ӯро баракат деҳ ва баракати адолатро дар даҳони ман ҷойгир кун, то ки ӯро баракат диҳам».
14 Ва дар он соат, вақте ки рӯҳи адолат ба даҳонаш нозил шуд, ҳарду дасташро бар сари Яъқуб гузошт ва гуфт:
15 Ту, эй Худованди адолат ва Худои абадӣ, муборак ҳастӣ, ва Ӯ туро аз тамоми наслҳои инсонҳо болотар баракат диҳад. Бигзор Ӯ ба ту, эй Писари ман, роҳи адолатро ато кунад ва адолатро ба насли ту ошкор созад.
16 Ва бигзор Ӯ писарони туро дар тӯли умрат зиёд кунад, ва онҳо мувофиқи шумораи моҳҳои сол бархезанд, ва писарони онҳо аз ситорагони осмон фаровон ва бузургтар шаванд, ва шумораи онҳо аз реги баҳр зиёдтар бошад.
17 Ва бигзор Ӯ ин замини некӯро ба онҳо диҳад, чунон ки Ӯ гуфта буд, ки онро ба Иброҳим ва ба насли ӯ баъд аз ӯ то абад хоҳад дод, ва бигзор онро то абад мерос нигоҳ доранд.
18 Ва бигзор писарам, дар тӯли ҳаётам фарзандони муборaки туро бубинам ва тамоми насли ту баракат ва муқаддас бошад.
19Ва чунон ки ту рӯҳи модаратро дар айёми зиндагиаш тароват бахшидаӣ, батни зане ки туро таваллуд кардааст, туро баракат медиҳад, ва синаҳоям туро баракат медиҳанд, ва даҳонам ва забонам Туро ситоиш мекунанд.
20 Афзоиш ёбед ва дар рӯи замин паҳн шавед, ва насли шумо дар шодмонии осмон ва замин то абад комил бошад; ва насли шумо шодӣ кунад, ва дар рӯзи бузурги сулҳ сулҳу осоиштагӣ хоҳад дошт.
21 Ва номи Ту ва насли Ту то абад поянда бод, ва Худои Таоло Худои онҳо бошад, ва Худои адолат бо онҳо сокин бошад, ва маъбади Ӯ то абад бино ёбад.
22 Муборак бод касе ки туро баракат медиҳад, ва ҳар башаре ки туро бардурӯғ лаънат мекунад, лаънат шавад».
23 Ва ӯро бӯсид ва ба ӯ гуфт: «Бигзор Худованди ҷаҳон туро дӯст дорад, чунон ки дили модарат ва меҳри ӯ аз ту шодӣ кунад ва туро баракат диҳад». Ва ӯ аз баракат додан даст кашид.

БОБИ 26

1 Ва дар соли ҳафтуми ҳамин ҳафта, Исҳоқ писари калонии худ Эсовро ҷеғ зада, ба ӯ гуфт: «Ман пир шудаам, писарам, ва инак, чашмонам хира шудаанд, ва рӯзи маргамро намедонам».
2 Ва акнун силоҳҳои шикори худро, тирдон ва камонатонро гирифта, ба саҳро равед ва писарамро сайд кунед ва барои ман хӯроки болаззат тайёр кунед, ки ҷони ман дӯст медорад ва онро назди ман биёред, то бихӯрам ва ҷони ман пеш аз мурданам туро баракат диҳад».
3 Аммо Ривқо суханони Исҳоқро бо Эсов шунид.
4Ва Эсов барвақт ба саҳро рафт, то ки шикор ва сайд кунад ва назди падараш биёрад.
5 Ва Ривқо писари худ Яъқубро хонда, ба ӯ гуфт: «Инак, падарат Исҳоқро шунидам, ки ба бародарат Эсов сухан гуфта, мегуфт: «Барои ман шикор кун ва барои ман таоми болаззат тайёр кун ва онро назди ман биёр, ки
6 Ман пеш аз мурданам хӯроки нисфирӯзиро бихӯрам ва туро дар пеши Худованд баракат диҳам». Ва акнун, эй писарам, ба овози ман дар он чи ба ту амр медиҳам, гӯш кун: Ба назди рамаат рав ва ду бузғолаи хубе барои ман биёр, ва ман аз онҳо хӯроки болаззат барои падарат тайёр мекунам, чунон ки ӯ дӯст медорад; ва ту онро назди падарат бибар, то ки ӯ пеш аз мурданаш бихӯрад ва туро дар пеши Худованд баракат диҳад ва ту баракат ёбӣ».
7 Ва Яъқуб ба модараш Ривқо гуфт: «Модарҷон, ман аз ҳеҷ чизе, ки падарам мехӯрад ва ба ӯ писанд меояд, худдорӣ намекунам; танҳо аз модарам метарсам, ки овози маро бишносад ва мехоҳад маро ламс кунад».
8 Ва ту медонӣ, ки ман ҳамвор ҳастам, ва бародарам Эсов мӯйдор аст, ва ман дар пеши назари ӯ мисли бадкор хоҳам буд ва кореро хоҳам кард, ки ӯ ба ман амр накарда буд, ва ӯ бар ман хашмгин хоҳад шуд, ва ман бар худ лаънат хоҳам овард, на баракат».
9 Ва Ривқо, модараш, ба ӯ гуфт: «Лаънати ту бар ман бод, писарам, танҳо ба овози ман гӯш кун».
10 Ва Яъқуб ба овози модараш Ривқо итоат кард ва рафта, ду бузғолаи хубу фарбеҳро гирифта, назди модараш овард ва модараш аз онҳо гӯшти болаззат тайёр кард, чунон ки ӯ дӯст медошт.
11 Ва Ривқо аз борони хуби писари калонии худ Эсов, ки бо ӯ дар хона буд, гирифт ва писари хурдии худ Яъқубро бо онҳо пӯшонд ва пӯсти бузғолаҳоро ба дастҳо ва гардани ӯ пӯшонд.
12 Ва гӯшт ва нонро, ки тайёр карда буд, ба дасти писараш Яъқуб дод.
13 Ва Яъқуб назди падараш даромада, гуфт: «Ман писари ту ҳастам; он чи ба ман фармудӣ, кардам; бархез ва нишин ва аз он чи сайд кардаам, бихӯр, эй падар, то ки ҷонат маро баракат диҳад».
14 Ва Исҳоқ ба писараш гуфт: «Чӣ тавр ин қадар зуд ёфтӣ, писарам?»
15 Ва Яъқуб гуфт: «Зеро ки Худованд Худои ту маро ёфт».
16 Ва Исҳоқ ба ӯ гуфт: «Наздик биё, писарам, туро ламс кунам, оё ту писари ман Эсов ҳастӣ ё не?»
17 Ва Яъқуб ба падараш Исҳоқ наздик шуд ва ӯро ламс карда, гуфт: «Овоз овози Яъқуб аст, аммо дастҳо дастҳои Эсов ҳастанд».

18Вале ӯ ӯро нашинохт, зеро ин аз осмон фармоне буд, ки қудрати дарки ӯро аз байн барад, ва Исҳоқ нашинохт, зеро дастонаш мисли дастони бародараш Эсов мӯйдор буданд, бинобар ин ӯро баракат дод.
19 Ва ӯ гуфт: «Оё ту писари ман Эсов ҳастӣ?» Ва ӯ гуфт: «Ман писари ту ҳастам». Ва ӯ гуфт: «Назди ман биёр, то ки аз он чи сайд кардаӣ, бихӯрам, писарам, ва ҷони ман туро баракат диҳад».
20 Ва ӯро назди ӯ овард, ва ӯ хӯрд, ва ӯ барои ӯ шароб овард, ва ӯ нӯшид.
21 Ва падараш Исҳоқ ба ӯ гуфт: «Наздик биё ва маро бибӯс, писарам».
22 Ва ӯ наздик омад ва ӯро бӯсид. Ва бӯи либоси ӯро ҳис кард ва ӯро баракат дод ва гуфт: «Инак, бӯи писарам мисли бӯи саҳрои пур аз замин аст, ки Худованд онро баракат додааст».
23 Ва Худованд ба ту шабнами осмон ва шабнами замин ва фаровонии ғалла ва равған ато кунад; бигзор халқҳо ба ту хизмат кунанд, ва қавмҳо ба ту саҷда кунанд.
24 Бар бародарони худ ҳукмрон бош, ва бигзор писарони модарат ба ту таъзим кунанд; ва тамоми баракатҳое, ки Худованд ба ман баракат додааст ва Иброҳим, падарамро, баракат додааст, ба ту ва насли ту то абад ато шавад: лаънаткунанда бар ту бошад, ва баракатдиҳанда бар ту бошад».
25 Ва ҳамин ки Исҳоқ баракат додани писараш Яъқубро ба анҷом расонд ва Яъқуб аз пеши падараш Исҳоқ баромада рафт, пинҳон шуд ва бародараш Эсов аз шикораш омад.
26 Ва ӯ таоми болаззат пухта, назди падараш овард ва ба падараш гуфт: «Бигзор падарам бархезад ва аз нахҷири ман бихӯрад, то ки ҷонат маро баракат диҳад».
27 Ва падараш Исҳоқ ба ӯ гуфт: «Ту кистӣ?» Ва ӯ ба ӯ гуфт: «Ман писари нахустзодаи ту, писари ту Эсов ҳастам; он чи ба ман амр кардӣ, кардам».
28 Ва Исҳоқ бағоят дар ҳайрат монд ва гуфт: «Кист он касе ки шикор карда, сайд карда, ба ман овард, ва ман пеш аз омадани ту аз ҳамааш хӯрдам ва ӯро баракат додам; ва ӯ ва тамоми наслаш то абад баракат хоҳанд ёфт».
29 Ва ҳангоме ки Эсов суханони падараш Исҳоқро шунид, бо фарёди баланд ва талх фарёд зад ва ба падараш гуфт: «Маро низ баракат деҳ, падар!»
30 Ва ӯ ба ӯ гуфт: «Бародарат бо макр омада, баракати туро гирифт». Ва ӯ гуфт: «Акнун ман медонам, ки чаро номи ӯро Яъқуб гузоштаанд; инак, ӯ ду маротиба маро иваз кард: ӯ нахустзодагии маро гирифт ва акнун баракати маро гирифт».
31 Ва ӯ гуфт: «Оё ту барои ман баракат нагузоштӣ, падар?» Ва Исҳоқ ба Эсов ҷавоб дод: «Инак, ман ӯро оғои ту таъин кардам, ва ҳамаи бародаронашро ба ӯ ҳамчун хизматгорон додам, ва ӯро бо ғалла, шароб ва равғани фаровон қувват додам; ва акнун барои ту чӣ кор кунам, писарам?»
32 Ва Эсов ба падараш Исҳоқ гуфт: «Эй падар, оё ту танҳо як баракат дорӣ? Маро низ баракат деҳ, падар!
33 Ва Эсов овози худро баланд карда, гирист. Ва Исҳоқ ба ӯ ҷавоб дода, гуфт: «Инак, манзили ту аз шабнами замин дур хоҳад буд, ва аз шабнами осмон аз боло дур хоҳад буд».
34 Ва бо шамшери худ хоҳӣ зист ва ба бародари худ хизмат хоҳӣ кард. Ва ҳангоме ки бузург шавӣ ва юғи ӯро аз гарданат дур кунӣ, гуноҳи комиле хоҳӣ кард, ки ба марг оварда мерасонад, ва насли ту аз зери осмон решакан карда хоҳад шуд».
35 Ва Эсов ба Яъқуб барои баракате, ки падараш ӯро баракат дода буд, таҳдид мекард; ва ӯ дар дили худ гуфт: «Бигзор рӯзҳои мотам барои падарам фаро расанд, то ки бародарам Яъқубро бикушам».

БОБИ 27

1 Ва суханони Эсов, писари калонии вай, ба Ривқо дар хоб шунида шуданд ва Ривқо кас фиристода, писари хурдии худ Яъқубро ҷеғ зад.
2Ва ба ӯ гуфт: «Инак, бародарат Эсов аз ту интиқом мегирад, то туро бикушад».
3 Акнун, эй писарам, ба овози ман гӯш кун ва бархез ва назди бародарам Лобон, ба Ҳоррон, фирор кун ва чанд рӯз бо ӯ бимон, то даме ки хашми бародарат фурӯ равад ва хашми худро аз ту дур кунад ва ҳамаи корҳоеро, ки кардаӣ, фаромӯш кунад; он гоҳ ман фиристода, туро аз он ҷо меорам».
4 Ва Яъқуб гуфт: «Ман наметарсам; агар ӯ хоҳад, ки маро бикушад, ман ӯро мекушам».
5Вай ба ӯ гуфт: «Бигзор маро як рӯз аз ҳарду писарам маҳрум накунад».
6 Ва Яъқуб ба модараш Ривқо гуфт: «Инак, ту медонӣ, ки падарам пир шудааст ва намебинад, зеро чашмонаш хира шудаанд; ва агар ӯро тарк кунам, дар чашмонаш бад хоҳад буд, зеро ман ӯро тарк карда, аз ту меравам, ва падарам хашмгин мешавад ва маро лаънат мекунад. Ман намеравам; вақте ки маро мефиристад, танҳо ман меравам».
7 Ва Ривқо ба Яъқуб гуфт: «Ман меравам ва бо ӯ сӯҳбат мекунам, ва ӯ туро равона мекунад».
8 Ва Ривқо даромада, ба Исҳоқ гуфт: «Ман аз ду духтари Ҳит, ки Эсов барои ӯ ба занӣ гирифтааст, аз ҷонам нафрат дорам; ва агар Яъқуб аз духтарони ин замин зане бигирад, пас чӣ кор кунам, зеро духтарони Канъон бад ҳастанд».
9 Ва Исҳоқ Яъқубро даъват кард ва ӯро баракат дод ва насиҳат дода, гуфт: «Аз духтарони Канъон зан нагир;
10Бархез ва ба Байнаннаҳрайн, ба хонаи Бетуил, падари модарат, бирав, ва аз он ҷо барои худ зане аз духтарони Лобон, бародари модарат, бигир.
11 Ва Худои Қодир туро баракат диҳад ва туро афзун ва афзун гардонад, то ки ту халқҳо шавӣ ва баракати падарам Иброҳимро ба ту ва ба насли ту баъд аз ту ато фармояд, то ки замини ғарибии худро ва тамоми заминеро, ки Худо ба Иброҳим додааст, мерос гирӣ: бирав, писарам, ба саломатӣ».
12 Ва Исҳоқ Яъқубро фиристод, ва ӯ ба Байнаннаҳрайн, назди Лобон, писари Батуили сурӣ, бародари Ривқо, модари Яъқуб, рафт.
13 Ва вақте ки Яъқуб бархост, то ба Байнаннаҳрайн равад, рӯҳи Ривқо барои писараш ғамгин шуд ва гирист.
14 Ва Исҳоқ ба Ривқо гуфт: «Эй хоҳарам, барои писарам Яъқуб гиря накун, зеро ки ӯ бо саломатӣ меравад ва бо саломатӣ бармегардад».

15 Худои Таоло ӯро аз ҳар бадӣ нигоҳ медорад ва бо ӯ хоҳад буд, зеро ки ӯро дар тамоми умраш тарк нахоҳад кард;
16 Зеро ман медонам, ки роҳҳои ӯ дар ҳар ҷое ки меравад, дар ҳама чиз муваффақ хоҳанд шуд, то он даме ки бо саломатӣ назди мо баргардад ва мо ӯро бо саломатӣ бубинем.
17 Эй хоҳарам, аз ӯ натарс, зеро ӯ дар роҳи рост аст ва марди комил аст; ва ӯ вафодор аст ва нобуд намешавад. Гиря накун».
18 Ва Исҳоқ Ривқоро барои писараш Яъқуб тасаллӣ дод ва ӯро баракат дод.
19 Ва Яъқуб аз чоҳи Қасам рафт, то дар соли аввали ҳафтаи дуюм, дар соли чилу чоруми юбилей ба Ҳоррон равад ва дар моҳи нави моҳи аввали ин ҳафта, [соати 21:15] ба Луз, ки дар кӯҳҳост, яъне Байт-Ил, расид ва шомгоҳон ба он ҷо расид ва он шаб аз роҳ ба самти ғарби роҳ гузашт ва дар он ҷо хобид, зеро ки офтоб ғуруб карда буд.
20 Ва яке аз сангҳои он ҷоро гирифта, зери дарахт гузошт; ва танҳо сафар карда, хоб рафт.
21 Ва он шаб ӯ хоб дид, ки инак, нардбоне бар замин истод, ва қуллаи он ба осмон расида буд, ва инак, фариштагони Худованд бар он баромада, фуруд омаданд; ва инак, Худованд бар он истода буд.
22 Ва ӯ ба Яъқуб сухан ронда, гуфт: «Ман Худованд Худои падари ту Иброҳим ва Худои Исҳоқ ҳастам; заминеро, ки ту дар он хобидаӣ, ба ту ва ба насли ту баъд аз ту хоҳам дод».
23 Ва насли ту мисли хоки замин хоҳад буд, ва ту ба ғарб ва шарқ, ба шимол ва ҷануб афзоиш хоҳӣ ёфт, ва дар ту ва дар насли ту ҳамаи қабилаҳои халқҳо баракат хоҳанд ёфт.
24 Ва инак, Ман бо ту хоҳам буд ва дар ҳар ҷое ки равӣ, туро нигоҳбонӣ хоҳам кард ва туро ба ин сарзамин бо сулҳ бармегардонам, зеро то он даме ки ҳар он чиро, ки ба ту гуфтам, иҷро накунам, туро тарк нахоҳам кард».
25 Ва Яъқуб аз хоб бедор шуд ва гуфт: «Дар ҳақиқат, ин ҷо хонаи Худованд аст, ва ман онро намедонистам». Ва ӯ тарсид ва гуфт: «Даҳшатнок аст ин ҷо, ки ҷуз хонаи Худо нест, ва ин дарвозаи осмон аст».
26 Ва Яъқуб субҳи барвақт бархост ва сангеро, ки зери сараш гузошта буд, гирифта, ҳамчун сутун барои аломат гузошт ва равған бар болои он рехт. Ва номи он маконро Байт-Ил номид; аммо номи он макон дар аввал Луз буд.
27 Ва Яъқуб ба Худованд назр карда, гуфт: «Агар Худованд бо ман бошад ва маро дар ин роҳе, ки меравам, нигоҳ дорад ва ба ман нон барои хӯрдан ва либос барои пӯшидан диҳад, то ки ман ба хонаи падарам бо саломатӣ баргардам, Худованд Худои ман хоҳад буд ва ин сангеро, ки ман ҳамчун сутун барои аломат дар ин ҷо гузоштаам, хонаи Худованд хоҳад буд, ва аз ҳар он чизе ки Ту ба ман медиҳӣ, даҳякашро ба Ту медиҳам, эй Худои ман».

БОБИ 28

1 Ва ӯ ба сафари худ рафт ва ба сарзамини шарқӣ, назди Лобон, бародари Ривқо, омад, ва ӯ бо ӯ буд, ва як ҳафта барои духтараш Роҳел ба ӯ хизмат кард.
2 Ва дар соли аввали ҳафтаи сеюм [21:22 AM] ӯ ба ӯ гуфт: «Зани маро ба ман деҳ, ки ҳафт сол бароят хизмат кардам»; ва Лобон ба Яъқуб гуфт: «Зани туро ба ту медиҳам».
3 Ва Лобон зиёфате барпо кард, ва духтари калонии худ Леёро гирифт ва ӯро ба Яъқуб ба занӣ дод, ва канизи худ Зилфоро ба ӯ ҳамчун каниз дод; ва Яъқуб намедонист, зеро фикр мекард, ки вай Роҳел аст.
4Ва ӯ назди вай даромад, ва инак, вай Леё буд; ва Яъқуб аз Лобон хашмгин шуда, ба ӯ гуфт: «Чаро бо ман чунин рафтор кардӣ? Оё ман барои Роҳел ба ту хизмат накардам, на барои Леё? Чаро ба ман зулм кардӣ?»
5 Духтаратро бигир, ман меравам, зеро ту ба ман бадӣ кардӣ». Зеро Яъқуб Роҳелро аз Леё бештар дӯст медошт; зеро чашмони Леё заиф буданд, аммо қоматаш хеле зебо буд; вале Роҳел чашмони зебо ва қомати зебо ва хеле зебо дошт.
6 Ва Лобон ба Яъқуб гуфт: «Дар замини мо чунин рафтор намекунанд, ки хурдиро пеш аз калонӣ диҳанд». Ва ин кор дуруст нест; зеро дар лавҳаҳои осмонӣ чунин амр ва навишта шудааст, ки ҳеҷ кас набояд духтари хурдии худро пеш аз калонӣ диҳад; балки калонӣ аввал духтари хурдиро медиҳад ва баъд аз вай хурдиро медиҳад — ва касе ки ин корро мекунад, гуноҳро дар осмон бар зидди ӯ мегузоранд, ва ҳеҷ кас одил нест, ки ин корро кунад, зеро ин кор дар назари Худованд бад аст.
7Ва ба банӣ-Исроил амр фармо, ки ин корро накунанд; пеш аз он ки ба калонӣ надиҳанд, хурдиро нагиранд ва надиҳанд, зеро ин хеле шарир аст.
8 Ва Лобон ба Яъқуб гуфт: «Ҳафт рӯзи ин ид гузарад ва ман Роҳелро ба ту медиҳам, то ки ту ҳафт соли дигар ба ман хизмат кунӣ ва гӯсфандони маро мисли ҳафтаи гузашта чаронида гирӣ».
9 Ва рӯзе ки ҳафт рӯзи зиёфати Леё ба охир расид, Лобон Роҳелро ба Яъқуб дод, то ки ӯ боз ҳафт соли дигар ба ӯ хизмат кунад ва ӯ ба Роҳел Билҳо, хоҳари Зилпо, ба канизӣ дод.
10 Ва ӯ боз ҳафт соли дигар барои Роҳел хизмат кард, зеро ки Леёро ба ӯ бепул дода буданд.
11 Ва Худованд батни Леёро кушод, ва ӯ ҳомила шуда, писаре ба Яъқуб зоид, ва ӯ ӯро Рубен ном ниҳод, дар рӯзи чордаҳуми моҳи нӯҳум, дар соли аввали ҳафтаи сеюм. [2122 AM]
12 Аммо батни Роҳел баста буд, зеро Худованд дид, ки Леёро бад мебинанд ва Роҳел ӯро дӯст медошт.
13 Ва боз Яъқуб назди Леё рафт ва вай ҳомила шуда, писари дуюм ба Яъқуб зоид; ва ӯ ӯро Шимъӯн ном ниҳод, дар бисту якуми моҳи даҳум ва дар соли сеюми ҳамин ҳафта. [21:24 AM]
14 Ва боз Яъқуб назди Леё омад ва вай ҳомила шуда, писари сеюмро барои ӯ зоид; ва ӯ номи ӯро Левӣ дар моҳи нав, дар моҳи аввал, дар соли шашуми ин ҳафта, гузошт. [21:27 AM]
15 Ва Яъқуб боз назди вай даромад; ва вай ҳомила шуда, писари чорумро барои ӯ зоид; ва ӯ номи ӯро

Яҳудо гузошт, дар понздаҳуми моҳи сеюм, дар соли аввали ҳафтаи чорум. [2129 AM]
16 Ва аз ин рӯ, Роҳел ба Леё ҳасад бурд, зеро ки ӯ таваллуд намекард, ва ба Яъқуб гуфт: «Ба ман фарзандон деҳ». Ва Яъқуб гуфт: «Оё ман аз ту меваи батнатро аз даст додаам? Оё ман туро тарк кардаам?»
17 Ва чун Роҳел дид, ки Леё барои Яъқуб чор писар — Рубен, Шимъӯн, Левӣ ва Яҳудо — таваллуд кардааст, ба ӯ гуфт: «Назди канизи ман Билҳо бигир, ва ӯ ҳомила шуда, барои ман писаре хоҳад зоид». (Ва канизи худ Билҳоро ба ӯ ба занӣ дод).
18 Ва ӯ назди вай даромад, ва вай ҳомила шуда, барои ӯ писаре зоид, ва ӯ ӯро дар нӯҳуми моҳи шашум, дар соли шашуми ҳафтаи сеюм, Дон ном ниҳод. [2127 AM]
19 Ва Яъқуб бори дуюм назди Билҳо даромад; ва ӯ ҳомила шуда, писари дигаре ба Яъқуб зоид; ва Роҳел ӯро Нафтолӣ номид, дар панҷуми моҳи ҳафтум, дар соли дуюми ҳафтаи чорум. [21:30]
20 Ва Леа дид, ки безурёт шудааст ва таваллуд намекунад, ба Роҳел ҳасад бурд ва канизи худ Зилфоро ба Яъқуб ба занӣ дод ва ҳомила шуда, писаре зоид; ва Леа ӯро дар дувоздаҳуми моҳи ҳаштум, дар соли сеюми ҳафтаи чорум, Ҷод ном ниҳод. [21:31 AM]
21 Ва ӯ боз назди вай даромад; ва вай ҳомила шуда, писари дуюмро барои ӯ зоид; ва Леё ӯро дар дуюми моҳи ёздаҳум, дар соли панҷуми ҳафтаи чорум, Ошер ном гузошт. [21:33 AM]
22 Ва Яъқуб назди Леё даромад; вай ҳомила шуда, писаре зоид ва ӯро Иссахор ном гузошт, дар соли чоруми ҳафтаи чорум, дар чоруми моҳи панҷум, ва ӯро ба дояе дод.
23 Ва Яъқуб боз назди вай даромад; ва вай ҳомила шуда, ду писар, як писар ва як духтар зоид. Ва писаралро Забулун ва духтарашро Дино ном гузошт, дар ҳафтуми моҳи ҳафтум, дар соли шашуми ҳафтаи чорум. [21:34 AM]
24 Ва Худованд ба Роҳел марҳамат кард ва батни ӯро кушод, ва ӯ ҳомила шуда, писаре зоид, ва ӯро Юсуф ном ниҳод, дар моҳи нав, дар моҳи чорум, дар соли шашум дар ин ҳафтаи чорум. [21:34 AM]
25 Ва дар рӯзҳои таваллуди Юсуф, Яъқуб ба Лобон гуфт: «Занҳо ва писаронамро ба ман деҳ ва маро назди падарам Исҳоқ равам ва хонае барои худам созам, зеро солҳои хизмати туро барои ду духтарат ба анҷом расонидаам ва ба хонаи падарам меравам».
26 Ва Лобон ба Яъқуб гуфт: «Барои музди меҳнатат бо ман бимон ва рамаҳои маро боз барои ман чарон ва музди меҳнататро бигир».
27 Ва онҳо бо якдигар розӣ шуданд, ки ӯ музди меҳнати барраҳо ва бузғолаҳоеро, ки сиёҳ, доғдор ва сафед таваллуд шудаанд, диҳад; (инҳо музди меҳнати ӯ бошад)
28 Ва ҳамаи гӯсфандон доғдор, холдор ва сиёҳ, аломатҳои гуногун ба дунё оварданд, ва онҳо боз барраҳоеро мисли худашон ба дунё оварданд; ва ҳамаи доғдорон аз они Яъқуб буданд, ва онҳое ки набуданд, аз они Лобон буданд.
29 Ва дороии Яъқуб хеле афзуд, ва ӯ гову гӯсфандон, харон ва шутурон, ва ғуломон ва канизон дошт.
30 Ва Лобон ва писаронаш ба Яъқуб ҳасад бурданд, ва Лобон гӯсфандони ӯро аз ӯ гирифт, ва ӯ бо нияти бад ӯро назорат кард.

БОБИ 29

1 Ва ҳангоме ки Роҳел Юсуфро таваллуд кард, Лобон барои буридани пашми гӯсфандонаш рафт, зеро онҳо се рӯз роҳ аз ӯ дур буданд.
2 Ва Яъқуб дид, ки Лобон ба буридани пашми гӯсфандонаш меравад, ва Яъқуб Леё ва Роҳелро ҷеғ зад ва ба онҳо меҳрубонона гуфт, ки бо ӯ ба замини Канъон биёянд.
3 Зеро ӯ ба онҳо нақл кард, ки чӣ тавр ҳама чизро дар хоб дидааст, ва ҳар чизеро, ки ба ӯ гуфта буд, ки ба хонаи падараш баргардад, ва онҳо гуфтанд: «Ба ҳар ҷое ки меравӣ, мо бо ту меравем».
4 Ва Яъқуб Худои падари худ Исҳоқ ва Худои падари падари худ Иброҳимро баракат дод; ва бархоста, ба занон ва фарзандонаш савор шуд ва тамоми дороии худро гирифта, аз наҳр гузашт ва ба замини Ҷилъод омад; ва Яъқуб нияти худро аз Лобон пинҳон кард ва ба ӯ чизе нагуфт.
5 Ва дар соли ҳафтуми ҳафтаи чорум, Яъқуб (рӯяшро) дар моҳи аввал, дар бисту якуми он, ба сӯи Ҷилъод гардонд. [21:35 AM] Ва Лобон ӯро таъқиб кард ва дар моҳи сеюм, дар кӯҳи Ҷилъод, дар моҳи сездаҳуми он, ба Яъқуб расид.
6 Ва Худованд ба ӯ иҷозат надод, ки ба Яъқуб зарар расонад, зеро ӯ шабона дар хоб ба ӯ зоҳир шуд. Ва Лобон бо Яъқуб сухан гуфт.
7 Ва дар рӯзи понздаҳуми он рӯзҳо Яъқуб барои Лобон ва ҳамаи онҳое ки бо ӯ омада буданд, зиёфате барпо кард, ва Яъқуб дар он рӯз ба Лобон ва Лобон низ ба Яъқуб қасам хӯрд, ки ҳеҷ яке аз онҳо бо мақсади бад аз кӯҳи Ҷилъод ба сӯи дигаре нагузарад.
8 Ва ӯ дар он ҷо барои шоҳид теппае сохт; бинобар ин номи он ҷо ба номи ин теппа «Теппаи шоҳид» номида шудааст.
9 Аммо пеш аз он ки замини Ҷилъодро замини рафоиён меномиданд, зеро ки он замини рафоиён буд ва рафоиён (дар он ҷо) азимҷуссаҳое таваллуд шуда буданд, ки қадаш даҳ, нӯҳ, ҳашт то ҳафт зироъ буд.
10 Ва масканҳои онҳо аз замини банӣ-Аммон то кӯҳи Ҳермӯн буд, ва марказҳои салтанати онҳо Карнаим ва Ашторӯт ва Эдрей ва Мисур ва Беон буданд.
11Ва Худованд онҳоро барои аъмоли бади онҳо нобуд кард, зеро ки онҳо хеле бадкирдор буданд, ва амӯриён дар ҷои онҳо маскан гирифтанд, бадкор ва гунаҳкор, ва имрӯз қавме нест, ки тамоми гуноҳҳои худро пурра анҷом дода бошад, ва онҳо дигар умри дароз дар рӯи замин надоштаанд.
12 Ва Яъқуб Лобонро фиристод, ва ӯ ба Байнаннаҳрайн, замини шарқ, рафт; ва Яъқуб ба замини Ҷилъод баргашт.
13 Ва ӯ дар моҳи нӯҳум, дар моҳи ёздаҳуми он, аз Яббоқ гузашт. Ва дар он рӯз бародараш Эсов назди ӯ омад, ва бо ӯ оштӣ шуд, ва аз ӯ ба сарзамини Сеир рафт, вале Яъқуб дар хаймаҳо зиндагӣ мекард.
14 Ва дар соли аввали ҳафтаи панҷум, дар ин юбилей [21:36 AM], ӯ аз Урдун убур карда, дар он тарафи

Урдун маскан гирифт ва гӯсфандони худро аз баҳри теппа то Байт-Шон ва то Дӯтон ва то ҷангали Акрабим чаронид.
15 Ва барои падараш Исҳоқ тамоми дороияш, либос, хӯрок, гӯшт, нӯшокӣ, шир, равған, панир ва чанд хурмои водӣ фиристод.
16 Ва ба модараш Ривқо низ соле чор маротиба, байни моҳҳо, байни шудгор ва дарав, байни тирамоҳ ва борон (мавсим) ва байни зимистон ва баҳор, то бурҷи Иброҳим.
17Зеро ки Исҳоқ аз чоҳи Қасам баргашта, ба бурҷи падараш Иброҳим баромад ва дар он ҷо аз писараш Эсов ҷудо зиндагӣ кард.
18 Зеро дар айёми рафтани Яъқуб ба Байнаннаҳрайн, Эсов зане барои Маҳалат, духтари Исмоил, гирифт ва тамоми рамаҳои падар ва занонашро ҷамъ кард, ва баромада, дар кӯҳи Сеир маскан гирифт, ва падараш Исҳоқро дар чоҳи Қасам танҳо гузошт.
19 Ва Исҳоқ аз чоҳи Қасам баромада, дар бурҷи падараш Иброҳим, ки дар кӯҳҳои Ҳебрӯн аст, маскан гирифт.
20 Ва Яъқуб ҳар чизеро, ки мефиристод, гоҳ-гоҳ ба падару модараш мефиристод, ҳар чизе ки ба онҳо лозим буд, ва онҳо Яъқубро бо тамоми дилу ҷонашон баракат медоданд.

БОБИ 30

1 Ва дар соли аввали ҳафтаи шашум [21:43] ӯ дар моҳи чорум ба Салем, дар шарқи Шакем, бо саломатӣ рафт.
2 Ва дар он ҷо Дино, духтари Яъқубро, ба хонаи Шакем, писари Ҳамӯри ҳивӣ, ки ҳокими он замин буд, бурданд; ва Шакем бо вай хобид ва ӯро ба номуси ӯ таҷовуз кард, ва ӯ духтари хурдсоле буд, ки дувоздаҳсола буд.
3 Ва ӯ аз падар ва бародаронаш илтимос кард, ки духтарро ба занӣ диҳанд. Ва Яъқуб ва писаронаш аз мардуми Шакем хашмгин шуданд, зеро ки онҳо хоҳари худ Диноро ба дашном дода буданд ва бо онҳо бо нияти бад сухан гуфта, фиреб дода, фиреб дода буданд.
4Ва Шимъӯн ва Левӣ ногаҳон ба Шакем омаданд ва бар ҳамаи сокинони Шакем доварӣ карданд ва ҳамаи мардонеро, ки дар он ҷо ёфтанд, куштанд ва як нафарро ҳам дар он боқӣ нагузоштанд: ҳамаро бо азоб куштанд, зеро ки ба хоҳари худ Дино беэътиноӣ карда буданд.
5Ва бигзор минбаъд духтари Исроил дигар чунин нашавад, ки палид шавад; зеро дар осмон бар онҳо доварӣ карда шудааст, то ки ҳамаи мардони шакемиёнро бо шамшер нобуд кунанд, зеро онҳо дар Исроил шарманда карда буданд.
6 Ва Худованд онҳоро ба дасти писарони Яъқуб супурд, то ки онҳоро бо шамшер нобуд кунанд ва бар онҳо доварӣ кунанд, ва дигар дар Исроил чунин нашавад, ки бокираи Исроил палид карда шавад.
7Ва агар касе дар Исроил бошад, ки хоҳад духтар ё хоҳари худро ба касе аз насли халқҳо диҳад, бояд ҳатман кушта шавад ва ӯро сангсор кунанд, зеро ки ӯ дар Исроил шарманда кардааст; ва занро дар оташ хоҳанд сӯзонд, зеро ки вай номи хонадони падарашро беҳурмат кардааст, ва аз Исроил решакан карда мешавад.
8 Ва бигзор дар Исроил дар тамоми айёми наслҳои замин зинокор ва нопокӣ ёфт нашавад; зеро ки Исроил барои Худованд муқаддас аст, ва ҳар касе ки онро палид кардааст, ҳатман хоҳад мурд; ӯро бо сангҳо сангсор кунанд.
9 Зеро ки дар лавҳаҳои осмонӣ дар бораи тамоми насли Исроил чунин амр ва навишта шудааст: ҳар кӣ онро палид кунад, ҳатман хоҳад мурд ва бо сангсор карда хоҳад шуд.
10 Ва ин шариат маҳдудияти рӯзҳо ва бахшиш ва кафорате надорад, балки марде ки духтари худро фосид кардааст, дар миёни тамоми Исроил решакан карда мешавад, зеро ки ӯ аз насли худ ба Малух дода, ба таври нопокона онро ифлос кардааст.
11 Ва ту, эй Мусо, ба банӣ-Исроил амр фармо ва онҳоро насиҳат намо, ки духтарони худро ба ғайрияҳудиён надиҳанд ва духтарони ғайрияҳудиёнро ба писарони худ нагиранд, зеро ки ин дар назари Худованд зишт аст.
12 Аз ин рӯ, ман барои ту дар суханони Таврот ҳамаи аъмоли шакемиёнро, ки бар зидди Дино анҷом додаанд, ва он чиро писарони Яъқуб гуфтаанд: «Мо духтари худро ба марде ки номахтун аст, намедиҳем, зеро ки ин барои мо шарманда буд», навиштаам.
13 Ва ин барои Исроил, барои зиндагон ва барои онҳое ки духтарони халқҳоро мегиранд, нангин аст, зеро ин барои Исроил ифлос ва нафратовар аст.
14Ва агар Исроил зане аз духтарони халқҳо дошта бошад, ё яке аз духтарони худро ба марде аз халқҳо дода бошад, аз ин нопокӣ халос нахоҳад шуд.
15 Зеро вабо бар вабо ва лаънат бар лаънат хоҳад буд, ва ҳар доварӣ ва вабо ва лаънат бар ӯ хоҳад омад: агар ӯ ин корро кунад, ё чашмонашро аз онҳое, ки нопокӣ мекунанд, ё онҳое, ки маъбади Худовандро палид мекунанд, ё онҳое, ки номи муқаддаси Ӯро беҳурмат мекунанд, пинҳон кунад, пас тамоми халқ якҷоя барои тамоми нопокӣ ва зишткории ин мард маҳкум хоҳад шуд.
16 Ва ҳеҷ гуна рӯйбинӣ ба одамон нахоҳад буд [ва ба онҳо таваҷҷӯҳ нахоҳад кард] ва меваҳо, ҳадияҳо, қурбониҳои сӯхтанӣ ва равғанро аз дасти ӯ нахоҳад гирифт, ва бӯи хуши онро нахоҳад хӯрд, то ки онро бипазирад; ва ҳар мард ё зане дар Исроил, ки маъбадро палид мекунад, чунин хоҳад шуд.
17 Барои ҳамин ба ту амр додам, ки ин шаҳодатро ба Исроил бигӯй: бубин, ки шакемиён ва писаронашон чӣ гуна буданд: чӣ гуна онҳо ба дасти ду писари Яъқуб таслим карда шуданд ва онҳоро бо азоб куштанд, ва ин барои онҳо адолат ҳисоб карда шуд ва барои онҳо адолат навишта шудааст.
18 Ва насли Левӣ барои коҳинӣ ва левизодагон интихоб карда шуд, то ки онҳо дар назди Худованд хизмат кунанд, чунон ки мо ҳамеша, ва Левӣ ва писаронаш то абад баракат ёбанд; зеро ӯ ҷидду ҷаҳд дошт, ки адолат ва доварӣ ва интиқомро аз ҳамаи онҳое, ки бар зидди Исроил бархоста буданд, ба амал орад.
19 Ва онҳо дар лавҳаҳои осмонӣ баракат ва адолатро дар назди Худои ҳама ҳамчун шаҳодат ба лутфи Ӯ менависанд:

20 Ва мо адолатеро, ки ин мард дар тӯли умраш, дар ҳама фаслҳои сол, ба ҷо оварда буд, дар хотир дорем; то он даме ки ҳазор насл онро сабт кунанд, ва он ба ӯ ва ба насли баъд аз ӯ хоҳад расид, ва ӯ дар лавҳаҳои осмонӣ ҳамчун дӯст ва марди одил сабт шудааст.
21 Ҳамаи ин қиссаро ман барои ту навиштаам ва ба ту амр додаам, ки ба банӣ-Исроил бигӯй, ки гуноҳ накунанд ва аз қонунҳо нагузаранд ва аҳдеро, ки барояшон муқаррар шудааст, нашикананд, балки онро иҷро кунанд ва ҳамчун дӯстон сабт шаванд.
22 Аммо агар онҳо аз ҳад гузаранд ва бо ҳар роҳ нопокӣ кунанд, дар лавҳаҳои осмонӣ ҳамчун душманон навишта хоҳанд шуд ва аз китоби ҳаёт нобуд карда хоҳанд шуд ва дар китоби онҳое ки нобуд карда мешаванд ва бо решакан кардани онҳо аз замин сабт хоҳанд шуд.
23 Ва дар рӯзе ки писарони Яъқуб Шакемро куштанд, дар осмон ба фоидаи онҳо навишта шуд, ки онҳо адолат ва росткорӣ ва интиқомро аз гунаҳкорон ба амал овардаанд, ва он барои баракат навишта шудааст.
24 Ва хоҳари худ Диноро аз хонаи Шакем берун оварданд, ва ҳар он чиро, ки дар Шакем буд, яъне гӯсфандон ва говҳо ва харҳо ва тамоми сарват ва тамоми рамаҳои онҳоро асир карданд ва ҳамаро назди падарашон Яъқуб оварданд.
25 Ва ӯ онҳоро барои он ки шаҳрро бо шамшер кушта буданд, сарзаниш кард, зеро аз сокинони он замин, аз канъониён ва фариззиён, метарсид.
26Ва тарси Худованд ҳамаи шаҳрҳои атрофи Шакемро фаро гирифт, ва онҳо барои таъқиб кардани писарони Яъқуб барнахостанд, зеро ки тарс онҳоро фаро гирифта буд.

БОБИ 31

1 Ва дар моҳи нав Яъқуб ба тамоми аҳли байти худ гуфт: «Худро пок кунед ва либосҳои худро иваз кунед ва биёед бархезем ва ба Байт-Ил равем, ки дар он ҷо ман дар рӯзе ки аз пеши бародарам Эсов гурехтам, ба Ӯ назр карда будам, зеро ки ӯ бо ман буд ва маро ба ин замин бо сулҳ овард, ва худоёни бегонаро, ки дар миёни шумо ҳастанд, дур кунед».
2 Ва онҳо худоёни бегона ва он чиро, ки дар гӯшҳояшон ва дар гарданашон буд, ва бутҳоеро, ки Роҳел аз падараш Лобон дуздида буд, пурра ба Яъқуб дод, партофтанд. Ва ӯ онҳоро сӯзонд ва пора-пора кард ва нобуд кард ва дар зери дарахти булуте, ки дар замини Шакем аст, пинҳон кард.
3 Ва ӯ дар моҳи наврӯзии моҳи ҳафтум ба Байт-Ил рафт. Ва дар ҷое ки хобида буд, қурбонгоҳе сохт ва дар он ҷо сутун гузошт, ва ба падараш Исҳоқ ва ба модараш Ривқо хабар фиристод, ки барои қурбонӣ назди ӯ биёяд.
4 Ва Исҳоқ гуфт: «Бигзор писарам Яъқуб биёяд ва пеш аз мурданам ӯро бубинам».
5 Ва Яъқуб назди падараш Исҳоқ ва назди модараш Ривқо, ба хонаи падараш Иброҳим рафт, ва ду писараш, Левӣ ва Яҳудоро, бо худ бурд, ва назди падараш Исҳоқ ва модараш Ривқо омад.
6 Ва Ривқо аз бурҷ ба пеши он баромад, то Яъқубро бӯса кунад ва ӯро ба оғӯш гирад, зеро рӯҳаш аз нав зинда шуда буд, вақте ки шунид: «Инак, писарат Яъқуб омадааст», ва ӯро бӯсид.
7 Ва ӯ ду писари ӯро дид ва онҳоро шинохт ва ба ӯ гуфт: «Оё инҳо писарони ту ҳастанд, писарам?» Ва онҳоро ба оғӯш гирифт ва бӯсид ва баракат дод ва гуфт: «Насли Иброҳим дар ту машҳур хоҳад шуд ва шумо дар замин баракат хоҳед ёфт».
8 Ва Яъқуб назди падараш Исҳоқ, ба ҳуҷрае ки ӯ хобида буд, даромад, ва ду писараш бо ӯ буданд; ва дасти падарашро гирифт ва хам шуда, ӯро бӯсид; ва Исҳоқ ба гардани писараш Яъқуб часпида, ба гарданаш гирист.
9 Ва торикӣ чашмони Исҳоқро фаро гирифт ва ӯ ду писари Яъқуб, Левӣ ва Яҳудоро дид ва гуфт: «Оё инҳо писарони ту ҳастанд, писарам?» Зеро онҳо мисли ту ҳастанд.
10 Ва ба ӯ гуфт, ки онҳо дар ҳақиқат писарони ӯ ҳастанд: «Ва ту дар ҳақиқат дидед, ки онҳо дар ҳақиқат писарони ман ҳастанд».
11 Ва онҳо ба ӯ наздик шуданд, ва ӯ рӯй гардонда, онҳоро бӯсид ва ҳардуро ба оғӯш гирифт.
12 Ва рӯҳи нубувват ба даҳони ӯ нозил шуд ва ӯ Левиро бо дасти росташ ва Яҳудоро бо дасти чапаш гирифт.
13 Ва ӯ аввал ба Левӣ рӯй овард ва аввал ӯро баракат дод ва ба ӯ гуфт: «Бигзор Худои ҳама, Худованди ҳама давру замон, ту ва фарзандонатро дар тамоми давру замон баракат диҳад».
14 Ва бигзор Худованд ба ту ва ба насли ту бузургӣ ва ҷалоли бузурге ато кунад ва ту ва насли туро аз миёни ҳама башар ба Ӯ наздик гардонад, то дар маъбади Ӯ ҳамчун фариштагони ҳузур ва муқаддасон хизмат кунанд. (Ҳамон тавре ки) онҳо насли писарони ту барои ҷалол, бузургӣ ва муқаддасӣ хоҳанд буд ва онҳоро то абад бузург гардонад.
15 Ва онҳо доварон ва ашрофон ва сардорони тамоми насли банӣ-Яъқуб хоҳанд буд; онҳо каломи Худовандро бо адолат баён хоҳанд кард, ва ҳамаи довариҳои Ӯро бо адолат доварӣ хоҳанд кард, ва роҳҳои Маро ба Яъқуб ва роҳҳои Маро ба Исроил эълон хоҳанд кард. Баракати Худованд дар даҳони онҳо дода хоҳад шуд, то ки ҳамаи насли маҳбубонро баракат диҳад.
16 Модарат номи туро Левӣ ниҳодааст ва номи туро аз рӯи адолат ниҳодааст; ту ба Худованд пайваст хоҳӣ шуд ва бо ҳамаи писарони Яъқуб шарик хоҳӣ шуд; бигзор суфраи Ӯ аз они ту бошад, ва ту ва писаронат аз он бихӯранд; ва суфраи ту то насл пур бошад, ва хӯроки ту то насл кам нашавад.
17 Ва бигзор ҳамаи онҳое ки аз ту нафрат доранд, дар пеши ту афтода, ва бигзор ҳамаи душманонат решакан ва нобуд шаванд; ва муборак бошад касе ки туро баракат медиҳад, ва ҳар қавме ки туро лаънат мекунад, малъун бод».
18 Ва ба Яҳудо гуфт: «Бигзор Худованд ба ту қувват ва қудрат диҳад, то ҳамаи онҳоеро, ки аз ту нафрат доранд, поймол кунӣ; ту ва яке аз писаронат бар писарони Яъқуб сарвар хоҳӣ буд; бигзор номи ту ва номи писаронат паҳн шавад ва дар ҳар сарзамин ва минтақа паҳн шавад. Он гоҳ халқҳо пеши рӯи ту хоҳанд тарсид, ва ҳамаи халқҳо ба ларза хоҳанд омад.

19 Дар Ту мадади Яъқуб хоҳад буд, ва дар Ту наҷоти Исроил ёфт хоҳад шуд.

20 Ва вақте ки ту бар тахти ифтихори адолати худ нишинӣ, барои тамоми насли писарони маҳбуб сулҳу осоиштагии бузурге хоҳад буд; баракатёфтагон бар шумо, ва ҳамаи онҳое ки аз шумо нафрат доранд ва шуморо озор медиҳанд ва шуморо лаънат мекунанд, решакан ва аз замин нобуд карда, лаънат карда мешаванд».

21 Ва ӯ рӯй гардонда, боз ӯро бӯсид ва ба оғӯш гирифт ва хеле шод шуд, зеро писарони писари худ Яъқубро бо ростӣ дида буд.

22 Ва аз миёни пойҳояш берун рафта, ба замин афтод ва ба ӯ таъзим кард; ва онҳоро баракат дод ва он шаб бо падараш Исҳоқ хобид, ва онҳо бо шодӣ хӯрданд ва нӯшиданд.

23 Ва ду писари Яъқубро, якеро ба тарафи росташ ва дигареро ба тарафи чапаш, хобонд, ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд.

24 Ва Яъқуб тамоми шаб ба падараш ҳама чизро нақл кард, ки чӣ гуна Худованд ба ӯ раҳми бузурге зоҳир карда буд ва чӣ гуна ӯро дар ҳамаи роҳҳояш баракат дода ва аз ҳама бадиҳо муҳофизат карда буд.

25 Ва Исҳоқ Худои падараш Иброҳимро, ки раҳм ва адолати Худро аз фарзандони бандааш Исҳоқ дур накарда буд, баракат дод.

26 Ва субҳ Яъқуб ба падараш Исҳоқ назреро, ки ба Худованд дода буд, ва рӯъёеро, ки дида буд, ва қурбонгоҳе сохтааст, ва ҳама чиз барои қурбонӣ дар пеши Худованд, чунон ки Ӯ қасам дода буд, омода аст ва омада, ӯро ба хар савор кунад.

27 Ва Исҳоқ ба писараш Яъқуб гуфт: «Ман наметавонам бо ту биравам, зеро ки пир шудаам ва наметавонам роҳро бардорам; писарам, ба саломатӣ бирав, зеро ки имрӯз саду шасту панҷ сол дорам; дигар наметавонам сафар кунам; модаратро ба хар савор кун ва бигзор вай бо ту биравад».

28 Ва ман медонам, писарам, ки ту ба хотири ман омадаӣ ва имрӯз муборак бошад, ки маро зинда дидаӣ, ва ман низ туро дидам, писарам.

29 Бигзор ту муваффақ шавӣ ва назри кардаатро иҷро кунӣ; ва назри худро ба таъхир наандоз, зеро ту барои назр ба ҷавобгарӣ кашида мешавӣ; пас акнун барои иҷрои он шитоб кун ва бигзор Ӯ аз Офаридагори ҳама чиз, ки ту ба Ӯ назр кардаӣ, хушнуд шавад».

30 Ва ба Ривқо гуфт: «Бо писарат Яъқуб бирав». Ва Ривқо бо писараш Яъқуб, ва Дебӯро бо вай, рафт, ва онҳо ба Байт-Ил омаданд.

31 Ва Яъқуб дуоеро, ки падараш ӯ ва ду писараш, Левӣ ва Яҳудоро, ки бо он баракат дода буд, ба ёд овард ва шод шуд ва Худои падаронаш Иброҳим ва Исҳоқро баракат дод.

32 Ва ӯ гуфт: «Акнун ман медонам, ки умеди абадӣ дорам ва писаронам низ, пеши Худои ҳама», ва дар бораи ин ду чунин муқаррар шудааст; ва онҳо инро ҳамчун шаҳодати абадӣ барои онҳо дар лавҳаҳои осмонӣ сабт мекунанд, ки чӣ тавр Исҳоқ онҳоро баракат дод.

БОБИ 32

1 Ва ӯ он шабро дар Байт-Ил гузаронд ва Левӣ хоб дид, ки онҳо ӯро коҳини Худои Таоло таъин кардаанд, ӯ ва писаронашро то абад; ва ӯ аз хоб бедор шуд ва Худовандро ҳамду сано хонд.

2 Ва Яъқуб субҳи барвақт, рӯзи чордаҳуми ҳамин моҳ, бархоста, аз ҳар чизе ки бо ӯ омада буд, аз одамон ва чорво, аз тилло ва ҳар зарф ва либос, даҳяк дод; бале, аз ҳама чиз даҳяк дод.

3 Ва дар он рӯзҳо Роҳел бо писараш Биньёмин ҳомиладор шуд. Ва Яъқуб писарони худро аз ӯ боло шумурд ва Левӣ ба насиби Худованд афтод, ва падараш ӯро либосҳои коҳинӣ пӯшонд ва дастонашро пур кард.

4 Ва дар рӯзи понздаҳуми ҳамин моҳ, ӯ чордаҳ гов аз миёни чорво, бисту ҳашт қӯчқор, чилу нӯҳ гӯсфанд, ҳафт барра ва бисту як бузро барои қурбонии сӯхтанӣ бар қурбонгоҳи қурбонӣ назди қурбонгоҳ овард, ки бӯи гуворо ба ҳузури Худо мерасид.

5Ин қурбонии ӯ буд, бар тибқи назре, ки ӯ қасам хӯрда буд, ки даҳякро бо қурбониҳои мева ва қурбониҳои нӯшокии онҳо медиҳад.

6Ва ҳангоме ки оташ онро фурӯ бурд, ӯ бар оташи болои оташ бухур сӯзонд ва барои қурбонии шукрона ду гов, чор қӯчқор, чор гӯсфанд, чор буз, ду гӯсфанди яксола ва ду бузғола овард; ва ӯ ҳар рӯз ҳафт рӯз чунин мекард.

7 Ва ӯ, ҳамаи писаронаш ва одамонаш, дар он ҷо ҳафт рӯз бо шодмонӣ хӯрок мехӯрданд ва Худовандро, ки ӯро аз ҳамаи ранҷу азобаш раҳоӣ дода буд ва ба ӯ назр карда буд, баракат медоданд ва шукр мегуфтанд.

8 Ва ӯ ҳамаи ҳайвоноти покро даҳяк дод ва қурбонии сӯхтанӣ кард, вале ҳайвоноти нопокро ба писари худ Левӣ надод, ва тамоми ҷонҳои одамонро ба ӯ дод.

9 Ва Левӣ дар Байт-Ил пеш аз падараш Яъқуб, бар ивази даҳ бародараш, вазифаи коҳиниро тарк кард ва дар он ҷо коҳин буд, ва Яъқуб назр кард: ва ӯ даҳякро ба Худованд боз дод ва онро тақдис кард, ва он барои Ӯ муқаддас гардид.

10 Ва аз ин рӯ, он дар лавҳаҳои осмонӣ ҳамчун қонуне муқаррар шудааст, ки даҳякро боз даҳякро дар пеши Худованд сол ба сол, дар ҷое ки номи Ӯ бояд сокин шавад, бихӯранд, ва барои ин қонун маҳдудияти рӯзҳо вуҷуд надорад.

11 Ин фармон навишта шудааст, то ки он сол ба сол бо хӯрдани даҳяки дуюм дар назди Худованд дар ҷое, ки интихоб шудааст, иҷро шавад ва аз имсол то соли оянда ҳеҷ чиз аз он зиёд нашавад.

12Зеро ки дар соли он тухмӣ то рӯзҳои ҷамъоварии тухмии сол, ва шароб то рӯзҳои шароб ва равған то рӯзҳои мавсимаш хӯрда хоҳад шуд.

13 Ва ҳар он чи аз он боқӣ монда, кӯҳна шавад, бигзор онро ифлос ҳисоб кунанд; бигзор онро дар оташ сӯзонанд, зеро он наҷис аст.

14 Ва бигзор онҳо онро якҷоя дар маъбад бихӯранд ва нагузоранд, ки он кӯҳна шавад.

15 Ва ҳамаи ушрҳои гову гӯсфандон барои Худованд муқаддас хоҳанд буд ва ба коҳинони Ӯ тааллуқ хоҳанд дошт, ки онҳоро сол ба сол дар ҳузури Ӯ хоҳанд хӯрд; зеро ки дар бораи ушр бар лавҳаҳои осмонӣ чунин муқаррар ва ҳаккокӣ шудааст.

16 Ва шаби дигар, дар рӯзи бисту дуюми ҳамин моҳ,
Яъқуб қарор кард, ки он ҷойро бино кунад ва ҳавлиро
бо девор иҳота кунад ва онро барои худаш ва
фарзандонаш баъд аз ӯ то абад муқаддас гардонад.
17 Ва Худованд шабона ба ӯ зоҳир шуд ва ӯро баракат
дод ва ба ӯ гуфт: «Номи туро Яъқуб нахонанд, балки
Исроил номи туро хоҳанд хонд».
18 Ва боз ба ӯ гуфт: «Ман Худованде ҳастам, ки осмон
ва заминро офаридаам, ва туро афзун ва хеле афзун
хоҳам кард, ва подшоҳон аз ту пайдо хоҳанд шуд, ва
онҳо дар ҳар ҷое ки пои банӣ-одам тай кардааст,
доварӣ хоҳанд кард».
19 Ва ба насли ту тамоми заминеро, ки зери осмон аст,
хоҳам дод, ва онҳо ҳамаи халқҳоро мувофиқи
хоҳишҳои худ доварӣ хоҳанд кард, ва баъд аз он
тамоми заминро ба даст оварда, онро то абад мерос
хоҳанд гирифт».
20 Ва Ӯ бо ӯ сӯҳбатро ба итмом расонда, аз пеши ӯ
боло рафт; ва Яъқуб нигоҳ кард, то он даме ки ба
осмон сууд кард.
21 Ва ӯ дар рӯъёи шаб дид, ки инак фариштае аз осмон
фуруд омад ва ҳафт лавҳа дар дасташ дошт ва онҳоро
ба Яъқуб дод, ва ӯ онҳоро хонд ва ҳама чизеро, ки дар
он навишта шудааст, медонист, ки дар тамоми наслҳо
ба сари ӯ ва писаронаш меояд.
22 Ва ӯ ҳар он чиро, ки дар лавҳаҳо навишта шуда буд,
ба ӯ нишон дод ва ба ӯ гуфт: «Ин ҷойро бино накун ва
онро ба маъбади абадӣ табдил надеҳ ва дар ин ҷо
маскан нагир, зеро ин ҷо ҷои муносиб нест. Ба хонаи
падарат Иброҳим рав ва то рӯзи марги падарат бо
падарат Исҳоқ зиндагӣ кун».
23 Зеро ки ту дар Миср дар сулҳу осоиштагӣ хоҳӣ мурд,
ва дар ин замин бо эҳтиром дар қабри падаронат, бо
Иброҳим ва Исҳоқ, дафн хоҳӣ шуд.
24 Натарс, зеро ончунон ки ту онро дидаӣ ва хондаӣ,
ҳамааш ҳамин тавр хоҳад шуд; ва ту ҳама чизро чунон
ки дидаӣ ва хондаӣ, навис».
25 Ва Яъқуб гуфт: «Худовандо, чӣ гуна ман метавонам
ҳар чизеро, ки хонда ва дидаам, ба ёд орам?» Ва ӯ ба ӯ
гуфт: «Ҳама чизро ба ёди ту хоҳам овард».
26 Ва ӯ аз пеши ӯ боло рафт ва аз хоб бедор шуд ва ҳар
чизеро, ки хонда ва дида буд, ба ёд овард ва ҳар
суханеро, ки хонда ва дида буд, навишт.
27 Ва ӯ дар он ҷо рӯзи дигарро ҷашн гирифт, ва дар он
ҷо, мувофиқи ҳамаи он чизе ки дар рӯзҳои пештара
қурбонӣ мекард, қурбонӣ кард, ва номи онро «Илова»
номид, зеро ки ин рӯз илова карда шуд ва рӯзҳои
пештараро «Ид» номид.
28 Ва чунин зоҳир шуд, ки бояд чунин шавад ва дар
лавҳаҳои осмонӣ навишта шудааст: аз ин рӯ ба ӯ ваҳй
шуд, ки онро ҷашн гирад ва онро ба ҳафт рӯзи ид илова
кунад.
29 Ва номи онро «Илова» номиданд, зеро он дар
рӯзҳои ид, мувофиқи шумораи рӯзҳои сол, сабт мешуд.
30 Ва шаби бисту сеюми ҳамин моҳ, парастори Дебора
Ривқо вафот кард ва ӯро дар зери шаҳр, дар зери
булути наҳр дафн карданд ва ӯ номи ин маконро дарёи
Дебора ва булутро булути мотами Дебора номид.
31 Ва Ривқо рафта, ба хонаи худ назди падараш Исҳоқ
баргашт, ва Яъқуб гӯсфандон, гӯсфандон ва бузҳоро бо
дасти вай фиристод, то ки барои падараш хӯроке тайёр
кунад, ки ӯ мехост.
32 Ва ӯ аз паси модараш рафт, то ба сарзамини
Кабратон расид ва дар он ҷо маскан гирифт.
33 Ва Роҳел шабона писаре зоид ва ӯро «Писари ғами
ман» ном гузошт, зеро ки ӯ аз таваллуди ӯ азоб кашид;
вале падараш ӯро Бинёмин, дар рӯзи ёздаҳуми моҳи
ҳаштум, дар аввали ҳафтаи шашуми ин юбилей, ном
гузошт. [21:43 AM]
34 Ва Роҳел дар он ҷо вафот кард ва дар замини Эфрот,
ки Байт-Лаҳм ном дорад, дафн карда шуд; ва Яъқуб
сутуне бар қабри Роҳел, дар роҳе, ки болои қабри ӯ буд,
сохт.

БОБИ 33

1 Ва Яъқуб рафта, дар ҷануби Маҷдаладреф маскан
гирифт ва дар моҳи нав, моҳи даҳум, назди падараш
Исҳоқ ва занаш Леё рафт.
2 Ва Рубен Билҳо, канизи Роҳел, ва канизи падараш,
дид, ки дар ҷои пинҳоне дар об ғусл мекунад, ва ба вай
ошиқ шуд.
3 Ва шабона пинҳон шуд ва ба хонаи Билҳо даромад ва
ӯро дид, ки танҳо рӯи бистар дар хонааш хобида буд.
4 Ва ӯ бо вай хобид, ва вай бедор шуд ва дид, ки инак,
Реубен бо вай дар бистар хобидааст; ва ӯ лаби кӯрпаи
худро кушода, ӯро дошт ва фарёд зад ва фаҳмид, ки ин
Реубен аст.
5Ва ӯ аз ӯ хиҷолат кашид, ва дасташро аз ӯ раҳо кард,
ва ӯ гурехт.
6Вай аз ин ҳодиса сахт гиря кард ва ба касе нагуфт.
7 Ва вақте ки Яъқуб баргашта, ӯро ҷустуҷӯ кард, вай ба
ӯ гуфт: «Ман барои ту пок нестам, зеро ки ман дар
назди ту олуда шудаам; зеро ки Реубен маро олуда
кардааст ва шабона бо ман хобидааст, ва ман хоб будам
ва то он даме ки ӯ домани маро кушод ва бо ман хобид,
чизе нафаҳмидам».
8 Ва Яъқуб аз Реубен сахт хашмгин шуд, зеро ки бо
Билҳо хобида буд, аз он ки домани падаршро кушода
буд.
9 Ва Яъқуб дигар ба вай наздик нашуд, зеро ки Реубен
ӯро ба номӯси худ кашида буд. Ва ҳар касе ки домани
падаршро ошкор кунад, кори ӯ бағоят бад аст, зеро ки
ӯ дар назари Худованд нафратовар аст.
10 Аз ин рӯ, дар лавҳаҳои осмонӣ навишта ва амр
шудааст, ки мард набояд бо зани падараш ҳамхоба
шавад ва домани падаршро воз накунад, зеро ин наҷис
аст: онҳо ҳатман якҷоя хоҳанд мурд, марде ки бо зани
падараш ҳамхоба мешавад ва зан низ, зеро ки онҳо дар
замин корҳои нопок кардаанд.
11 Ва дар қавме ки Ӯ онро ҳамчун мероси худ интихоб
кардааст, дар ҳузури Худои мо ҳеҷ чизи нопок нахоҳад
буд.
12 Ва боз бори дуюм навишта шудааст: «Малъун бод
касе ки бо зани падараш ҳамхоба мешавад, зеро ки
шарми падаршро ошкор кардааст»; ва ҳамаи
муқаддасони Худованд гуфтанд: «Бигзор ҳамин тавр
бошад, ҳамин тавр бошад».
13 Ва ту, эй Мусо, ба банӣ-Исроил амр фармо, ки ин
каломро риоя кунанд; зеро ки ин ҷазои марг аст; ва он
нопок аст, ва кафорати абадӣ барои касе, ки ин корро

кардааст, вуҷуд надорад, балки бояд кушта шавад ва кушта шавад ва бо сангсор зада шавад ва аз миёни қавми Худои мо решакан карда шавад.
14 Зеро ба ҳеҷ касе, ки дар Исроил чунин мекунад, иҷозат дода намешавад, ки як рӯз ҳам дар рӯи замин зинда бимонад, зеро ки ӯ зишт ва нопок аст.
15 Ва бигзор онҳо нагӯянд: «Ба Рубен ҳаёт ва бахшиш дода шуд, баъд аз он ки бо канизи падараш хобид, ва ба вай низ, гарчанде ки вай шавҳар дошт, ва шавҳараш Яъқуб, падараш, ҳанӯз зинда буд».
16 Зеро ки то он вақт фармон, доварӣ ва шариат барои ҳама пурра зоҳир нашуда буд, балки дар айёми ту ҳамчун қонуни фаслҳо ва рӯзҳо ва қонуни абадӣ барои наслҳои абадӣ зоҳир шудааст.
17 Ва барои ин шариат анҷоми рӯзҳо ва кафорате нест, балки ҳардуи онҳо бояд дар миёни халқ решакан карда шаванд; дар рӯзе ки онро содир карданд, онҳоро бояд мекушанд.
18 Ва ту, эй Мусо, онро барои Исроил бинавис, то ки онҳо онро риоя кунанд ва мувофиқи ин суханон амал кунанд ва гуноҳе накунанд, ки боиси марг гардад, зеро Худованд Худои мо довар аст, ки ба одамон беэътиноӣ намекунад ва тӯҳфаҳоро қабул намекунад.
19Ва ин суханони аҳдро ба онҳо бигӯ, то ки онҳо бишнаванд ва риоя кунанд ва аз онҳо эҳтиёт бошанд, ва нобуд нашаванд ва решакан нашаванд, зеро ҳамаи онҳое ки онро дар рӯи замин ба ҳузури Худои мо содир мекунанд, нопокӣ ва зиштӣ ва олудагӣ ва ифлосӣ аст.
20 Ва гуноҳе аз зиное, ки онҳо дар рӯи замин мекунанд, бузургтар нест; зеро Исроил халқи муқаддас барои Худованд Худои худ ва халқи меросӣ, халқи коҳин ва шоҳона ва моликияти Ӯст; ва чунин нопокӣ дар миёни халқи муқаддас пайдо нахоҳад шуд.
21 Ва дар соли сеюми ин ҳафтаи шашум [соати 21:45] Яъқуб ва ҳамаи писаронаш рафта, дар хонаи Иброҳим, дар наздикии падараш Исҳоқ ва модараш Ривқо, маскан гирифтанд.
22 Ва номҳои писарони Яъқуб инҳо буданд: нахустзодааш Рубен, Шимъӯн, Левӣ, Яҳудо, Иссокор, Забулун, писарони Леё; писарони Роҳел, Юсуф ва Бинёмин; писарони Билҳо, Дон ва Нафтолӣ; писарони Зилпо, Ҷод ва Ошер; ва Дино, духтари Леё, духтари ягонаи Яъқуб.
23 Ва онҳо омада, ба Исҳоқ ва Ривқо саҷда карданд ва онҳоро дида, Яъқуб ва ҳамаи писаронашро баракат доданд; ва Исҳоқ хеле шод шуд, зеро писарони Яъқубро, писари хурдии худ, дид ва онҳоро баракат дод.

БОБИ 34

1 Ва дар соли шашуми ин ҳафтаи ин чилу чоруми юбилей [21:48 AM] Яъқуб писаронашро барои чаронидани гӯсфандонашон ва хизматгоронашро бо онҳо ба чарогоҳҳои Шакем фиристод.
2Ва ҳафт подшоҳи амӯриён бар зидди онҳо ҷамъ омаданд, то онҳоро бикушанд, дар зери дарахтон пинҳон шуда, чорвои онҳоро сайд кунанд.
3 Ва Яъқуб, Левӣ, Яҳудо ва Юсуф бо падари худ Исҳоқ дар хона буданд, зеро рӯҳи ӯ ғамгин буд ва онҳо наметавонистанд ӯро тарк кунанд; ва Бинёмин хурдӣ буд ва аз ин сабаб бо падараш монд.
4 Ва подшоҳони Тафу ва подшоҳони Аресо ва подшоҳони Серагон ва подшоҳони Село ва подшоҳони Гаас ва подшоҳони Бетӯрон ва подшоҳони Маанисокир ва ҳамаи онҳое ки дар ин кӯҳҳо (ва) дар ҷангалҳои замини Канъон зиндагӣ мекунанд, омаданд.
5 Ва инро ба Яъқуб хабар дода, гуфтанд: «Инак, подшоҳони амӯриён писарони туро иҳота кардаанд ва рамаҳои онҳоро тороҷ кардаанд».
6 Ва ӯ аз хонаи худ бархост, худаш ва се писараш ва ҳамаи хизматгорони падараш ва хизматгорони худаш, ва бо шаш ҳазор нафар, ки шамшер доштанд, бар зидди онҳо рафт.
7 Ва ӯ онҳоро дар чарогоҳҳои Шакем кушт, ва онҳоеро, ки гурехта буданд, таъқиб кард, ва онҳоро бо дами шамшер кушт, ва Арес, Тафу, Сареган, Село, Амонисокир ва Гагаасро кушт, ва рамаҳои худро баргардонд.
8 Ва ӯ бар онҳо ғолиб омад ва ба онҳо хироҷ гузошт, то ки онҳо ба ӯ хироҷ супоранд, панҷ меваи замини онҳо, ва ӯ Робел ва Тамнатаресро сохт.
9 Ва ӯ бо саломатӣ баргашт ва бо онҳо сулҳ баст, ва онҳо ғуломони ӯ шуданд, то рӯзе ки ӯ ва писаронаш ба Миср рафтанд.
10 Ва дар соли ҳафтуми ин ҳафта [соати 21:49] Юсуфро фиристод, то аз ҳолу аҳволи бародаронаш аз хонааш ба сарзамини Шакем хабар гирад, ва онҳоро дар сарзамини Дӯтон ёфт.
11 Ва онҳо бо ӯ хиёнат карданд ва нақша кашиданд, ки ӯро бикушанд, аммо фикрашонро дигар карданд ва ӯро ба тоҷирони исмоилӣ фурӯхтанд ва ӯро ба Миср оварданд ва ӯро ба Фӯтифар, хоҷасарои фиръавн, сардори ошпазҳо ва коҳини шаҳри Элев, фурӯхтанд.
12 Ва писарони Яъқуб бузғоларо куштанд ва куртаи Юсуфро ба хун тар карданд ва онро дар даҳуми моҳи ҳафтум ба падарашон Яъқуб фиристоданд.
13 Ва ӯ тамоми шаб мотам гирифт, зеро онро шомгоҳон назди ӯ оварда буданд ва ӯ аз мотам гирифта, табларза шуд ва гуфт: «Юсуфро ҳайвони бад хӯрдааст»; ва ҳамаи аҳли хонааш [он рӯз бо ӯ мотам гирифтанд ва] тамоми он рӯз бо ӯ мотам гирифтанд.
14 Ва писарон ва духтараш бархостанд, то ӯро тасаллӣ диҳанд, вале ӯ барои писараш тасаллӣ ёфтан нахост.
15 Ва дар он рӯз Билҳо шунид, ки Юсуф вафот кардааст, ва мотам гирифта, барои ӯ мурд, ва дар Қафратеф зиндагӣ мекард, ва духтараш Дино низ баъд аз марги Юсуф вафот кард.
16 Ва ин се мотам дар як моҳ бар Исроил фаро расид; ва Билҳоро дар рӯ ба рӯи қабри Роҳел дафн карданд, ва духтараш Дино низ, ва онҳо дар он ҷо дафн карда шуданд.
17 Ва як сол барои Юсуф мотам гирифт ва қатъ накард, зеро гуфт: «Бигзор маро барои писарам мотам гирифта, ба гӯр фурорам».
18 Аз ин рӯ, барои банӣ-Исроил муқаррар шудааст, ки дар даҳуми моҳи ҳафтум худро азоб диҳанд — дар рӯзе, ки хабаре, ки ӯро барои Юсуф гирён кард, ба падараш Яъқуб расид — онҳо бояд дар даҳуми моҳи ҳафтум, як маротиба дар як сол, бо як бузғола барои гуноҳҳои худ

кафорат кунанд, зеро онҳо муҳаббати падарашонро нисбат ба писараш Юсуф андӯҳгин карда буданд.
19 Ва ин рӯз муқаррар шудааст, ки онҳо дар он рӯз барои гуноҳҳояшон, барои тамоми ҷиноятҳо ва хатоҳои худ мотам гиранд, то ки дар он рӯз як маротиба дар як сол худро пок кунанд.
20 Ва баъд аз марги Юсуф, писарони Яъқуб барои худ зан гирифтанд. Номи зани Рубен Одо буд; ва номи зани Шимъӯн Адлбоа канъонӣ буд; ва номи зани Левӣ Мелқо аз духтарони Арам, аз насли писарони Тораҳ аст; ва номи зани Яҳудо Бетуэл канъонӣ буд; ва номи зани Иссокор Ҳезоқо; ва номи зани Забулун Ниман; ва номи зани Дон Эгла; ва номи зани Нафтолӣ Расуъ аз Байнаннаҳрайн; ва номи зани Ҷод Мақо; ва номи зани Ошер Иҷона; ва номи зани Юсуф Асенат, мисрӣ; ва номи зани Биньёмин Иёсоқо буд.
21 Шимъӯн тавба кард ва зани дуюмеро аз Байнаннаҳрайн ҳамчун бародаронаш гирифт.

БОБИ 35

1 Ва дар соли аввали ҳафтаи аввали ҷашни чилу панҷум [21:57 AM] Ривқо писараш Яъқубро ҷеғ зад ва ба ӯ дар бораи падар ва бародараш амр дод, ки онҳоро дар тамоми рӯзҳои умраш эҳтиром кунад.
2 Ва Яъқуб гуфт: «Ҳар чизеро, ки ту ба ман фармудӣ, иҷро хоҳам кард; зеро ки ин барои ман шараф ва бузургӣ ва адолат дар ҳузури Худованд хоҳад буд, ки ман онҳоро эҳтиром кунам».
3 Ва ту низ, эй модар, аз замони таваллудам то имрӯз, ҳамаи корҳои худ ва ҳар он чи дар дилам аст, медонӣ, ки ман ҳамеша дар бораи ҳама некӣ фикр мекунам.
4 Ва чӣ тавр ман ин кореро, ки ту ба ман фармудӣ, накунам, то ки падар ва бародарамро эҳтиром кунам!
5 Бигӯ, эй модар, чӣ каҷравие дар ман дидӣ, ки аз он рӯй гардонам ва раҳмат бар ман хоҳад буд».
6 Ва ӯ ба ӯ гуфт: «Писарам, ман дар тамоми умрам дар ту ҳеҷ бадӣ надидаам, балки танҳо корҳои росткор. Аммо ман ба ту рост мегӯям, писарам: ман имсол мемирам ва имсол дар умрам зинда намемонам; зеро ман дар хоб рӯзи маргамро дидам, ки аз саду панҷоҳу панҷ сол зиёдтар зиндагӣ нахоҳам кард; ва инак, ман тамоми рӯзҳои умри худро, ки бояд зиндагӣ кунам, ба анҷом расонидаам».
7 Ва Яъқуб аз суханони модараш хандид, зеро модараш ба ӯ гуфта буд, ки бояд бимирад; ва ӯ рӯ ба рӯи ӯ нишаста буд ва бо тамоми қувваташ заиф набуд, зеро ки ба дарун ва берун мерафт ва медид, ва дандонҳояш қавӣ буданд, ва дар тамоми айёми умраш ҳеҷ бемориӣ ба ӯ нарасидааст.
8 Ва Яъқуб ба вай гуфт: «Хушбахтона ман, модарҷон, агар рӯзҳои ман ба рӯзҳои умри ту наздик шаванд ва қуввати ман мисли қуввати ту бо ман боқӣ монад; ва ту намемирӣ, зеро ки ту бо ман дар бораи марги худ масхара мекунӣ».
9Ва назди Исҳоқ даромада, ба ӯ гуфт: «Аз ту як хоҳиш дорам: ба Эсов қасам хӯр, ки ба Яъқуб зарар намерасонад ва ӯро бо душманӣ таъқиб намекунад, зеро ту медонӣ, ки фикрҳои Эсов аз хурдӣ бад ҳастанд ва дар ӯ ҳеҷ некие нест; зеро ӯ пас аз марги ту мехоҳад ӯро бикушад».
10 Ва ту ҳамаи он чиро, ки ӯ аз рӯзе ки бародараш Яъқуб ба Ҳоррон рафт, то имрӯз кардааст, медонӣ: чӣ гуна ӯ моро бо тамоми дили худ тарк карда, ба мо бадӣ кардааст; рамаҳои туро ба худ кашида гирифтааст ва тамоми дороии туро аз пеши ту гирифтааст.
11 Ва вақте ки мо аз Ӯ илтимос ва илтимос кардем, ки ба мо тааллуқ дошта бошад, ӯ мисли марде ки ба мо раҳм мекард, рафтор кард.
12 Ва ӯ аз ту хашмгин аст, зеро Ту писари комил ва росткори худ Яъқубро баракат додӣ; зеро дар ӯ бадӣ нест, балки танҳо некӣ вуҷуд дорад, ва аз замони омаданаш аз Ҳоррон то имрӯз аз мо чизе нагирифтааст, зеро ҳамеша ҳама чизро дар вақти худ ба мо медиҳад ва бо тамоми дили худ шодӣ мекунад, вақте ки мо аз дасти ӯ мегирем ва Ӯ моро баракат медиҳад, ва аз замони омаданаш аз Ҳоррон то имрӯз аз мо ҷудо нашудааст ва ҳамеша дар хона бо мо мемонад ва моро ситоиш мекунад».
13 Ва Исҳоқ ба вай гуфт: «Ман низ корҳои Яъқубро медонам ва мебинам, ки бо мост, ки чӣ тавр ӯ моро бо тамоми дили худ эҳтиром мекунад; аммо ман Эсовро пештар аз Яъқуб бештар дӯст медоштам, зеро ӯ нахустзода буд; аммо ҳоло ман Яъқубро аз Эсов бештар дӯст медорам, зеро ӯ корҳои бади зиёде кардааст, ва дар ӯ адолат нест, зеро ки ҳамаи роҳҳои ӯ ноҳақӣ ва зулм аст [ва дар атрофи ӯ адолат нест].
14Ва акнун дилам аз ҳамаи аъмоли ӯ ноором аст, ва на ӯ ва на наслаш наҷот нахоҳанд ёфт, зеро онҳо аз замин нобуд карда мешаванд ва аз зери осмон решакан карда мешаванд, зеро ки ӯ Худои Иброҳимро тарк карда, аз паи занонаш ва аз паи нопокии онҳо ва аз паи хатои онҳо рафтааст, худаш ва фарзандонаш.
15 Ва ту ба ман амр медиҳӣ, ки ӯро қасам диҳад, ки бародараш Яъқубро нахоҳад накушад; ҳатто агар қасам хӯрад ҳам, ба қасами худ вафо намекунад ва на некӣ, балки танҳо бадӣ мекунад.
16 Аммо агар ӯ хоҳад, ки бародари худ Яъқубро ба дасти Яъқуб бикушад, ба ӯ супурда мешавад ва ӯ аз дасти Яъқуб халос нахоҳад шуд, зеро ки ӯ ба дасти Яъқуб хоҳад афтод.
17 Ва аз Яъқуб натарс, зеро нигаҳбони Яъқуб бузург ва пуркудрат ва мӯҳтарам аст ва аз нигаҳбони Эсов бештар ситоиш карда мешавад».
18 Ва Ривқо кас фиристода, Эсовро даъват кард, ва ӯ назди вай омад, ва вай ба ӯ гуфт: «Писарам, ман аз ту як хоҳиш дорам, ва ту ваъда медиҳӣ, ки онро иҷро кунӣ, писарам».
19 Ва ӯ гуфт: «Ҳар он чи ба ман мегӯӣ, иҷро хоҳам кард ва дархости туро рад нахоҳам кард».
20 Ва ӯ ба ӯ гуфт: «Аз ту хоҳиш мекунам, ки рӯзе ки ман мемирам, маро ба дарун бибарӣ ва дар наздикии Соро, модари падарат, дафн кунӣ ва ту ва Яъқуб якдигарро дӯст дорӣ ва ҳеҷ яке ба якдигар бадӣ нахоҳанд кард, балки танҳо муҳаббати мутақобила, ва (то) шумо, писарони ман, муваффақ шавед ва дар миёни замин иззатманд шавед ва ҳеҷ душмане бар шумо шодӣ накунад ва ту дар назари ҳамаи онҳое, ки туро дӯст медоранд, баракат ва раҳмат хоҳӣ буд».
21 Ва ӯ гуфт: «Ҳар он чи ба ман гуфтӣ, иҷро хоҳам кард ва туро дар рӯзи маргат дар наздикии Соро, модари падарам, дафн хоҳам кард, чунон ки ту мехостӣ,

ки устухонҳои вай дар наздикии устухонҳои ту бошанд».
22 Ва бародари ман Яъқубро низ аз ҳама башар бештар дӯст хоҳам дошт, зеро ман дар тамоми рӯи замин бародаре надорам, ба ҷуз ӯ; ва агар ман ӯро дӯст дорам, ин барои ман фазилати бузурге нест; зеро ки ӯ бародари ман аст ва мо дар бадани ту якҷоя кошта шудаем ва аз батни ту якҷоя берун омадаем; ва агар ман бародари худро дӯст надорам, киро дӯст хоҳам дошт?
23 Ва ман аз ту хоҳиш мекунам, ки ба Яъқуб дар бораи ман ва дар бораи писаронам насиҳат диҳӣ, зеро медонам, ки ӯ бешубҳа бар ман ва писаронам подшоҳ хоҳад буд, зеро дар рӯзе ки падарам ӯро баракат дод, ӯро баландтар ва маро пасттар гардонд.
24 Ва ба ту қасам мехӯрам, ки ӯро дӯст хоҳам дошт ва дар тамоми умри худ ба ӯ бадӣ нахоҳам кард, балки танҳо некиро».
25 Ва ӯ дар бораи ҳамаи ин масъала ба вай қасам хӯрд. Ва вай Яъқубро дар пеши назари Эсов хонд ва мувофиқи суханоне ки ба Эсов гуфта буд, ба ӯ амр дод.
26 Ва ӯ гуфт: «Ман хости туро иҷро мекунам; ба ман бовар кун, ки аз ман ва аз писаронам бар зидди Эсов бадӣ нахоҳад омад ва ман дар ҳеҷ чиз, ба ҷуз аз муҳаббат, аввалин хоҳам буд».
27 Ва он шаб вай ва писаронаш хӯрданд ва нӯшиданд, ва вай дар синни сесолагӣ ва якҳафтаинагӣ дар он шаб мурд, ва ду писараш, Эсов ва Яъқуб, ӯро дар ғори дукарата дар наздикии Соро, модари падарашон, дафн карданд.

БОБИ 36

1 Ва дар соли шашуми ин ҳафта [21:62 AM] Исҳоқ ду писараш Эсов ва Яъқубро ҷеғ зад ва онҳо назди ӯ омаданд, ва ӯ ба онҳо гуфт: «Эй писаронам, ман роҳи падаронамро, ба хонаи абадӣ, ки падаронам дар он ҷо ҳастанд, меравам».
2Пас, маро дар наздикии падарам Иброҳим, дар ғори дукарата дар саҳрои Афрӯни ҳиттӣ, ки Иброҳим дар он ҷо қабре барои дафн харида буд, дафн кунед; дар қабре, ки ман барои худам кофта будам, маро дар он ҷо дафн кунед.
3Ва ман ба шумо, эй писаронам, чунин амр мефармоям, ки дар рӯи замин адолат ва росткорӣ кунед, то ки Худованд ҳар он чиро, ки Худованд ба Иброҳим ва наслаш гуфта буд, ба шумо расонад.
4 Ва якдигарро дӯст доред, эй писарони ман, бародарони шумо, мисли касе ки ҷони худро дӯст медорад, ва бигзор ҳар кас дар он чизе, ки ба бародари худ фоида мерасонад, биҷӯяд ва дар рӯи замин якҷоя амал кунад; ва бигзор якдигарро мисли ҷони худ дӯст доранд.
5 Ва дар мавриди масъалаи бутҳо, ман ба шумо амр ва насиҳат медиҳам, ки онҳоро рад кунед ва аз онҳо нафрат кунед ва онҳоро дӯст надоред, зеро онҳо пур аз фиреб барои онҳое ҳастанд, ки онҳоро парастиш мекунанд ва барои онҳое, ки ба онҳо саҷда мекунанд.
6 Эй писарони ман, Худованд Худои падаратон Иброҳимро дар ёд доред, ва чӣ гуна ман низ Ӯро ибодат мекардам ва бо адолат ва шодмонӣ ба Ӯ хизмат мекардам, то ки Ӯ шуморо афзун кунад ва насли шуморо мисли ситорагони осмон афзун кунад ва шуморо дар замин мисли ниҳоли адолат, ки то абад реша давонда нахоҳад шуд, ҷойгир кунад.
7 Ва акнун ман шуморо савганди бузурге мекунам — зеро ҳеҷ савганде бузургтар аз он бо номи Худои пурҷалол ва гиромӣ ва бузург ва бошукӯҳ ва аҷоиб ва тавоно нест, ки осмонҳо ва замин ва ҳама чизро якҷоя офаридааст — ки шумо аз Ӯ битарсед ва Ӯро ибодат кунед.
8 Ва ҳар кас бародари худро бо меҳру муҳаббат ва росткорӣ дӯст дорад ва аз ин рӯ, то абад дар тамоми айёми умри худ ба бародари худ бадӣ нахоҳад кард, то ки дар ҳама корҳои худ муваффақ шавед ва нобуд нашавед.
9 Ва агар яке аз шумо бар зидди бародари худ бадӣ кунад, бидонед, ки аз ин ба баъд ҳар касе ки бар зидди бародари худ бадӣ мекунад, ба дасти ӯ афтода, аз замини зиндагон решакан карда мешавад ва насли ӯ аз зери осмон нобуд карда мешавад.
10 Аммо дар рӯзи нооромӣ ва лаънат ва хашм ва ғазаб, бо оташи фурӯзон, чунон ки Ӯ Садӯмро сӯзонд, ҳамчунин замин ва шаҳри худро ва ҳар чизеро, ки ба ӯст, хоҳад сӯзонд, ва аз китоби тарбияи банӣ-одам нобуд хоҳад шуд ва на дар китоби ҳаёт, балки дар китоби нобудӣ сабт хоҳад шуд ва ба лаънати абадӣ хоҳад рафт, то ки маҳкумияти онҳо ҳамеша дар нафрат ва лаънат ва дар хашм ва дар азоб ва дар хашм ва дар вабо ва дар беморӣ то абад нав шавад.
11 Эй писаронам, мегӯям ва ба шумо шаҳодат медиҳам, ки мувофиқи доварӣ бар сари касе, ки мехоҳад бародари худро озор диҳад, меояд.
12 Ва ӯ тамоми дороии худро дар он рӯз байни онҳо тақсим кард ва қисми бештарро ба худи нахустзода, бурҷ ва ҳар он чи дар атрофи он буд, ва ҳар он чиро, ки Иброҳим дар чоҳи Қасам дошт, дод.
13 Ва ӯ гуфт: «Ин қисми бештарро ба нахустзода медиҳам».
14Ва Эсов гуфт: «Ман ба Яъқуб фурӯхтам ва ҳаққи нахустзодагии худро ба Яъқуб додам; бигзор ба ӯ дода шавад, ва ман дар ин бора як калима ҳам надорам, зеро ки он аз они ӯст».
15 Ва Исҳоқ гуфт: «Имрӯз баракат бар шумо, писаронам, ва бар насли шумо бод, зеро ки шумо ба ман оромӣ додед, ва дили ман аз нахустзодагӣ ғамгин нест, ки мабодо ба хотири он бадӣ кунед».
16 Бигзор Худои Таоло одамеро, ки адолатро ба амал меорад, баракат диҳад, ӯ ва наслашро то абад».
17 Ва ӯ ба онҳо амр фармуд ва онҳоро баракат дод, ва онҳо дар пеши ӯ якҷоя мехӯрданд ва менӯшиданд, ва ӯ шодӣ мекард, ки дар байни онҳо як фикр буд, ва онҳо аз пеши ӯ баромада, дар он рӯз истироҳат карданд ва хобиданд.
18 Ва Исҳоқ он рӯз шодӣ карда, дар бистари худ хобид ва ба хоби абадӣ рафт ва саду ҳаштодсолагӣ вафот кард. Ӯ бисту панҷ ҳафта ва панҷ солро пурра кард; ва ду писараш Эсов ва Яъқуб ӯро дафн карданд.
19 Ва Эсов ба замини Эдом, ба кӯҳҳои Сеир рафт ва дар он ҷо маскан гирифт.
20 Ва Яъқуб дар кӯҳҳои Ҳеброн, дар бурҷи замини мусофирати падараш Иброҳим маскан гирифт, ва бо

тамоми дили худ ва мувофиқи аҳкоми намоён Худовандро ибодат мекард, чунон ки Ӯ рӯзҳои наслҳои худро тақсим карда буд.
21 Ва занаш Леё дар соли чоруми ҳафтаи дуюми ҷашни чилу панҷум, [21:67 АМ] вафот кард ва ӯро дар ғори дукарата дар наздикии модараш Ривқо, дар тарафи чапи қабри Соро, модари падараш, дафн кард.
22 Ва ҳамаи писарони вай ва писаронаш омаданд, то ки барои занаш Леё бо ӯ мотам гиранд ва ӯро барои вай тасаллӣ диҳанд, зеро ки ӯ барои вай мотам гирифта буд, зеро ки баъд аз марги хоҳараш Роҳел ӯро хеле дӯст медошт;
23 Зеро ки вай дар ҳамаи рафторҳояш комил ва ростқавл буд ва Яъқубро эҳтиром мекард, ва дар тамоми рӯзҳое, ки бо ӯ зиндагӣ мекард, аз даҳони вай сухани сахте нашунид, зеро ки вай нарм ва сулҳҷӯ ва ростқавл ва бошараф буд.
24 Ва ӯ ҳамаи корҳоеро, ки вай дар тӯли ҳаёташ карда буд, ба ёд овард ва аз барои ӯ сахт мотам гирифт, зеро ки ӯро бо тамоми дилу ҷонаш дӯст медошт.

БОБИ 37

1 Ва рӯзе ки Исҳоқ, падари Яъқуб ва Эсов, вафот кард, писарони Эсов шуниданд, ки Исҳоқ қисмати калониро ба писари хурдиаш Яъқуб додааст ва хеле хашмгин шуданд.
2 Ва онҳо бо падари худ ҷанҷол карда, гуфтанд: «Чаро падарат ба Яъқуб қисмати калониро дод ва аз ту рӯй гардонд, дар ҳоле ки ту калонӣ ва Яъқуб хурдӣ?»
3 Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Азбаски ман нахустзодагии худро ба Яъқуб ба як порча наск фурӯхтам, ва рӯзе ки падарам маро фиристод, то шикор кунам ва сайд кунам ва ба ӯ чизе биёрам, ки бихӯрад ва маро баракат диҳад, ӯ бо макр омад ва ба падарам хӯрок ва нӯшокӣ овард, ва падарам ӯро баракат дод ва маро зери дасти худ гузошт».
4 Ва акнун падарамон моро ба қасам хӯрд, ки ман ва ӯро ба якдигар қасам диҳем, ки дар ҳаққи бародараш бадӣ накунем ва ҳар кадоме бо бародари худ дар муҳаббат ва сулҳ бошем ва роҳҳои худро фосид накунем».
5 Ва онҳо ба ӯ гуфтанд: «Мо ба ту гӯш нахоҳем дод, ки бо ӯ сулҳ кунем, зеро қуввати мо аз қуввати ӯ бузургтар аст ва мо аз ӯ пурқувваттарем; мо бар зидди ӯ хоҳем рафт ва ӯро хоҳем кушт ва ӯро ва писаронашро нобуд хоҳем кард. Ва агар ту бо мо наравӣ, ба ту низ зарар хоҳем расонд».
6 Ва акнун ба мо гӯш диҳед: биёед ба Арам, Филистия, Мӯоб ва Аммон фиристем ва мардони интихобшударо, ки барои ҷанг ҷӯё ҳастанд, барои худ интихоб кунем ва бар зидди ӯ равем ва бо ӯ ҷанг кунем ва пеш аз он ки ӯ қавӣ шавад, ӯро аз замин нест кунем».
7 Ва падарашон ба онҳо гуфт: «Равед ва бо ӯ ҷанг накунед, то ки пеши ӯ биафтед».
8 Ва ба ӯ гуфтанд: «Ин аст тарзи амали ту аз ҷавониат то имрӯз, ва ту гардани худро зери юғи ӯ мегузорӣ».
9 «Мо ба ин суханон гӯш нахоҳем дод». Ва онҳо ба Арам ва ба Адурам назди дӯсти падарашон фиристоданд, ва онҳо ҳазор марди ҷангӣ ва мардони баргузидаи ҷангиро бо худ киро карданд.
10 Ва аз Мӯоб ва аз банӣ-Аммӯн, кироя гирифта шуда буданд, ҳазор марди баргузида, аз фалиштӣ ҳазор марди баргузидаи ҷангӣ, аз Адӯм ва аз ҳӯриён ҳазор марди баргузидаи ҷангӣ ва аз Киттим, ки тавонои ҷангӣ доштанд, назди онҳо омаданд.
11 Ва ба падарашон гуфтанд: «Бо онҳо бирав ва онҳоро роҳнамой кун, вагарна туро мекушем».
12 Ва ӯ пур аз хашм ва ғазаб шуд, вақте дид, ки писаронаш ӯро маҷбур мекунанд, ки пешопеши онҳо равад, то онҳоро бар зидди бародараш Яъқуб роҳнамоӣ кунад.
13Вале баъдтар ӯ тамоми бадиеро, ки дар дилаш нисбати бародараш Яъқуб пинҳон буд, ба ёд овард; ва қасамеро, ки ба падару модараш қасам хӯрда буд, ки дар тамоми умраш нисбати бародараш Яъқуб бадӣ нахоҳад кард, ба ёд наовард.
14 Бо вуҷуди ҳамаи ин, Яъқуб намедонист, ки онҳо бар зидди ӯ барои ҷанг меоянд, ва барои занаш Леё мотам гирифт, то он даме ки онҳо бо чор ҳазор ҷанговар ва мардони интихобшуда ба бурҷ наздик шуданд.
15 Ва мардуми Ҳеброн назди ӯ кас фиристоданд, ки бигӯянд: «Инак, бародарат бо чор ҳазор камарбанди шамшердор бар зидди ту омадааст, то бо ту ҷанг кунад, ва онҳо сипарҳо ва силоҳ доранд», зеро онҳо Яъқубро аз Эсов бештар дӯст медоштанд. Онҳо ба ӯ хабар доданд, зеро Яъқуб нисбат ба Эсов шахси саховатмандтар ва раҳмдилтар буд.
16 Аммо Яъқуб то он даме ки ба бурҷ хеле наздик нашуданд, бовар накард.
17 Ва дарвозаҳои бурҷро баст; ва бар болои деворҳои баланд истода, бо бародараш Эсов сухан ронда, гуфт: «Тасаллои бузургест, ки ту барои тасаллӣ додани ман барои занам, ки мурд, омадӣ. Оё ин ҳамон қасамест, ки ту пеш аз маргашон ба падарат ва боз ба модарат қасам хӯрда будӣ? Ту қасамро шикастӣ ва дар ҳамон лаҳзае ки ба падарат қасам хӯрда будӣ, маҳкум шудӣ».
18Ва Эсов ба ӯ ҷавоб дода, гуфт: «На банӣ-одам ва на ҳайвоноти рӯи замин қасами адолате надоранд, ки бо қасам хӯрданашон (қасами абадӣ) ба амал омадааст; балки ҳар рӯз ба якдигар бадӣ мекунанд ва ҳар кас метавонад душман ва душмани худро бикушад».
19 Ва ту аз ман ва фарзандонам то абад нафрат дорӣ, ва пайванди бародариро бо ту риоят намекунӣ.
20 Ин суханонро, ки ман ба ту баён мекунам, бишнав: агар хук пӯсти худро дигар кунад ва мӯйҳояшро мисли пашм нарм кунад, ё агар шоххоро мисли шохи оҳу ё гӯсфанд дар сари худ барорад, Ман пайванди бародариро бо ту риоя хоҳам кард, ва агар синаҳо аз модарашон ҷудо шаванд, зеро ки ту барои ман бародар набудӣ.
21 Ва агар гургон бо барраҳо сулҳ кунанд, то онҳоро нахӯранд ва ба онҳо зулм накунанд, ва агар дилҳои онҳо ба некӣ нигаронида шуда бошад, дар дили ман ба ту оромӣ хоҳад буд.
22 Ва агар шер бо гов дӯстӣ кунад ва бо ӯ сулҳ кунад, ва агар бо ӯ дар як юғ баста шуда, бо ӯ шудгор кунад, ман бо ту сулҳ хоҳам кард.
23 Ва ҳангоме ки зоғ мисли зоғ сафед шавад, бидон, ки Ман туро дӯст доштаам ва бо ту сулҳ хоҳам кард, ту решакан хоҳӣ шуд, ва писаронат решакан хоҳанд шуд, ва барои ту сулҳ нахоҳад буд».

24 Ва вақте ки Яъқуб дид, ки бо дил ва бо тамоми ҷони худ ба ӯ бадӣ мекунад, то ӯро бикушад ва мисли хуки ваҳшӣ, ки ба найза меафтад ва онро сӯрох мекунад ва мекушад, ва аз он ақибнишинӣ намекунад, ҷаҳида омадааст;
25 Сипас ӯ ба хешовандонаш ва хизматгоронаш гуфт, ки онҳо ба ӯ ва ҳамаи ҳамроҳонаш ҳамла кунанд.

БОБИ 38

1 Ва баъд аз он Яҳудо бо падараш Яъқуб сухан ронда, ба ӯ гуфт: «Эй падар, камонатро хам кун ва тирҳоятро парто ва душманро парто ва душманро бикуш; ва ту қудрат дорӣ, зеро мо бародаратро намекушем, зеро ӯ мисли ту аст ва ӯ мисли ту аст, бигзор ба ӯ (ин) иззат диҳем».
2 Он гоҳ Яъқуб камонашро хам карда, тирро парронд ва бародараш Эсоврро ба синаи росташ зад ва ӯро кушт.
3 Ва боз тир партофта, ба синаи чапи Адӯрони арамӣ зад ва ӯро ба қафо тела дода, кушт.
4 Ва он гоҳ писарони Яъқуб, онҳо ва хизматгоронашон, берун рафтанд, ва худро ба гурӯҳҳо дар чор тарафи бурҷ тақсим карданд.
5 Ва Яҳудо пешопеш баромад, ва Нафтолӣ ва Ҷод бо ӯ, ва панҷоҳ навкар бо ӯ дар тарафи ҷанубии бурҷ буданд, ва ҳамаеро, ки дар пеши худ ёфтанд, куштанд, ва ҳеҷ яке аз онҳо наҷот наёфт.
6Ва Левӣ, Дон ва Ошер, бо панҷоҳ нафар (бо онҳо), аз тарафи шарқии бурҷ берун рафтанд ва ҷанговарони Мӯоб ва Аммонро куштанд.
7Ва Реубен, Иссокор ва Забулун, бо панҷоҳ нафар аз тарафи шимолии бурҷ берун рафтанд, ва ҷанговарони фалиштиёнро куштанд.
8Ва Шимъӯн ва Биньёмин ва Ҳанӯх, писари Рубен, бо панҷоҳ нафар аз тарафи ғарбии бурҷ берун рафтанд ва аз адӯмиён ва аз ҳӯриён чорсад нафар, ки ҷанговарони далер буданд, куштанд; ва шашсад нафар гурехтанд, ва чор нафар аз писарони Эсов бо онҳо гурехтанд, ва падарашонро кушта, дар теппае ки дар Адурам аст, афтода гузоштанд.
9 Ва писарони Яъқуб онҳоро то кӯҳҳои Сеир таъқиб карданд. Ва Яъқуб бародари худро дар теппае, ки дар Адурам аст, дафн кард ва ӯ ба хонааш баргашт.
10Ва писарони Яъқуб дар кӯҳҳои Сеир ба писарони Эсов фишор оварданд ва гардани худро хам карданд, то ки ғуломони писарони Яъқуб гарданд.
11 Ва назди падарашон кас фиристоданд, то бипурсанд, ки оё бо онҳо сулҳ кунанд ё онҳоро бикушанд.
12 Ва Яъқуб ба писаронаш хабар фиристод, ки онҳо сулҳ кунанд, ва онҳо бо онҳо сулҳ карданд ва юғи ғуломӣ бар онҳо гузоштанд, то ки онҳо ба Яъқуб ва писаронаш ҳамеша хироҷ супоранд.
13 Ва онҳо то рӯзе ки Яъқуб ба Миср рафт, ба ӯ хироҷ медоданд.
14Ва писарони Адӯм аз юғи ғуломӣ, ки дувоздаҳ писари Яъқуб бар онҳо гузошта буданд, то имрӯз халос нашудаанд.
15Ва инҳоянд подшоҳоне ки дар Эдом ҳукмронӣ кардаанд, пеш аз он ки дар замини Эдом подшоҳе бар банӣ-Исроил ҳукмронӣ кунад [то имрӯз]
16Ва Балақ, писари Баӯр, дар Адӯм подшоҳӣ кард, ва номи шаҳри ӯ Доноба буд.
17Ва Балақ мурд, ва Йӯбоб, писари Зора аз Бозер, ба ҷои ӯ подшоҳӣ кард.
18 Ва Йӯбоб мурд, ва Осом аз замини Темон ба ҷои ӯ подшоҳӣ кард.
19 Ва Осам мурд, ва Одот писари Барод, ки дар саҳрои Мӯоб Мадянро кушт, ба ҷои ӯ подшоҳ шуд, ва номи шаҳри ӯ Авит буд.
20 Ва Одот мурд, ва Салмон аз Амосеқа ба ҷои ӯ подшоҳӣ кард.
21 Ва Салмон мурд, ва Шоул аз Раъбот (дар соҳили дарё) ба ҷои ӯ подшоҳӣ кард.
22Ва Шоул мурд, ва Баэлунон, писари Ахбор, ба ҷои ӯ подшоҳӣ кард.
23 Ва Баэлунон, писари Ахбор, мурд, ва Одот ба ҷои ӯ подшоҳ шуд, ва номи занаш Майтабит, духтари Матарот, духтари Метабедзоб буд.
24Инҳо подшоҳоне буданд, ки дар замини Эдом ҳукмронӣ мекарданд.

БОБИ 39

1 Ва Яъқуб дар замини мусофирати падараш дар замини Канъон маскан гирифт. Инҳо наслҳои Яъқуб мебошанд.
2 Ва Юсуф ҳабдаҳсола буд, вақте ки ӯро ба замини Миср бурданд, ва Фӯтифар, як хоҷасарои фиръавн, сарошпаз, ӯро харид.
3 Ва Юсуфро бар тамоми хонадони худ таъин кард ва баракати Худованд ба хотири Юсуф бар хонадони мисрӣ нозил шуд, ва Худованд ӯро дар ҳар коре, ки мекард, муваффақ гардонид.
4 Ва он мисрӣ ҳама чизро ба дасти Юсуф супурд, зеро дид, ки Худованд бо ӯст, ва Худованд ӯро дар ҳар коре ки мекард, муваффақ мегардонад.
5 Ва намуди зоҳирии Юсуф зебо буд [ва намуди зоҳириаш хеле зебо буд]; ва зани оғояш чашмонашро боло карда, Юсуфро дид ва ӯро дӯст дошт ва аз ӯ илтимос кард, ки бо худ хобад.
6 Аммо ӯ ҷони худро таслим накард ва Худованд ва суханонеро, ки падараш Яъқуб аз чумлаи суханони Иброҳим мехонд, ба ёд овард, ки ҳеҷ мард набояд бо зане, ки шавҳар дорад, зино кунад; ки барои ӯ ҷазои марг дар осмон дар назди Худои Таоло муқаррар шудааст ва гуноҳ бар зидди ӯ дар китобҳои абадӣ доимо дар ҳузури Худованд сабт хоҳад шуд.
7 Ва Юсуф ин суханонро ба ёд овард ва нахост бо вай хоб кунад.
8 Ва ӯ як сол аз ӯ илтимос кард, аммо ӯ рад кард ва гӯш накард.
9 Аммо вай ӯро ба оғӯш гирифт ва дар хона маҳкам нигоҳ дошт, то ӯро маҷбур кунад, ки бо худ хобад, ва дарҳои хонаро пӯшид ва ӯро маҳкам нигоҳ дошт; аммо ӯ либосашро дар дасти вай монд ва дарро шикаста, аз пеши назари вай гурехт.
10 Ва зан дид, ки ӯ бо вай хобидан намехоҳад, ва дар ҳузури оғояш ӯро тӯҳмат карда, гуфт: «Ғуломи ибронии ту, ки ту ӯро дӯст медорӣ, маро маҷбур кард, то бо ман хобад; ва вақте ки овози худро баланд кардам,

ӯ гурехт ва либосашро дар дастам гузошт, вақте ки ман ӯро нигоҳ доштам, ва ӯ аз дар гузашт».
11 Ва мисрӣ либоси Юсуф ва дари шикастаро дид ва суханони занашро шунид, ва Юсуфро ба зиндоне андохт, ки дар он маҳбусоне нигоҳ дошта мешуданд, ки подшоҳ онҳоро зиндонӣ карда буд.
12 Ва ӯ дар он ҷо, дар зиндон буд; ва Худованд ба Юсуф дар назари сардори посбонони зиндон лутф ва дар ҳузури ӯ шафқат бахшид, зеро ӯ дид, ки Худованд бо ӯст ва Худованд ҳар кореро, ки ӯ кардааст, муваффақ мегардонад.
13 Ва ӯ ҳама чизро ба дасти худ супорид, ва сардори посбонони зиндон аз он чизе ки бо ӯ буд, огоҳ набуд, зеро Юсуф ҳама корро мекард ва Худованд онро комил мекард.
14 Ва ӯ ду сол дар он ҷо монд. Ва дар он рӯзҳо фиръавн, подшоҳи Миср, аз ду хоҷасарои худ, аз сарсоқӣ ва аз сарнонвой хашмгин шуд, ва онҳоро дар хонаи сарошпаз, дар зиндоне, ки Юсуф дар он ҷо нигоҳ дошта мешуд, гузошт.
15 Ва сардори зиндон Юсуфро барои хизмат ба онҳо таъин кард ва ӯ дар пеши онҳо хизмат мекард.
16 Ва ҳар ду, сарсоқӣ ва сарнонвой, хобе диданд ва онро ба Юсуф нақл карданд.
17 Ва чунон ки ӯ ба онҳо таъбир кард, ҳамон тавр ба онҳо рӯй дод; ва фиръавн сарсоқӣ ва нонвойи (сардори) худро ба вазифаи худ баргардонд, чунон ки Юсуф ба онҳо таъбир карда буд.
18 Аммо сардори соқӣ Юсуфро дар зиндон фаромӯш кард, гарчанде ки ба ӯ хабар дода буд, ки чӣ мешавад ва дар хотир надошт, ки ба фиръавн хабар диҳад, ки чӣ тавр Юсуф ба ӯ гуфта буд, зеро фаромӯш карда буд.

БОБИ 40

1 Ва дар он рӯзҳо фиръавн дар як шаб ду хоб дид, ки дар бораи қаҳтие буд, ки дар тамоми замин рӯй медод; ва аз хобаш бедор шуд ва ҳамаи таъбиркунандагони хобҳоро, ки дар Миср буданд, ва ҷодугаронро даъват кард ва ду хоби худро ба онҳо нақл кард, ва онҳо натавонистанд онҳоро баён кунанд.
2 Ва он гоҳ сардори соқӣ Юсуфро ба ёд овард ва ба подшоҳ дар бораи ӯ сухан гуфт, ва подшоҳ ӯро аз зиндон берун овард, ва ӯ ду хоби худро пеши худ дид.
3 Ва ӯ ба фиръавн гуфт, ки ду хобаш як аст, ва ӯ ба ӯ гуфт: «Ҳафт сол фаро мерасад (ки дар он тамоми замини Миср фаровонӣ хоҳад буд), ва баъд аз он ҳафт соли қаҳтӣ, чунон қаҳтӣ, ки дар тамоми замин рӯй надодааст».
4 Ва акнун бигзор фиръавн дар тамоми замини Миср нозиронро таъин кунад, ва онҳо дар тамоми рӯзҳои солҳои фаровонӣ дар ҳар шаҳр хӯрокворӣ захира кунанд, ва барои ҳафт соли қаҳтӣ хӯрокворӣ хоҳад буд, ва замин аз қаҳтӣ нобуд нахоҳад шуд, зеро он хеле сахт хоҳад буд».
5 Ва Худованд ба Юсуф дар назари фиръавн лутфу марҳамат ато кард, ва фиръавн ба бандагонаш гуфт: «Мо чунин марди доно ва боандешаеро мисли ин мард пайдо нахоҳем кард, зеро рӯҳи Худованд бо ӯст».
6 Ва ӯро дар тамоми салтанати худ дуюмин таъин кард ва ба ӯ бар тамоми Миср қудрат дод ва ӯро ба аробаи дуюми фиръавн савор кард.
7 Ва ӯро бо либосҳои резинӣ пӯшонд ва занҷири тиллоӣ ба гарданаш гузошт ва (ҷаллоде) дар пеши ӯ эълон кард: «Эл 'Эл ва 'Абирер» ва ангуштарин ба дасташ гузошт ва ӯро бар тамоми хонадонаш ҳукмрон таъин кард ва ӯро бузург гардонд ва ба ӯ гуфт: «Ман танҳо дар тахт аз ту бузургтар хоҳам буд».
8 Ва Юсуф бар тамоми замини Миср ҳукмронӣ мекард ва ҳамаи ашрофони фиръавн ва ҳамаи хизматгоронаш ва ҳамаи онҳое, ки корҳои подшоҳро мекарданд, ӯро дӯст медоштанд, зеро ки ӯ бо ростқавлӣ рафтор мекард, зеро ки ӯ мағрурӣ ва такаббур надошт ва ба одамон рӯй намеовард ва тӯҳфаҳоро қабул намекард, балки бо ростқавлӣ тамоми мардуми заминро доварӣ мекард.
9 Ва замини Миср дар пеши фиръавн аз сабаби Юсуф ором шуд, зеро ки Худованд бо ӯ буд ва ба ӯ дар тамоми наслҳояш пеши ҳамаи онҳое ки ӯро мешинохтанд ва дар бораи ӯ шунида буданд, лутфу марҳамат бахшид; ва салтанати фиръавн хуб тартиб дода шуда буд, ва шайтон ва шахси бадкоре дар он ҷо набуд.
10 Подшоҳ Юсуфро Сефантифон номид ва ба Юсуф духтари Фӯтифар, духтари коҳини Ҳелиополис, сарошпаз, ба занӣ дод.
11 Ва рӯзе ки Юсуф дар пеши фиръавн истода буд, сӣсола буд [вақте ки ӯ дар пеши фиръавн истода буд].
12 Ва дар он сол Исҳоқ мурд. Ва чунон ки Юсуф дар таъбири ду хобаш гуфта буд, чунон ки гуфта буд, ҳафт соли фаровонӣ дар тамоми замини Миср буд, ва замини Миср ҳосили фаровоне ба бор овард, ки як андоза ҳаждаҳсад андоза медод.
13 Ва Юсуф дар ҳар шаҳр ғалла ҷамъ кард, то он даме ки онҳо аз ғалла сер шуданд, ба тавре ки дигар наметавонистанд онро бо сабаби фаровонии он ҳисоб кунанд ва чен кунанд.

БОБИ 41

1 Ва дар соли чилу панҷуми ҷашн, дар ҳафтаи дуюм (ва) дар соли дуюм, [2165 AM] Яҳудо барои нахустзодаи худ Эр, зане аз духтарони Арам, ки Томор ном дошт, гирифт.
2 Аммо ӯ аз вай нафрат дошт ва бо вай хоб накард, зеро ки модараш аз духтарони Канъон буд, ва мехост барои худ зане аз хешовандони модараш бигирад, аммо падараш Яҳудо ба ӯ иҷозат надод.
3Ва ин Эр, нахустзодаи Яҳудо, бадкор буд, ва Худованд ӯро кушт.
4 Ва Яҳудо ба бародари худ Онон гуфт: «Бо зани бародарат бихоб ва вазифаи бародари шавҳаратро бар вай адо кун ва барои бародарат насл ба вуҷуд овар».
5 Ва Онон медонист, ки тухм на аз они ӯ, балки аз они бародараш хоҳад буд, ва ба хонаи зани бародараш даромада, тухмро ба замин рехт, ва дар назари Худованд бад буд, ва Ӯ ӯро кушт.
6 Ва Яҳудо ба келинаш Томор гуфт: «Дар хонаи падарат бевазан бимон, то даме ки писарам Шело калон шавад, ва ман туро ба ӯ ба занӣ медиҳам».

7 Ва ӯ калон шуд; аммо Бедсуэл, зани Яҳудо, ба писараш Шела иҷозат надод, ки издивоҷ кунад. Ва Бедсуэл, зани Яҳудо, дар соли панҷуми ин ҳафта вафот кард [2168 AM].
8 Ва дар соли шашум Яҳудо барои буридани пашми гӯсфандонаш ба Тимно рафт. [2169 AM] Ва ба Томор гуфтанд: «Инак, падарарӯсат барои буридани пашми гӯсфандонаш ба Тимно меравад».
9 Ва либоси бевазании худро кашида, рӯймол пӯшид ва худро оро дод ва дар дарвозаи паҳлӯи роҳи Тимна нишаст.
10 Ва ҳангоме ки Яҳудо мерафт, ӯро ёфт ва фикр кард, ки фоҳиша аст, ва ба вай гуфт: «Бигзор назди ту биёям». Ва вай ба вай гуфт: «Дохил шав». Ва ӯ даромад.
11 Ва ӯ ба ӯ гуфт: «Музди маро деҳ». Ва ӯ ба вай гуфт: «Ман дар дастам чизе надорам, ба ҷуз ангуштаринам, ки дар ангуштам аст, ва гарданбандам, ва асоям, ки дар дастам аст».
12 Ва ӯ ба ӯ гуфт: «Онҳоро ба ман деҳ, то даме ки музди маро ба ман нафиристӣ», ва ӯ ба вай гуфт: «Ман як бузғола бароят мефиристам». Ва ӯ онҳоро ба вай дод, ва ӯ бо вай хобид, ва ӯ аз ӯ ҳомиладор шуд.
13 Ва Яҳудо назди гӯсфандони худ рафт, ва вай ба хонаи падараш рафт.
14 Ва Яҳудо ба воситаи чӯпони худ, ки адулламит буд, як бузғоларо фиристод, ва ӯ ӯро наёфт; ва аз мардуми он ҷо пурсид: «Фоҳишае, ки дар ин ҷо буд, куҷост?» Ва онҳо ба ӯ гуфтанд: «Дар ин ҷо бо мо фоҳишае нест».
15Ва ӯ баргашта, ба ӯ хабар дод ва гуфт, ки ӯро наёфтааст. «Ман аз мардуми он ҷо пурсидам, ва онҳо ба ман гуфтанд: «Дар ин ҷо фоҳишае нест».
16 Ва ӯ гуфт: «Бигзор вай онҳоро нигоҳ дорад, то ки мо сабаби масхара нашавем». Ва ҳангоме ки се моҳ пур шуд, маълум шуд, ки ҳомиладор аст, ва ба Яҳудо хабар дода, гуфтанд: «Инак, келини ту Томор аз зино ҳомиладор аст».
17 Ва Яҳудо ба хонаи падараш рафт ва ба падар ва бародаронаш гуфт: «Ӯро берун оред ва бигзоред, ки ӯро сӯзонанд, зеро ки вай дар Исроил корҳои нопок кардааст».
18 Вақте ки ӯро барои сӯзондан оварданд, вай ангуштарин, гарданбанд ва асоро ба падарарӯсаш фиристода, гуфт: «Бифаҳмед, ки инҳо аз они кист, зеро ман аз ӯ ҳомиладор шудам».
19 Ва Яҳудо эътироф карда, гуфт: «Томор аз ман одилтар аст».
20Ва бигзор вайро насӯзонанд». Ва аз ин сабаб вайро ба Шело надоданд ва ӯ дигар ба вай наздик нашуд.
21 Ва баъд аз он вай дар соли ҳафтуми ин ҳафтаи дуюм ду писар, Форас [2170 AM] ва Зораҳро зоид.
22 Ва ҳафт соли ҳосилхезӣ ба охир расиданд, ки Юсуф дар бораи онҳо ба фиръавн сухан гуфт.
23 Ва Яҳудо фаҳмид, ки кори кардааш бад аст, зеро ки бо келинаш хобида буд ва инро дар назари худ нафратовар донист, ва эътироф кард, ки аз рӯи гуноҳ ва гумроҳӣ гуноҳ кардааст, зеро ки домани писарашро кушода буд, ва барои гуноҳи худ назди Худованд нола кардан ва дуо гуфтан гирифт.
24 Ва мо дар хоб ба ӯ гуфтем, ки гуноҳаш бахшида шудааст, зеро ӯ бо ҷидду ҷаҳд дуо кард ва нола кард ва дигар ин корро накард.
25 Ва ӯ бахшиш гирифт, зеро ки аз гуноҳ ва нодонӣ рӯй гардонд, зеро ки дар пеши Худои мо бағоят гуноҳ кард; ва ҳар касе ки чунин рафтор мекунад, ҳар касе ки бо хушдоманаш хобидааст, бигзор ӯро дар оташ сӯзонад, то ки дар он ҷо сӯзонад, зеро ки бар онҳо нопокӣ ва ифлосӣ ҳаст, бигзор онҳоро бо оташ сӯзонанд.
26Ва ба банӣ-Исроил амр фармо, ки дар миёни онҳо нопокӣ набошад, зеро ҳар кӣ бо келин ё бо модаршӯяш ҳамхоба шавад, нопокӣ кардааст; бигзор онҳо мардеро, ки бо вай ҳамхоба шудааст, ва занро бо оташ сӯзонанд, ва Ӯ хашм ва ҷазоро аз Исроил дур хоҳад кард.
27Ва ба Яҳудо гуфтем, ки ду писараш бо вай хобидаанд, ва аз ин рӯ насли ӯ барои насли дуюм мустаҳкам шудааст ва решакан карда намешавад.
28 Зеро ки ӯ бо як чашм рафта, ҷазо талаб карда буд, яъне мувофиқи доварии Иброҳим, ки ба писаронаш амр дода буд, Яҳудо мехост онро бо оташ сӯзонад.

БОБИ 42

1 Ва дар соли аввали ҳафтаи сеюми юбилейи чилу панҷум қаҳтӣ дар замин фаро гирифт ва борон ба замин наборид, зеро ҳеҷ чиз наборид.
2 Ва замин беҳосил шуд, вале дар замини Миср хӯрокворӣ буд, зеро Юсуф дар ҳафт соли фаровонӣ тухмии заминро ҷамъоварӣ карда, онро нигоҳ дошта буд.
3 Ва мисриён назди Юсуф омаданд, то ки ба онҳо хӯрок диҳад; ва ӯ анборҳоеро, ки дар он ғаллаи соли аввал буд, кушода, онро ба мардуми он замин ба тилло фурӯхт.
4 Қаҳтӣ дар замини Канъон хеле шадид буд; ва Яъқуб шунид, ки дар Миср хӯрокворӣ мавҷуд аст, ва даҳ писари худро фиристод, то ки барои ӯ аз Миср хӯрок пайдо кунанд; аммо Бинёминро нафиристод, ва даҳ писари Яъқуб дар миёни онҳое, ки ба он ҷо рафтанд, ба Миср расиданд.
5 Ва Юсуф онҳоро шинохт, вале онҳо ӯро нашинохтанд; ва бо онҳо сӯҳбат кард ва аз онҳо пурсид ва ба онҳо гуфт: «Оё шумо ҷосус нестед ва барои омӯхтани роҳҳои замин наомадаед?» Ва онҳоро дар паноҳгоҳ гузошт.
6 Ва баъд аз он онҳоро боз озод кард ва Шимъӯнро танҳо нигоҳ дошт ва нӯҳ бародарашро фиристод.
7 Ва халтаҳои онҳоро аз ғалла пур кард, ва тиллои онҳоро дар халтаҳояшон андохт, ва онҳо намедонистанд.
8 Ва ба онҳо амр дод, ки бародари хурдии худро биёранд, зеро онҳо ба ӯ хабар дода буданд, ки падар ва бародари хурдии онҳо зиндаанд.
9Ва онҳо аз замини Миср баромада, ба замини Канъон омаданд; ва ба падарашон ҳар он чиро, ки ба сарашон омада буд, ва чӣ гуна сардори замин ба онҳо сахт сухан гуфта, Шимъӯнро дастгир карда буд, то он даме ки Биньёминро биёранд, нақл карданд.
10 Ва Яъқуб гуфт: «Шумо маро аз фарзандонам маҳрум кардед! Юсуф нест ва Шимъӯн низ нест, ва шумо Биньёминро хоҳед бурд; бадии шумо бар ман омадааст».

11 Ва ӯ гуфт: «Писарам бо шумо намеравад, то ки бемор нашавад; зеро модарашон ду писар таваллуд кард ва яке аз онҳо фавтид ва инро низ аз ман мегиред. Агар ӯ дар роҳ табларза гирифта бошад, шумо пирии маро бо ғам ба марг мерасонед».

12 Зеро дид, ки пулашон ба ҳар касе, ки дар халтааш буд, баргардонида шудааст, бинобар ин аз фиристодани ӯ тарсид.

13 Ва қаҳтӣ дар замини Канъон ва дар ҳама заминҳо, ба ҷуз аз замини Миср, афзоиш ёфта, шадидтар шуд, зеро бисёре аз фарзандони мисриён тухмии худро аз замони дидани Юсуф барои ҷамъ кардани тухмӣ ва дар анборҳо гузоштани он ва барои солҳои қаҳтӣ захира кардани он барои хӯрок захира карда буданд.

14 Ва мардуми Миср дар соли аввали қаҳтӣ худро аз он ғизо медоданд.

15 Аммо Исроил чун дид, ки қаҳтӣ дар замин сахт аст ва наҷоте нест, ба писаронаш гуфт: «Боз равед ва барои мо хӯрокворӣ пайдо кунед, то ки намирем».

16 Ва онҳо гуфтанд: «Мо намеравем; агар бародари хурдии мо бо мо наравад, намеравем».

17 Ва Исроил фаҳмид, ки агар ӯро бо онҳо нафиристад, ҳамаашон аз сабаби қаҳтӣ нобуд мешаванд.

18 Ва Рубен гуфт: «Ӯро ба дасти ман бисупор, ва агар ӯро назди ту барнагардонам, ду писари маро ба ҷои ҷони ӯ бикуш».

19 Ва ӯ ба ӯ гуфт: «Ӯ бо ту нахоҳад рафт». Ва Яҳудо наздик омада, гуфт: «Ӯро бо ман бифирист, ва агар ман ӯро назди ту набарам, бигзор тамоми айёми умрам дар пеши ту гуноҳкор бошам».

20 Ва ӯро дар соли дуюми ҳафта, дар рӯзи аввали моҳ бо онҳо фиристод; ва онҳо бо ҳамаи онҳое, ки рафтанд, ба замини Миср омаданд ва дар дасташон тӯҳфаҳо, аз ҷумла нок, бодом, чормағз ва асали холис доштанд.

21 Ва онҳо рафта, дар пеши Юсуф истоданд ва ӯ бародари худ Биньёминро дид ва ӯро шинохт ва ба онҳо гуфт: «Оё ин бародари хурдии шумост?» Ва онҳо ба ӯ гуфтанд: «Ҳамон аст». Ва ӯ гуфт: «Худованд бар ту раҳм кунад, писарам!»

22 Ва ӯро ба хонаи худ фиристод, ва Шимъӯнро назди онҳо овард ва барои онҳо зиёфате барпо кард, ва онҳо тӯҳфаҳоеро, ки бо дастони худ оварда буданд, ба ӯ пешкаш карданд.

23Ва онҳо пеши ӯ хӯрок хӯрданд, ва ӯ ба ҳамаи онҳо як ҳисса дод, вале ҳиссаи Биньёмин аз ҳиссаи ҳамаи онҳо ҳафт маротиба зиёдтар буд.

24 Ва онҳо хӯрданд ва нӯшиданд ва бархоста, бо харҳои худ монданд.

25 Ва Юсуф нақшае тарҳрезӣ кард, то андешаҳои онҳоро дар бораи он ки оё дар байни онҳо андешаҳои сулҳ ҳукмфармо ҳастанд ё не, фаҳмад ва ба идоракунандаи хонааш гуфт: «Ҳамаи халтаҳои онҳоро аз хӯрок пур кун ва пулашонро дар зарфҳояшон баргардон ва косаи маро, косаи нуқрагинеро, ки ман аз он менӯшам, дар халтаи хурдӣ гузор ва онҳоро равона кун».

БОБИ 43

1 Ва ончунон ки Юсуф ба ӯ гуфта буд, амал кард, ва ҳамаи халтаҳои онҳоро аз хӯрок пур кард, ва пулашонро дар халтаҳояшон андохт, ва косаро дар халтаи Биньёмин гузошт.

2 Ва субҳи барвақт онҳо рафтанд ва вақте ки онҳо аз он ҷо рафтанд, Юсуф ба нозири хонааш гуфт: «Онҳоро таъқиб кун ва давида, онҳоро дастгир кун ва бигӯ: «Ба ивази некӣ ба ман бадӣ кардед; шумо косаи нуқраеро, ки оғоям аз он менӯшад, аз ман дуздидаед». Ва бародари хурдии онҳоро назди ман баргардонед ва пеш аз он ки ман ба курсии доварӣ равам, зуд биёред».

3 Ва ӯ аз паси онҳо давида, ба онҳо мувофиқи ин суханон гуфт.

4Ва ба ӯ гуфтанд: «Худо нигоҳ дорад, ки бандагонат ин корро кунанд ва аз хонаи оғоят ҳар гуна асбобу анҷомро дузданд, ва пулеро, ки мо бандагонатро аз замини Канъон баргардонидем, дар бори аввал дар халтаҳои худ ёфтем».

5Пас, чӣ тавр мо ягон зарфро дуздем? Инак, мо ва халтаҳои худ кофтуков мекунем, ва ҳар ҷое ки косаро дар халтаи касе аз байни мо ёбед, ӯро бикушанд, ва мо ва харҳои мо ба оғои ту хизмат хоҳем кард».

6 Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Не, балки танҳо касеро, ки назди ӯ меёбам, ҳамчун хизматгор қабул мекунам ва шумо ба саломатӣ ба хонаи худ бармегардед».

7 Ва ҳангоме ки ӯ зарфҳои онҳоро, аз калонӣ сар карда то хурдӣ, кофт, дар халтаи Биньёмин ёфт шуд.

8 Ва либосҳои худро даррониданд ва харҳои худро бор карданд ва ба шаҳр баргаштанд ва ба хонаи Юсуф расиданд, ва ҳама пеши ӯ рӯ ба замин саҷда карданд.

9 Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Шумо бадӣ кардед». Ва онҳо гуфтанд: «Мо чӣ гӯем ва чӣ гуна худро муҳофизат кунем?» Худованди мо гуноҳи бандагони худро ошкор кардааст; инак, мо бандагони оғои худ ҳастем ва харҳои мо низ.

10 Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Ман низ аз Худованд метарсам; шумо ба хонаҳои худ равед ва бародаратонро ба ман бигзоред, зеро шумо бадӣ кардаед. Оё намедонед, ки одам аз косаи худ мисли ман бо ин коса лаззат мебарад? Ва шумо онро аз ман дуздидаед».

11 Ва Яҳудо гуфт: «Эй оғоям, бигзор бандаат сухане ба гӯши оғоям бигӯяд: ду бародаре, ки модари бандаат барои падарамон таваллуд карда буд: яке рафт ва гум шуд ва ёфт нашуд, ва танҳо аз модараш монд; ва бандаат, падари мо, ӯро дӯст медорад, ва ҷони ӯ низ бо ҷони ин писар алоқаманд аст».

12Ва агар назди ғуломат, падари худ, биравем, ва писар бо мо набошад, ӯ хоҳад мурд, ва мо падари худро бо андӯҳ ба марг хоҳем бурд.

13 Акнун бигзор ман, бандаат, ба ҷои ин писар ҳамчун ғуломи оғоям бимонам, ва бигзор писар бо бародаронаш биравад, зеро ки ман бо дасти ғуломи ту, падари мо, барои ӯ кафил шудаам ва агар ӯро барнагардонам, бандаат то абад маломати падари моро хоҳад шунид».

14 Ва Юсуф дид, ки ҳама бо якдигар дар некӣ ҳастанд, бинобар ин худро нигоҳ дошта натавонист ва ба онҳо гуфт, ки ӯ Юсуф аст.

15 Ва бо онҳо ба забони ибронӣ сухан гуфт ва ба гарданашон афтода, гирист.

16 Аммо онҳо ӯро нашинохтанд ва гиря карданд. Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Барои ман гиря накунед, балки зудтар

падарамро назди ман биёред; ва шумо мебинед, ки даҳони ман сухан мегӯяд ва чашмони бародарам Биньёмин мебинанд».
17 Зеро инак, соли дуюми қаҳтӣ аст, ва боз панҷ сол аст, ки на ҳосил ва на меваи дарахтон ва на шудгор карда мешавад.
18Шумо ва аҳли хонаводаатон зудтар фароед, то ки аз гуруснагӣ нобуд нашавед ва барои дороии худ ғамгин нашавед, зеро Худованд маро пеш аз шумо фиристод, то чизҳоеро муқаррар кунам, то ки мардуми зиёде зинда монанд.
19Ва ба падарам бигӯед, ки ман ҳанӯз зиндаам, ва шумо мебинед, ки Худованд маро падари фиръавн ва ҳокими хонадонаш ва тамоми замини Миср гардонидааст.
20 Ва ба падарам аз тамоми ҷалоли ман ва тамоми сарват ва ҷалоле, ки Худованд ба ман додааст, хабар диҳед».
21 Ва бо фармони даҳони фиръавн ба онҳо аробаҳо ва лавозимоти роҳ дод, ва ба ҳамаи онҳо либосҳои рангоранг ва нуқра дод.
22 Ва ба падарашон либос ва нуқра ва даҳ харе фиристод, ки ғалла мебурданд, ва онҳоро фиристод.
23 Ва онҳо рафта, ба падарашон хабар доданд, ки Юсуф зинда аст ва барои ҳамаи халқҳои рӯи замин ғалла меандозад ва ӯ ҳокими тамоми замини Миср аст.
24 Падарашон бовар накард, зеро ӯ дар ақлаш девона буд; аммо вақте ки аробаҳоеро, ки Юсуф фиристода буд, дид, рӯҳаш аз нав зинда шуд ва гуфт: «Агар Юсуф зинда бошад, барои ман кофист; пеш аз маргам поён меравам ва ӯро мебинам».

БОБИ 44

1 Ва Исроил дар моҳи нав дар моҳи сеюм аз Ҳоррон аз хонаи худ сафар кард ва ба роҳи чоҳи қасам рафт, ва дар ҳафтуми ҳамин моҳ барои Худои падараш Исҳоқ қурбонӣ кард.
2 Ва Яъқуб хоберо, ки дар Байт-Ил дида буд, ба ёд овард ва аз рафтан ба Миср тарсид.
3 Ва дар ҳоле ки ӯ фикр мекард, ки ба Юсуф хабар фиристад, то назди ӯ биёяд ва ӯ намеравад, ҳафт рӯз дар он ҷо монд, агар шояд рӯъёе бубинад, ки оё бояд бимонад ё равад.
4 Ва ӯ иди ҳосили аввалинро бо ғаллаи кӯҳна ҷашн гирифт, зеро дар тамоми замини Канъон як мушт тухмӣ набуд, зеро ки қаҳтӣ бар тамоми ҳайвонот, чорво ва паррандагон ва инчунин бар одамон ҳукмфармо буд.
5 Ва рӯзи шонздаҳум Худованд бар ӯ зоҳир шуда, гуфт: «Яъқуб, Яъқуб!» Ва ӯ гуфт: «Инак ман». Ва ба ӯ гуфт: «Ман Худои падарони ту, Худои Иброҳим ва Исҳоқ ҳастам; аз рафтан ба Миср натарс, зеро ки Ман дар он ҷо аз ту халқи бузурге ба вуҷуд меорам; Ман бо ту меравам ва туро (боз) мебарорам ва дар ин замин дафн хоҳӣ шуд ва Юсуф дастҳояшро ба чашмони ту хоҳад гузошт.
6 Натарс; ба Миср рав».
7Ва писаронаш ва писарони писаронаш бархостанд, ва падар ва дороии худро бар аробаҳо савор карданд.
8Ва Исроил дар шонздаҳуми ин моҳи сеюм аз чоҳи Қасам бархоста, ба замини Миср рафт.
9 Ва Исроил Яҳудоро пеш аз худ назди писараш Юсуф фиристод, то замини Ҷӯшанро бубинад, зеро Юсуф ба бародаронаш гуфта буд, ки омада, дар он ҷо маскан гиранд, то ки ба ӯ наздик шаванд.
10 Ва ин замин беҳтарин замин дар замини Миср буд ва барои ҳама ва инчунин барои чорво ба ӯ наздик буд.
11 Ва инҳо номҳои писарони Яъқуб ҳастанд, ки бо падари худ Яъқуб ба Миср рафтанд.
12Реубен, нахустзодаи Исроил; ва ин аст номҳои писарони ӯ: Ҳанӯх, Паллу, Ҳесрон ва Кармӣ-панҷ.
13 Шимъӯн ва писаронаш; ва инҳо номҳои писаронаш ҳастанд: Ямуил, Ёмин, Ӯҳад, Ёкин, Сӯҳар ва Шоул, писари зани зафотӣ — ҳафт нафар.
14Левӣ ва писаронаш; ва инҳо номҳои писаронаш ҳастанд: Ҷершон, Қаҳот ва Марорӣ-фор.
15 Яҳудо ва писаронаш; ва инҳо номҳои писаронаш ҳастанд: Шело, Форас ва Зораҳ-чор.
16Иссокор ва писаронаш; ва ин аст номҳои писаронаш: Тӯло, Фуа, Ёсӯб ва Шимрӯн — панҷ нафар.
17Забулун ва писаронаш; ва инҳо номҳои писаронаш аст: Саред, Элӯн ва Яҳлил — чор нафар.
18 Ва инҳо писарони Яъқуб ва писарони онҳо ҳастанд, ки Леё дар Байнаннаҳрайн ба Яъқуб таваллуд карда буд: шаш нафар, ва як хоҳарашон, Дино, ва ҳамаи ҷонҳои писарони Леё ва писаронашон, ки бо падарашон Яъқуб ба Миср рафтанд, бисту нӯҳ нафар буданд, ва падарашон Яъқуб бо онҳо буд, онҳо сӣ нафар буданд.
19Ва писарони Зилпо, канизи Леё, зани Яъқуб, ки ба Яъқуб Ҷод ва Ашшурро зоид.
20 Ва ин аст номҳои писарони онҳо, ки бо ӯ ба Миср рафтанд. Писарони Ҷод: Зифион, Ҳаҷҷӣ, Шунӣ, Эзбӯн, <ва Эрӣ>, Арелӣ ва Арӯдӣ-ҳашт.
21 Ва писарони Ошер: Имно ва Ишво ва Ишви ва Барио ва Сораҳ, ки шаш хоҳар доштанд.
22 Ҳамаи ҷонҳо чордаҳ нафар буданд, ва ҳамаи ҷонҳои Леё чилу чор нафар буданд.
23 Ва писарони Роҳел, зани Яъқуб, Юсуф ва Биньёмин буданд.
24 Ва Юсуф пеш аз он ки падараш ба Миср биёяд, дар Миср писароне таваллуд карданд, ки Осенот, духтари коҳини Фӯтифари Ҳелиополис, барои ӯ таваллуд кард: Менашше ва Эфроим — се писар.
25 Ва писарони Биньёмин: Бела, Бакар, Ашбел, Ҷеро, Наамон, Эҳӣ, Рӯш, Муппим, Ҳуппим ва Ард-ёздаҳ.
26 Ва ҳамаи ҷонҳои Роҳел чордаҳ нафар буданд.
27 Ва писарони Билҳо, канизи Роҳел, зани Яъқуб, ки вай ӯро ба Яъқуб таваллуд кард, Дон ва Нафтолӣ буданд.
28 Ва инҳо номҳои писарони онҳост, ки бо онҳо ба Миср рафтанд. Ва писарони Дон Ҳушим, Сомон ва Асудӣ ва Иҷақо ва Саломон — шаш нафар буданд.
29 Ва онҳо дар соли ворид шудан ба Миср мурданд, ва танҳо ба Дон Ҳушим боқӣ монд.
30 Ва инҳо номҳои писарони Нафтолӣ Яҳзиил, Гунӣ ва Есар, Шаллум ва Ив мебошанд.
31 Ва Ив, ки пас аз солҳои қаҳтӣ таваллуд шуд, дар Миср мурд.
32 Ва тамоми ҷонҳои Роҳел бисту шаш нафар буданд.
33 Ва ҳамаи ҷонҳои Яъқуб, ки ба Миср рафтанд, ҳафтод нафар буданд. Инҳо фарзандони ӯ ва

фарзандони фарзандонаш ҳастанд, ки дар маҷмӯъ ҳафтод нафар буданд, аммо панҷ нафар пеш аз Юсуф дар Миср мурданд ва фарзанд надоштанд.
34 Ва дар замини Канъон ду писари Яҳудо, Эр ва Ӯнон, мурданд, ва онҳо фарзанде надоштанд, ва банӣ-Исроил онҳоеро, ки мурда буданд, дафн карданд, ва онҳо дар қатори ҳафтод халқи ғайрияҳудӣ ҳисоб карда шуданд.

БОБИ 45

1 Ва Исроил дар моҳи нав, моҳи чорум [21:72], дар соли дуюми ҳафтаи сеюми юбилейи чилу панҷум, ба замини Миср, ба замини Ҷӯшан, ворид шуд.
2 Ва Юсуф барои пешвози падараш Яъқуб ба замини Ҷӯшан рафт ва ба гардани падараш афтода, гирист.
3 Ва Исроил ба Юсуф гуфт: «Акнун, ки туро дидам, бимирам; ва акнун Худованд Худои Исроил муборак бод, Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ, ки раҳму шафқати Худ ва файзи Худро аз бандаи Худ Яъқуб дареғ надоштааст».
4Барои ман бас аст, ки ман рӯи Туро дар вақти зинда буданам дида бошам; бале, рӯъёе, ки ман дар Байт-Ил дидам, рост аст. Худованд Худои ман то абад муборак бод, ва номи Ӯ муборак бод».
5 Ва Юсуф ва бародаронаш дар пеши падарашон нон мехӯрданд ва шароб менӯшиданд, ва Яъқуб аз шодмонии зиёд шодӣ кард, зеро дид, ки Юсуф бо бародаронаш хӯрок мехӯрад ва дар пеши ӯ менӯшад, ва Офаридгори ҳама чизро, ки ӯро нигоҳ доштааст ва дувоздаҳ писарашро барои ӯ нигоҳ доштааст, баракат дод.
6 Ва Юсуф ба падар ва бародаронаш ҳаққи сокин шудан дар замини Ҷӯшан ва дар Раамсес ва тамоми замини атрофро, ки дар пеши фиръавн ҳукмронӣ мекард, тӯҳфа карда буд. Ва Исроил ва писаронаш дар замини Ҷӯшан, ки беҳтарин қисмати замини Миср буд, маскан гирифтанд ва Исроил, вақте ки ба Миср омад, саду сӣ сол дошт.
7 Ва Юсуф падар ва бародаронаш ва дороии онҳоро бо нон таъмин мекард, то он даме ки барои ҳафт соли қаҳтӣ ба онҳо кофӣ буд.
8 Ва замини Миср аз сабаби қаҳтӣ азоб кашид, ва Юсуф тамоми замини Мисрро барои фиръавн дар ивази хӯрок харид, ва мардум, чорво ва ҳама чизро барои фиръавн ба даст овард.
9 Ва солҳои қаҳтӣ ба охир расиданд ва Юсуф ба мардуми замин тухмӣ ва хӯрокворӣ дод, то ки онҳо дар соли ҳаштум дар замин кишт кунанд, зеро ки дарё тамоми замини Мисрро фаро гирифта буд.
10 Зеро дар ҳафт соли қаҳтӣ он аз об пур нашуда буд ва танҳо чанд ҷойро дар соҳили дарё обёрӣ мекард, аммо акнун он аз об пур шуд ва мисриён заминро кишт карданд ва он дар он сол ғаллаи фаровон дод.
11 Ва ин соли аввали [2178 AM] ҳафтаи чоруми ҷашни чилу панҷум буд.
12 Ва Юсуф аз ғалладонагиҳои ҳосил панҷяки онро барои подшоҳ гирифт ва чор қисмашро барои хӯрок ва тухмӣ барои онҳо боқӣ гузошт; ва Юсуф инро барои замини Миср то имрӯз қонун гардонид.
13 Ва Исроил дар замини Миср ҳабдаҳ сол зиндагӣ кард, ва ҳамаи рӯзҳое, ки ӯ зиндагӣ кард, се юбилей, яксаду чилу ҳафт сол буданд, ва ӯ дар соли чорум [2188 AM]-и ҳафтаи панҷуми юбилейи чилу панҷум вафот кард.
14 Ва Исроил пеш аз маргаш писарони худро баракат дод ва ба онҳо ҳар чизеро, ки дар замини Миср ба сарашон меояд, нақл кард; ва ба онҳо хабар дод, ки дар рӯзҳои охир ба сари онҳо чӣ меояд, ва онҳоро баракат дод ва ба Юсуф ду қисм дар замин дод.
15 Ва ӯ бо падаронаш хобид, ва дар ғори дуқабата дар замини Канъон, дар наздикии падараш Иброҳим, дар қабре ки ӯ дар ғори дуқабата дар замини Ҳебрӯн барои худ кофта буд, дафн карда шуд.
16 Ва ӯ ҳамаи китобҳои худ ва китобҳои падаронашро ба писараш Левӣ дод, то ки онҳоро то имрӯз барои фарзандонаш нигоҳ дорад ва нав кунад.

БОБИ 46

1 Ва баъд аз вафоти Яъқуб, банӣ-Исроил дар замини Миср афзоиш ёфтанд ва онҳо ба як миллати бузург табдил ёфтанд ва онҳо якдил буданд, ба тавре ки бародар бародарро дӯст медошт ва ҳар кас ба бародари худ кӯмак мекард ва онҳо фаровон ва хеле афзоиш ёфтанд, даҳ [2242 AM] ҳафта сол, дар тамоми рӯзҳои ҳаёти Юсуф.
2 Ва дар тамоми айёми ҳаёти Юсуф, ки баъд аз падараш Яъқуб зиндагӣ мекард, шайтон ва ҳеҷ бадӣ набуд, зеро ҳамаи мисриён дар тамоми айёми ҳаёти Юсуф банӣ-Исроилро эҳтиром мекарданд.
3 Ва Юсуф дар синни саду даҳсолагӣ вафот кард; ҳабдаҳ сол дар замини Канъон зиндагӣ кард, даҳ сол хизматгор ва се сол дар зиндон буд, ва ҳаштод сол зери фармони подшоҳ буд ва тамоми замини Мисрро идора мекард.
4 Ва ӯ ва ҳамаи бародаронаш ва тамоми он насл мурд.
5 Ва ӯ пеш аз маргаш ба банӣ-Исроил амр дод, ки устухонҳои ӯро ҳангоми берун рафтан аз замини Миср бо худ баранд.
6 Ва ӯ онҳоро дар бораи устухонҳояш қасам дод, зеро медонист, ки мисриён дигар ӯро берун оварда, дар замини Канъон дафн намекунанд, зеро Макамарон, подшоҳи Канъон, ҳангоми дар замини Ашшур зиндагӣ карданаш, дар водӣ бо подшоҳи Миср ҷангида, ӯро дар он ҷо куштанд ва мисриёнро то дарвозаҳои Эрмон таъқиб карданд.
7 Аммо ӯ натавонист ба он ҷо ворид шавад, зеро подшоҳи дигар, подшоҳи нав, подшоҳи Миср шуда буд ва аз ӯ қавитар буд, ва ба замини Канъон баргашт, ва дарвозаҳои Миср баста шуданд, ва касе аз он берун нарафт ва касе ба Миср надаромад.
8 Ва Юсуф дар соли дуюм, дар ҳафтаи шашум, дар синни чилу шашум вафот кард ва ӯро дар замини Миср дафн карданд ва ҳамаи бародаронаш баъд аз ӯ вафот карданд.
9 Ва подшоҳи Миср дар чилу ҳафтуми юбилей, дар ҳафтаи дуюми соли дуюм, ба ҷанг бо подшоҳи Канъон [2263 AM] баромад ва банӣ-Исроил ҳамаи устухонҳои банӣ-Яъқубро, ба ҷуз устухонҳои Юсуф, берун оварданд ва онҳоро дар саҳро дар ғори дукарата дар кӯҳ дафн карданд.

10 Ва аксари онҳо ба Миср баргаштанд, вале каме аз онҳо дар кӯҳҳои Ҳеброн монданд, ва падарат Амром бо онҳо монд.
11 Ва подшоҳи Канъон бар подшоҳи Миср пирӯз шуд ва дарвозаҳои Мисрро баст.
12 Ва ӯ нақшаи баде бар зидди банӣ-Исроил тарҳрезӣ кард, то онҳоро азият диҳад, ва ба қавми Миср гуфт: «Инак, қавми банӣ-Исроил аз мо бештар ва бештар шудаанд».
13 Биёед, пеш аз он ки онҳо аз ҳад зиёд шаванд, бо онҳо оқилона рафтор кунем ва пеш аз он ки ҷанг бар сари мо биёяд ва пеш аз он ки онҳо низ бар зидди мо ҷанганд, онҳоро бо ғуломӣ азоб диҳем; вагарна онҳо ба душманони мо ҳамроҳ шуда, онҳоро аз замини мо берун хоҳанд овард, зеро дилҳо ва чеҳраҳои онҳо ба сӯи замини Канъон нигаронида шудаанд».
14 Ва ӯ бар онҳо сардорони корфарморо гузошт, то онҳоро бо ғуломӣ азоб диҳанд; ва онҳо барои фиръавн, Питом ва Раамсес шаҳрҳои мустаҳкам сохтанд, ва ҳамаи деворҳо ва ҳамаи қалъаҳоеро, ки дар шаҳрҳои Миср фурӯ рафта буданд, бино карданд.
15 Ва онҳоро бо зулм ба ғуломӣ маҷбур карданд, ва ҳар қадар бештар ба онҳо бадӣ мекарданд, ҳамон қадар бештар меафзуданд ва афзоиш мееёфтанд.
16 Ва мардуми Миср аз банӣ-Исроил нафрат доштанд.

БОБИ 47

1 Ва дар ҳафтаи ҳафтум, дар соли ҳафтум, дар чилу ҳафтуми юбилей, падарат аз замини Канъон берун рафт, ва ту дар ҳафтаи чорум, дар соли шашуми он, дар чилу ҳаштуми юбилей таваллуд шудаӣ; ин замони мусибат бар банӣ-Исроил буд.
2 Ва фиръавн, подшоҳи Миср, дар ҳаққи онҳо фармон дод, ки ҳамаи писарбачаҳои таваллудшударо ба дарё партоанд.
3 Ва онҳоро ҳафт моҳ, то рӯзи таваллуди ту, дар он ҷо гузоштанд.
4 Ва модарат туро се моҳ пинҳон кард ва онҳо дар бораи ӯ нақл карданд. Ва барои ту киштие сохт, ва онро бо қатрон ва асфалт пӯшонд ва онро дар тӯдаҳои соҳили дарё гузошт ва туро ҳафт рӯз дар он ҷо гузошт, ва модарат шабона омада, туро шир медод, ва Марям, хоҳарат, рӯзона, туро аз паррандагон посбонӣ мекард.
5 Ва дар он рӯзҳо Тармут, духтари фиръавн, барои оббозӣ дар дарё омад ва овози гиряи туро шунид ва ба канизонаш гуфт, ки туро берун оваранд ва онҳо туро назди вай оварданд.
6 Ва туро аз киштӣ берун овард ва ба ту дилсӯзӣ кард.
7 Ва хоҳарат ба вай гуфт: «Оё ман меравам ва яке аз занони ибриро назди ту даъват кунам, то ки ин кӯдакро барои ту шир диҳад ва бимакад?»
8Ва вай ба вай гуфт: «Бирав». Ва рафта, модарат Юҳабедро хонд, ва муздашро дод ва туро шир дод.
9 Ва баъд аз он, вақте ки калон шудӣ, туро назди духтари фиръавн оварданд ва ту писари вай шудӣ, ва падарат Амром ба ту навиштанро омӯхт, ва пас аз се ҳафта туро ба дарбори шоҳӣ оварданд.
10 Ва ту се ҳафта дар дарбор будӣ, то он даме ки аз дарбори шоҳӣ берун омадӣ ва дидӣ, ки мисрие дӯсти туро, ки аз банӣ-Исроил буд, мезанад, ва ту ӯро кушта, дар рег пинҳон кардӣ.
11 Ва рӯзи дуюм ту ва ду нафар аз банӣ-Исроил бо ҳам ҷанҷол карда, ба бадкор гуфтӣ: «Чаро бародари худро мезанӣ?»
12 Ӯ хашмгин ва хашмгин шуда, гуфт: «Кӣ туро бар мо сардор ва довар гузошт? Оё ту мехоҳӣ маро бикушӣ, чунон ки дирӯз он мисриро куштӣ?» Ва ту аз ин суханон тарсидӣ ва гурехтӣ.

БОБИ 48

1 Ва дар соли шашуми ҳафтаи сеюми юбилейи чилу нӯҳум ту рафта, дар замини Мидён маскан гирдӣ, панҷ ҳафта ва як сол. Ва ту дар ҳафтаи дуюми соли дуюми юбилейи панҷоҳум ба Миср баргаштӣ.
2 Ва ту худ медонӣ, ки Ӯ дар кӯҳи Сино ба ту чӣ гуфт ва шоҳзода Мастема чӣ мехост бо ту кунад, вақте ки ту ба Миср бармегаштӣ, «дар роҳ, вақте ки ту бо ӯ дар манзил вохӯрдӣ».
3 Оё ӯ бо тамоми қудраташ кӯшиш накард, ки туро бикушад ва мисриёнро аз дасти ту раҳо кунад, вақте ки дид, ки ту барои доварӣ ва интиқом аз мисриён фиристода шудаӣ?
4 Ва Ман туро аз дасти ӯ раҳо кардам, ва ту аломот ва мӯъҷизаҳоеро ба амал овардӣ, ки барои нишон додани онҳо дар Миср бар зидди фиръавн ва бар тамоми хонадонаш ва бар бандагонаш ва қавмаш фиристода шуда будӣ.
5 Ва Худованд барои Исроил аз онҳо интиқоми бузурге гирифт ва онҳоро бо балоҳои хун, қурбоққаҳо, шапушу пашшаҳо ва обилаҳои бадсифате, ки дар шикам пайдо мешуданд, зарба зад; ва чорвои онҳоро бо марг ва бо жола, ва бо ин ҳама чизеро, ки барои онҳо мерӯид, нобуд кард; ва бо малаххое, ки боқимондаҳои аз жола ва торикӣ боқӣ мондаро хӯрданд; ва бо марги нахустзодагони одамон ва ҳайвонот ва аз ҳамаи бутҳои онҳо, Худованд интиқом гирифт ва онҳоро бо оташ сӯзонд.
6 Ва ҳама чиз аз дасти ту фиристода шуд, то ки ту (ин чизҳоро) пеш аз анҷом ёфтанашон эълон кунӣ ва ту бо подшоҳи Миср дар пеши ҳамаи бандагонаш ва дар пеши қавмаш сухан рондӣ.
7Ва ҳама чиз мувофиқи суханони Ту рӯй дод; даҳ ҳукми бузург ва даҳшатнок бар замини Миср омаданд, то ки Ту аз он барои Исроил интиқом гирӣ.
8 Ва Худованд ҳама чизро барои Исроил кард, ва мувофиқи аҳди Худ, ки бо Иброҳим баста буд, ки аз онҳо интиқом хоҳад гирифт, чунон ки онҳо онҳоро бо зӯрӣ ба ғуломӣ оварда буданд.
9 Ва шоҳзода Мастема бар зидди ту баромад ва хост туро ба дасти фиръавн супорад ва ӯ ба ҷодугарони мисрӣ кумак кард.
10 Ва онҳо бархоста, дар ҳузури Ту корҳои баде карданд, ки мо ба онҳо иҷозат додем, ки анҷом диҳанд, аммо мо иҷозат надодем, ки табобатҳо бо дасти онҳо анҷом дода шаванд.
11 Ва Худованд онҳоро ба захмҳои бад гирифтор кард, ва онҳо натавонистанд истодагӣ кунанд, зеро Мо онҳоро нобуд кардем, то ки онҳо як аломате нишон дода натавонистанд.

12 Ва бо вуҷуди ҳамаи ин нишонаҳо ва мӯъҷизаҳо, шоҳзода Мастема хиҷил нашуд, зеро ӯ ҷуръат кард ва ба мисриён фарёд зад, ки шуморо бо тамоми қувваҳои мисриён, бо аробаҳо ва аспҳояшон ва бо тамоми лашкари қавмҳои Миср таъқиб кунанд.
13 Ва ман дар миёни мисриён ва Исроил истодам, ва мо Исроилро аз дасти ӯ ва аз дасти қавмаш раҳо кардем, ва Худованд онҳоро аз миёни баҳр мисли хушкӣ гузаронд.
14 Ва ҳамаи қавмҳоеро, ки Ӯ барои таъқиб кардани Исроил овард, Худованд Худои мо онҳоро дар миёни баҳр, дар умқи варта, дар зери банӣ-Исроил андохт, чунон ки қавми Миср фарзандони худро ба дарё андохтанд, аз онҳо интиқом гирифт ва ҳазор марди қавӣ ва нерӯманд ба хотири як кӯдаки ширмаки қавми ту, ки онҳо ба дарё партофта буданд, нобуд шуданд.
15 Ва дар рӯзи чордаҳум ва понздаҳум ва шонздаҳум ва ҳабдаҳум ва ҳаждаҳум шоҳзода Мастема баста ва дар паси банӣ-Исроил зиндонӣ карда шуд, то онҳоро айбдор накунад.
16 Ва дар рӯзи нуздаҳум мо онҳоро раҳо кардем, то ки ба мисриён кӯмак кунанд ва банӣ-Исроилро таъқиб кунанд.
17 Ва Ӯ дилҳои онҳоро сахт кард ва онҳоро якрав гардонд, ва ин найрангро Худованд Худои мо тарҳрезӣ карда буд, то ки мисриёнро бикушад ва онҳоро ба баҳр партояд.
18 Ва дар рӯзи чордаҳум мо ӯро баста будем, то ки банӣ-Исроилро дар рӯзе, ки аз мисриён зарфҳо ва либосҳо, зарфҳои нуқра ва зарфҳои тилло ва зарфҳои биринҷӣ талаб карданд, айбдор накунад, то ки мисриёнро дар ивази ғуломе, ки онҳоро ба он маҷбур карда буданд, то ба асораташон баранд, то онҳоро ғорат кунанд.
19 Ва мо банӣ-Исроилро аз Миср дасти холӣ набаровардем.

БОБИ 49

1 Фармоишеро, ки Худованд дар бораи иди Фисҳ ба шумо фармуда буд, дар хотир доред, ки онро дар вақти худ дар рӯзи чордаҳуми моҳи аввал ҷашн гиред, то ки онро пеш аз шом забҳ кунед ва онро шабона дар шоми понздаҳум аз вақти ғуруби офтоб бихӯранд.
2 Зеро дар ин шаб — оғози ид ва оғози шодӣ — шумо дар Миср хӯроки фисҳро мехӯрдед, вақте ки тамоми қудратҳои Мастема раҳо карда шуда буданд, то ҳамаи нахустзодагони замини Мисрро, аз нахустзодаи фиръавн то нахустзодаи канизи асир дар осиёб, ва то чорворо бикушанд.
3 Ва ин аст аломате ки Худованд ба онҳо дод: ба ҳар хонае, ки дар болои бомҳояш хуни барраи яксоларо дида буданд, набояд барои куштан ба он хона дароянд, балки аз он гузаранд, то ҳамаи онҳое ки дар хона буданд, наҷот ёбанд, зеро аломати хун дар бомҳояш буд.
4 Ва қудратҳои Худованд ҳама чизро мувофиқи амри Худованд ба ҷо оварданд, ва онҳо аз паҳлӯи ҳамаи банӣ-Исроил гузаштанд, ва вабо бар онҳо нарасид, то ки ҳеҷ ҷонеро аз чорво, на одам ва на саг нобуд накунад.
5 Ва вабо дар Миср хеле сахт буд, ва дар Миср хонае набуд, ки дар он ҷо мурдае набошад, ки гиря ва нола бошад.
6 Ва тамоми Исроил гӯшти барраи фисҳро мехӯрданд ва шароб менӯшиданд, ва Худованд Худои падарони худро ҳамду сано мехонданд ва баракат медоданд ва шукр мегуфтанд, ва омода буданд, ки аз зери юғи Миср ва аз ғуломии бад берун раванд.
7Ва ин рӯзро дар тамоми айёми умри худ дар хотир нигоҳ дор ва онро аз сол ба сол дар тамоми айёми умри худ, соле як маротиба, дар рӯзи он, мувофиқи тамоми қонунҳояш, риоят намо, ва онро аз рӯз ба рӯз ё аз моҳ ба моҳ ба таъхир наандоз.
8Зеро ин як фаризаи абадӣ аст, ки дар лавҳаҳои осмонӣ барои ҳамаи банӣ-Исроил ҳаккокӣ шудааст, ки онро ҳар сол, дар рӯзи он, дар тамоми наслҳои худ, риоя кунанд; ва маҳдудияти рӯзҳо вуҷуд надорад, зеро ки ин барои абадӣ муқаррар шудааст.
9Ва касе ки аз нопокӣ пок бошад ва дар рӯзи ид барои ид наояд, то қурбонии мақбулеро ба ҳузури Худованд оварад ва дар рӯзи ид барои хӯрдан ва нӯшидан ба ҳузури Худованд наояд, он шахсе ки пок ва наздик бошад, нобуд хоҳад шуд, зеро ки қурбонии Худовандро дар вақти муайяншуда тақдим накардааст, гуноҳро ба дӯши худ хоҳад гирифт.
10Бигзор банӣ-Исроил биёянд ва иди Фисҳро дар рӯзи муайяншудааш, дар рӯзи чордаҳуми моҳи аввал, дар байни шомгоҳон, аз сеяки рӯз то сеяки шаб, ҷашн гиранд, зеро ду қисми рӯз барои рӯшноӣ ва як қисми сеяк барои шом ҷудо карда мешавад.
11 Ин аст он чизе ки Худованд ба ту амр фармудааст, ки онро байни шомгоҳон риоя кунӣ.
12 Ва куштани он дар вақти рӯшноӣ ҷоиз нест, балки дар вақти наздик ба шом, ва бигзор онро дар вақти шом, то сеяки шаб, бихӯранд ва ҳар чизе, ки аз сеяки шаб ва баъд аз он аз тамоми гӯшти он боқӣ монда бошад, онро дар оташ сӯзонанд.
13Ва онро бо об напазанд ва нахӯранд, балки дар оташ бирён кунанд; онро бо ғайрат бихӯранд, сарашро бо дарун ва пойҳояшро дар оташ бирён кунанд ва устухонашро нашикананд, зеро ки устухони банӣ-Исроилро нахоҳад шикаст.
14Аз ин рӯ, Худованд ба банӣ-Исроил амр фармуд, ки иди Фисҳро дар рӯзи муайяншудааш ҷашн гиранд ва ҳеҷ устухони онро нашикананд, зеро ин рӯзи ид ва рӯзест, ки фармон дода шудааст, ва аз рӯз ба рӯз ва аз моҳ ба моҳ гузаштан мумкин нест, балки онро дар рӯзи идаш ҷашн гиранд.
15 Ва ба банӣ-Исроил амр фармо, ки иди фисҳро дар тамоми рӯзҳои худ, ҳар сол, як маротиба дар як сол, дар рӯзи муайяншуда, ҷашн гиранд ва он ҳамчун ёдгорӣ дар ҳузури Худованд фаро расад, ва дар он соле, ки иди фисҳро дар вақти худ, мувофиқи фармони Ӯ, аз ҳар ҷиҳат ҷашн мегиранд, балое барои куштан ё куштан бар онҳо наояд.
16Ва онҳо онро берун аз маъбади Худованд нахӯранд, балки дар пеши маъбади Худованд, ва тамоми қавми ҷамоати Исроил онро дар вақти муайянаш ҷашн мегиранд.
17Ва ҳар марде ки дар рӯзи ид меояд, бояд онро дар маъбади Худои худ ба ҳузури Худованд бихӯрад, зеро

ки чунин навишта ва муқаррар шудааст, ки онҳо бояд онро дар маъбади Худованд бихӯранд.
18 Ва ҳангоме ки банӣ-Исроил ба замине ки бояд онро тасарруф кунанд, ба замини Канъон биёянд ва хаймаи Худовандро дар миёни он замин дар яке аз қабилаҳои худ барпо кунанд, то даме ки маъбади Худованд дар он замин сохта шавад, бигзор онҳо биёянд ва иди фисҳро дар миёни хаймаи Худованд ҷашн гиранд ва онро сол ба сол дар ҳузури Худованд забҳ кунанд.
19 Ва дар рӯзҳое, ки хона ба исми Худованд дар замини мероси онҳо сохта шавад, онҳо бояд ба он ҷо рафта, барраи фисҳро шомгоҳон, ҳангоми ғуруби офтоб, дар сеяки рӯз забҳ кунанд.
20Ва хуни онро дар остонаи қурбонгоҳ пешкаш кунанд ва равғани онро бар оташе, ки бар қурбонгоҳ аст, гузоранд ва гӯшти онро дар ҳавлии хонае, ки ба исми Худованд тақдис шудааст, дар оташ бирён кунанд.
21Ва онҳо наметавонанд иди Фисҳро дар шаҳрҳои худ ва дар ҳеҷ ҷое, ҷуз дар назди хаймаи Худованд, ё дар назди хонаи Ӯ, ки дар он номи Ӯ сокин аст, ҷашн гиранд; ва аз Худованд дур нашаванд.
22 Ва ту, эй Мусо, ба банӣ-Исроил амр фармо, ки қоидаҳои Иди фисҳро, чунон ки ба ту амр шуда буд, риоя кунанд; ҳар сол ва рӯзи рӯзҳои он ва иди фатирро ба онҳо эълон кун, ки ҳафт рӯз нони фатир бихӯранд ва иди онро риоя кунанд ва дар ин ҳафт рӯзи шодмонӣ ҳар рӯз қурбонӣ пеши Худованд бар қурбонгоҳи Худои худ биёранд.
23Зеро шумо ин идро бо шитоб ҷашн гирифтед, вақте ки аз Миср берун омадед, то даме ки ба биёбони Шур даромадед, зеро онро дар соҳили баҳр ба анҷом расондед.

БОБИ 50

1 Ва баъд аз ин шариат, ман рӯзҳои шанберо дар биёбони Сино, ки дар байни Элим ва Сино аст, ба ту маълум кардам.
2 Ва Ман ба шумо дар бораи шанбеҳои замин дар кӯҳи Сино ва дар бораи солҳои юбилей дар шанбеҳои солҳо нақл кардам, аммо соли онро ба шумо нагуфтам, то он даме ки ба замине ки бояд тасарруф кунед, дароед.
3Ва замин низ шанбеҳои худро, вақте ки онҳо бар он сокин мешаванд, риоя хоҳад кард, ва онҳо соли юбилейро хоҳанд донист.
4 Аз ин рӯ, Ман барои ту ҳафтаҳо, солҳо ва ҷашнҳоро муқаррар кардам: аз рӯзҳои Одам то имрӯз, [24:10 AM] чилу нӯҳ ҷашн ва як ҳафта ва ду сол аст; ва барои омӯхтани аҳкоми Худованд [24:50 AM], то он даме ки онҳо ба замини Канъон убур карда, аз Урдун ба самти ғарб убур кунанд, чил сол (маънои "дур") боқӣ мемонад.
5 Ва юбилейҳо сипарӣ хоҳанд шуд, то он даме ки Исроил аз ҳама гуноҳҳои зино, нопокӣ, олудагӣ, гуноҳ ва хато пок шавад ва дар тамоми замин бо эътимод зиндагӣ кунад, ва дигар шайтон ё ягон бадкор нахоҳад буд, ва замин аз он вақт то абад пок хоҳад буд.
6 Ва инак, амре дар бораи шанбеҳо — ки ман онҳоро барои ту навиштаам — ва ҳамаи аҳкоми қонунҳои он.
7 Шаш рӯз кор кун, аммо рӯзи ҳафтум шанбеи Худованд Худои туст; дар он шумо ва писаронатон, ғуломон ва канизонатон, ва тамоми чорвоятон, ва ғарибе ки бо шумост, ҳеҷ кор накунед.
8Ва марде ки дар он рӯз коре кунад, бояд мурд: ҳар кӣ дар он рӯз палид шавад, ҳар кӣ бо занаш хобад, ё ҳар кӣ гӯяд, ки дар он рӯз коре хоҳад кард, бояд барои хариду фурӯш ба сафари он ҷо равад; ва ҳар кӣ оберо, ки дар рӯзи шашум барои худ омода накарда буд, аз он кашад, ва ҳар кӣ бореро барои кашондани он аз хаймаи худ ё аз хонаи худ бардошта барад, бояд мурд.
9Дар рӯзи шанбе ҳеҷ коре накунед, ба ҷуз он чизе ки дар рӯзи шашум барои худ омода кардаед, то ки бихӯред ва бинӯшед ва истироҳат кунед ва рӯзи шанберо аз ҳар кор дар он рӯз риоя кунед ва Худованд Худои худро, ки ба шумо рӯзи ид ва рӯзи муқаддасро додааст, ҳамду сано гӯед; ва ин рӯз барои тамоми Исроил дар миёни рӯзҳои онҳо то абад хоҳад буд.
10 Зеро шарафе, ки Худованд ба Исроил додааст, бузург аст, ки онҳо дар ин рӯзи ид бихӯранд ва бинӯшанд ва сер шаванд ва дар он аз ҳар заҳмате, ки ба заҳмати банӣ-одам тааллуқ дорад, истироҳат кунанд, ба ҷуз аз сӯзондани бухур ва овардани қурбониҳо ва қурбониҳо ба ҳузури Худованд барои рӯзҳо ва рӯзҳои шанбе.
11 Танҳо ҳамин кор бояд дар рӯзҳои шанбе дар маъбади Худованд Худои шумо анҷом дода шавад, то ки онҳо Исроилро бо қурбонии доимӣ ҳар рӯз барои ёдгорие, ки ба ҳузури Худованд писанд аст, кафорат кунанд ва Ӯ онҳоро ҳамеша ҳар рӯз, чунон ки ба ту амр шудааст, қабул кунад.
12 Ва ҳар касе ки дар он кор кунад, ё ба сафар равад, ё киштзори худро кишт кунад, хоҳ дар хонааш бошад, хоҳ дар ҷои дигар, ва ҳар касе ки оташ афрӯхта бошад, ё бар ҳайвоне савор шавад, ё бо киштӣ дар баҳр сафар кунад, ва ҳар касе ки чизеро занад ё бикушад, ё ҳайвон ё паррандаеро бикушад, ё ҳар касе ки ҳайвон ё парранда ё моҳӣ сайд кунад, ё ҳар касе ки дар рӯзҳои шанбе рӯза гирад ё ҷанг кунад, —
13 Касе ки яке аз ин корҳоро дар рӯзи шанбе мекунад, бояд бимирад, то банӣ-Исроил рӯзи шанберо мувофиқи аҳкоми рӯзи шанбеи замин риоя кунанд, чунон ки дар лавҳаҳое навишта шудааст, ки Ӯ ба дасти ман дод, то қонунҳои фаслҳо ва фаслҳоро мувофиқи тақсими рӯзҳои онҳо барои шумо нависам. Бо ин ҳисоби тақсими рӯзҳо ба анҷом мерасад.